

MAHİYE MORGÜL

MİLLİ EĞİTİMDE EMPERYALİST KUŞATMA

otopsi

MİLLİ EĞİTİMDE EMPERYALİST KUŞATMA MAHİYE MORGÜL

Değerli Okur,

Gözümüzün önünden kayıp giden o kadar çok şey var ki. Çoğu insan kendi bulunduğu noktadan bir kısmını görebilmekte ancak olanlara bir anlam verememektedir. Yapılanlar kaçınılmazmış gibi ve iyi bir şeymiş gibi sunulmakta, çok iyi perdelenmektedir.

36 yıldır ekmek yediğim, çocuklarımı büyütüp birçok öğrencimi de bu mesleğe kazandırdığım müzik öğretmenliği mesleğimin yok olup gitmekte olduğunu fark ettikçe yazmaya başladım. Kendime bir kural koydum; “haberim yoktu” diyen kalmamalıydı. “Herkes bir taş koyarsa biz bu seli önleriz” dedim; gazetelere, dergilere ve internet sitelerine yazdım. Pilot okullara gönderilen yeni ders programını yüzlerce çoğaltıp Ankara metrosunda dağıttım.

7.Bölümde, gün gün nasıl kuşatıldığımızı, nasıl uygulamaya geçtiklerini, eğitimin nasıl sektörleştirildiğini günlük yazılar halinde bulacaksınız. (Bu köşe yazılarım yerel Zümrüt Rize Gazetesinde yayımlanmıştır.)

Çanakkale’de bir siper kazıyorum, düşene kadar devam edeceğim; benden sonra gelenler hazır kazılmış bir siper bulmalı.

Gülerek söylediği “Risk almadan vatan kurtulmaz” sözünü hep içimde duyarak yazdığım, sevgili Necip Hablemitoğlu arkadaşşıma; “İyi ki yaşadın”.

Elini her zaman omzumda hissettiğim sevgili Bertan Onaran ağabeyime; “İyi ki varsın”.
Sevgiyle, kardeşlikle yaşayın.

Mahiye Morgül

İçindekiler:

1.BÖLÜM EĞİTİMDE EMPERYALİST KUŞATMA

1. Türk Milli Eğitimine ABD Üzerinden Kuşatma
2. Türk Milli Eğitimine AB Üzerinden Kuşatma
3. AB Ülkelerinde Benzer Sorunlar
4. Temel Eğitime Destek Raporunda Anahtar Sözcükler
5. Eğitim Konferanslarında ve Kurslarda Yabancılar
6. Bilgi Toplumu Olmak
7. Oynatılan Çiviler
8. Programın Basında Yer Alma Şekli
9. ABD’de En İtibarsız Meslek Öğretmenlik
10. ABD’de Temel Eğitim Zorunlu Değil
11. Türk Milli Eğitimin Amaçları Açısından Bakınca
12. Çocuk Hakları Açısından Bakınca
13. Resim-İş, Müzik, Beden Eğitimi Dersleri Kaldırılıyor
14. Din Kültürü Dersi Parçalanarak Kaldırılıyor

2.BÖLÜM PİYASAYA GÖRE EĞİTİM MODELİ

1. Talep Varsa Ders Var
2. Parçalanmış Zihin
3. Dağılmış Beş Duyu
4. Akıl Dışlanıyor
5. Mesleki Bütünlük Parçalanıyor
6. Öğretmenliğin Değeri Düşürülüyor
7. Okullar Boşaltılıyor
8. İçi Boş Müfredat
9. Temel Eğitim Fiilen 3 Yıl Oluyor
10. Öğrenme Stilleri
11. Öğrenci Merkezli Dersler
12. Geriye Dönüş Sinyalleri

3.BÖLÜM PISA 2004 RAPORU

1. Raporun Basında Yer Alma Şekli
2. ABD’de Yaşanan Süreç
3. Almanya’da Süreç İşliyor
4. Türkiye’de Süreç
5. PISA Raporları

4.BÖLÜM

PİYASAYA GÖRE EĞİTİM MODELİNİN SÖYLEMİ

1. Kavramsal Araçları
2. İtibarlı “Hak” Kavramları
3. İtibarsızlaştırılmış Kavramlar
4. İçeriği Değiştirilen Kavramlar
5. Yanılsatma Kavramları
6. Eğitimde Değişim Programının Gerçek Nedeni

5.BÖLÜM

ZİHNİN DOĞASI

- 1.Zihinsel Güçlerimiz
- 2.Eğitimin İnsan Doğasına Uygunluğu
- 3.Dengeli Beslenme - Dengeli Eğitim
- 4.Hareket-Ritim-Denge
- 5.Temel Derslerin Doğayla ve Zihnin Doğasıyla Bağlantısı
- 6.Zihnin Doğası Nasıl Bozulur

6. BÖLÜM

KÜLTÜR-SANAT YAZILRI

- 1.Sanatta Küresel Kirlenme / Postmodern sanat
- 2.Dünya Müzik Eğitimcileri Konferansından
- 3.Macar Şairi Yusuf Atilla
- 4.10.Yıl Marşı’nda Tahrifat
5. Abidin Dino’nun Gerilla Desenleri Ankara’da
6. 11.Avrupa Filmleri Festivali
7. Yalı Kültürü Biterse Yatır kültürü Başlar
8. Altındağ Devlet Tiyatrosunda Yunan Bayraklı Oyun
9. Macar Arkadaşımınla Türkleri Konuşuyoruz

7. BÖLÜM

KÖŞE YAZILARINDAN

- 1.Birlikte Şarkı Söylemeye Son mu?
- 2.Sesimi Duyan Yok mu?
- 3.19 Mayıs ve Müzik Öğretmenleri
- 4.Anya Manya Mamanya
- 5.Çalgı Seçmek Hevesiyle
- 6.Müzik Öğretmenleri Ne Olacak
- 7.TRT Kanalları Satışa Hazırlanıyor
- 8.Sayın Denктаş’la ODTÜ’de Buluşma
- 9.Müzik ve Resim Öğretim Üyelerine
- 10.“Bir Eğitimci” ye Yanıt
- 11.1933 Üniversite Arındırmasından Bugüne
12. Drama Pedagojisi ve “Öğrenme Stilleri”
13. Giresun’a İki Kere Geçmiş Olsun
14. Anadolu’da Ulusal Bahar Başladı
15. Harb Akademilerinde Sempozyum
16. Bilkent Hazırlık Okulları İçin Yasa Değişikliği

17. Rahat Uyu Cihan Eren
18. Devlet Tiyatrolarına Atılan Misket Bombasıdır
- 19.Sivil İtaatsizliğe Alıştırılıyor
20. İçi Boş Okullar Dönemi Başlıyor
- 21.Özelleştirme Devletsizleştirmedir
- 22.AB Kürtleri de İşletiyor
- 23.Batı'nın "Bana Kaç" Tuzağı
- 24.Okullarda Tam Gün Öğretimin Öteki Yüzü
- 25.Atatürk'ün Ölümü Sirozdan Değil!
- 26.Devletleştirilen Özel Vatan Mühendislik
- 27.Rüyamda Atatürk'ü Gördüm
- 28.Decentralisation Geliyor
- 29.Milli Eğitim Bakanlığı Kendini Lağvediyor!
- 30.24 Kasım Öğretmenler Günü
- 31.Nev York Mektubu
- 32.Kimlik Bilgilerinizi Asla İnternete Girmeyin, Girdirmeyin!
- 33.Okullarda Silahlı Özel Güvenlik Birimi!
- 34.Buyruk; "Van Üniversitesi Yıkıla!"
- 35.Beyin Cimnastiği Yapabilmek
- 36.Ailesiyle Birlikte Kayıp Çocuklar
- 37.Lozan Yine Delindi; "Yabancı Özel Okula İzin"
- 38.Halkımıza Arz Olunur

Kaynakça

Ekler

1.BÖLÜM

EĞİTİMDE EMPERYALİST KUŞATMA

EĞİTİMDE EMPERYALİST KUŞATMA

Cumhuriyet devrimleriyle elde edilmiş olan tüm kazanımların yerle bir edildiği çok hızlı bir süreç yaşamaktayız. Eğitim programları değiştirilmekte, yapılan yeni programlar toplumda tartışmaya dahi açılmadan uygulamaya konulmaktadır.

Dünyanın en değerli eğitimcilerini yetiştirmiş ve örnek eğitim sistemlerini yaratmış olan ülkemizin eğitim birikimi bir kenara itilmekte, Atlantik ötesinden model getirtilmektedir.

Eğitim programlarımız değiştirilirken yabancı şirketleri doğrudan iş başında görmekteyiz.

Beri yandan yapılan değişikliğin iyi yönde olduğuna inandırma gayreti içindedirler.

Eğitim ordusunun önünde yürümesi gereken aydın öğretim üyelerinin bir kısmı değişimin iyi yönde olduğuna inandırılmış görünmektedir.

Türk Milli Eğitimi iki ayrı kanaldan aynı anda kuşatılmıştır. Biri ABD üzerinden diğeri AB üzerinden gelen bu dayatmalara biraz dikkatle bakıldığında her ikisinin de ABD kaynaklı olduğu fark edilecektir.

Türk Milli Eğitimine ABD üzerinden kuşatma:

YÖK içerisinde bulunan Dünya Bankası temsilciliği tarafından yürütülmekte olan bu kuşatma ile Amerikan eğitim modeli ülkemize dayatılmaktadır. İdeolojik kılıfı, Amerikalı H.Gardner'in siparişe yazmış olduğu Çoklu Zekâ kuramıdır. Eğitimi piyasa kurallarına göre düzenlerken (eğitimi özelleştirirken/sektörleştirirken) beynin parçalı olduğunu kabullendirmekle başlar, daha sonra bundan hiç söz edilmez.

Bilinen çalışmaları üç başlıkta toplanabilir:

Eğitim Fakülteleri: Eğitim fakültelerinde verilen dersler ve öğretmen adaylarının Amerikancı mantıkla yetiştirilmesi bu birimden yönlendirilmektedir. Okulların serbest piyasa ekonomisine kazandırılmasını hedefleyen Çoklu Zekâ Kuramı (neo liberal dünya görüşünün eğitimdeki karşılığıdır) öğretmen adaylarına ders olarak okutulmaktadır. Genç öğretmenler bu mantıkla yetiştirilir.

Eğitim fakültelerinde yapılan doktora ve yüksek lisans tezleri H.Gardner'in kuramıyla başlatılmazsa onay alamaz. Tezler, besmeleyle başlar gibi "Gardner diyor ki zeka sekiz parçalıdır; ..." cümlesiyle başlar.

SPAN Danışmanlık Şirketi: SPAN şirketi Talim ve Terbiye Kurulunun üzerinde tam yetkili olarak çalışmaktadır. Şirketin verdiği direktifler TTK tarafından yerine getirilir.

Şirket, Paul Vermeulen, Johan Gademan, Theo Savelkouds ve Marjan Vernooij imzasıyla Temel Eğitime Destek Programı adı altında bir rapor hazırladı (30 haziran 2004). Müfredatın

hafifletilmesi ve ulusal niteliklerinin törpülenmesi, ders kitaplarının buna göre yazdırılması gibi işler YÖK tarafından Hollandalı bu şirkete ihaleyle(!) verildi.

Şirketin parası Dünya Bankası tarafından ödenmektedir. Bu para 20 yıl vadeli borç hanemize yazılmaktadır.

Şirketin hazırlamış olduğu söz konusu raporda “Hükümetin kararlılığı ve plânlanmış çalışmaları (1.2)” başlığı altında bu direktifler sıralanmaktadır. 100 pilot okulda yeni uygulama, ders materyallerini 2005 Eylül’üne kadar hazırlama, 2005 Eylül’ünden itibaren tüm yurttan bu programa geçme, kamuoyunu hazırlama gibi yapılması istenen her iş bu raporda belirtilmiştir.

Raporun alt başlığı “Eğitim Materyalleri İçin Esaslar ve Taslak Çerçeve, Ankara 27 Temmuz 2004”dir. Bu rapor özel yayınevi sahipleriyle yapılan toplantıda dağıtılmış, yayınevlerinden 2005 Ekim’inde tüm okullarda kullanılacak olan ders kitaplarını bu çerçevede yazmaları istenmiştir. Rapor bir çeviri metnidir ve metnin sonunda SPAN Danışmanları tarafından çevirmenlere teşekkür edilmektedir.

CarlBro Şirketi: Danimarka şirkettir. SPAN Şirketinin önerdiği tanıtım, bilinç oluşturma, basın, yayın, konferans gibi işleri düzenler. AB’ye bağlı çalışan Ulusal Ajansla birlikte organizasyonlar yapar. Masrafları Dünya Bankası tarafından ödenmekte ve yine 20 yıl vadeli borç hanemize yazılmaktadır.

Türk Milli Eğitimine AB üzerinden kuşatma:

AB kanalı ulusal müfredatları proje (etkinlik tasarımı) karşılığında para vererek kırmaktadır. Şöyle ki; proje sahibi “Ulusal Ajans” adlı Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı, Avrupa Birliği Eğitim ve Gençlik Programları Merkezi Başkanlığına baş vurur, onay ister.

AB, onay alan projeye mali destek verir. Proje sayısına bağlı olarak sınırsız mali destek vardır (bkz.internet sitesi: ua.gov.tr). Bununla “AB’nin istediği etkinliği yaparsan para alırsın” denilmektedir. Bu yolla okullar mali olarak dışarıya bağlanmakta ve ulusal müfredat dışına çıkartılmaktadır.

AB üzerinden gelen organizasyonların birer özel isimleri vardır.

1-Sokrates: Genel Eğitim; 7 den 77 ye toplumun tüm birey kurum ve kuruluşlarını kapsar.

2-Leonardo da Vinci: Mesleki Eğitim

3-Youth: Gençlik

Sokrates genel eğitim programları kendi içinde şu alt başlıkları içermektedir:

Grundtvig: Yetişkin Eğitimi; belediyeler, dernekler, vakıflar, halk eğitim merkezleri, sendikalar, meslek örgütleri, üniversiteler, hapishaneler, kütüphaneler, müzeler, resim galerileri, cezaevleri.

Çıracılık ve yaygın eğitim kurumları, Pratik Kız Sanat Okulları, Olgunlaşma Enstitüleri, yetişkinler Teknik Eğitim Merkezleri, Halk Eğitim Merkezleri, Özel Kurslar ve Özel Dershaneler, Özel Eğitim Merkezleri, Açık Öğretim ve Açık Lise öğretmen ve öğrencileri, gece öğrenimi yapan okulların öğretmen ve öğrencileri, okul aile birlikleri, kurumsal ya da bireysel başvurabilmektedir.

Bu programda bazı faaliyetler Avrupa Merkezli kabul edilmekte ve Brüksel Teknik Yardım Bürosuna başvuru yaptırılmakta, ayrıntı için internet adresi “socleoyouth.be” verilmektedir.

Minerva: Açık ve Uzaktan Öğrenim ile Bilgi İletişim alanına yönelik programdır. Açık Öğrenim Lisesi, Açık İlköğretim Okulu ve Meslek Lisesi, Teknik Açık Öğretim Okulları.

Eurydice: Avrupa Eğitim Bilgi ağının adıdır. Merkezi Brüksel’dedir. Tüm Avrupa ülkelerinde bu programların nasıl uygulandığını gözlemek üzere kurulmuştur.

Comenius: Hizmetiçi eğitim kursları (Okul eğitim personelinin eğitimi.) **Arion** ve **Lingua** (Dil öğretimi ve öğrenimi) alt faaliyetleri vardır. Brüksel merkezli çalışır. Ana sınıfından liseye kadar olan okullar yönelik çalışır.

Erasmus: Üniversiteler arası öğrenci ve öğretmen değişimi, hareketlilik yapar. TÜBİTAK'la işbirliği içindedir. Belirlenmiş konularda birlikte proje üretmeyi hedefler. Örneğin gelir düzeyi ile bağlantılı AIDS, sıtma ve tüberküloz hastalıkları.

Erasmus programını eleştiren Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr.Ramazan Biçer, 20.3.2005 tarihli Cumhuriyet Bilim Teknik dergisinde şöyle demektedir:

“Proje yap, para kap. Sistem böyle işliyor. Proje için bir Avrupalı eş bulunacak, sonuçta proje Avrupa'nın olacak. Yani bilgi Avrupa'sına katkıda bulunmuş olacağız. Ancak işin bir başka boyutu ise; bizleri yoksulluk içinde yetiştiren halkımıza hareketlilik sağlamayan Avrupa, biz eğitimlilerin hareketliliğini niçin desteklemektedir? Bundan batıya beyin göçü anlaşılmıyor mu?”

Bu projelerden köylerde kurulan sosyal yardım vakıflarının da yararlanması teşvik edilmektedir. AB fonlarından yararlanmak isteyen vakıflardan biri olan Kırkısraklılar Sosyal Yardımlaşma ve Kültür Vakfı'nın başvurusunda şöyle denilmektedir:

“Hedef grupları: Sarız ve civar köylerdeki ilköğretim okullarının 6,7,8. sınıf öğrencileri ile lise öğrencisi gençler, işçi gençler, işsiz gençler, yöredeki gençlere hizmet eden kurumlar.

Projenin amacı: Sarız ve civar köylerde yaşayan 14-25 yaş arası gençlerde Avrupa bütünleşmesi sürecinin yararları konusunda bir aydınlatma faaliyetidir. Avrupa-Türkiye ilişkilerinin gelişimine sivil toplum düzeyinde olumlu bir etki yapmak AB'nin tanınmasına kendi yöremizden katkıda bulunmak projemizin temel eksenini olacaktı. Yörede yaptığımız anketin sonucuna göre pek çok genç Türkiye'nin AB'ne katılmasını istememektedir. Bu gençlerin zihnindeki dağınıklık bilgi eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Projeden sonra ilçe genelinde ölçülebilir düzeyde bilgi artışı beklenmektedir. Bu bilgi artışı AB'nin görünürlüğünün kendi bölgemizden artırılmasına vesile olacaktır...

Ana etkinlikler: Konferanslar, doküman hazırlanması ve dağıtımı, film gösterimleri, fotoğraf sergisi, basın bülteni, yaz kampı, yaz okulu, internet sitesi.”

Öte yandan yetkililer tarafından sıkça dile getirilen “Havuzla koyduğumuz para boşa gitmesin” ifadesini açmak gerekir. AB fonuna yatırılmış olan bir para vardır. Buna havuz denilmektedir. Proje karşılığında alınacak olan para gerçekte kendi paramızdır. Bunun anlamı kendi ulusal müfredatını kendi paranla delmek ya da kendi ipinle asılmaktır.

AB ülkelerinde benzer sorunlar:

Sokrates programı 25 AB ülkesi ve aday ülkelerini kapsamakta ve bu ülkelerde ulusal müfredatları kırmaktadır. O zaman sorulması gereken sorular vardır:

- Sermayenin serbest dolaşımının (küreselleşmenin) önünde Avrupa'da da engeller mi var?
- Bu ülkelerde eğitim iyiydi de niçin değiştirilmeye çalışılıyor?
- Alman okullarında kuzey-güney farkını nasıl halledecekler?
- Portekiz'de devlet okullarında müzik dersi yok, İspanya'da Andaluza bölgesine hiç müzik öğretmeni atanmıyor, Hollanda'da müzik dersi yok. Bu ülkelerde Avrupa standardı nedir?
- Laik eğitim yapılan Fransa ile diğer ülkelerin bir sorunu mu var?
- Avrupa okul müfredatlarında Türk Milli Eğitimindeki gibi ulusal özellikler mi var?
- Tüm Avrupa'da ve Türkiye'de ulusal müfredatlar sermayenin serbest dolaşımı önünde engel mi oluşturuyor?
- Macaristan'da müzik ders kitaplarından ulusal marşlar ve kahramanlık şarkıları çıkartılıp yerine Kilise şarkıları neden konuyor?

Temel Eğitime Destek raporunda anahtar sözcükler:

- Çoklu Zekâ Kuramı (Zekâ çok parçalı olarak kabul ediliyor.)
- Öğrenme stilleri (Duyular parçalanıyor.)
- Öğrenci merkezli eğitim (Bireyci ve yalnız insan yetiştiriliyor.)
- Az olan iyidir. (Okullar diplomalı cahilleri mezun ediyor)
- Davranışçı yaklaşım bitti. (Eğitim yok, sadece öğrenme var.)
- Her çocuk tek bir alanda başarılı olabilir.(9 yaşındaki çocuk ders seçmek zorunda.)
- Yeni neslin ders kitapları. (Daha geri bir nesil “yeni nesil” olacak.)
- Endüstri toplumundan bilgi toplumuna geçtik. (Üretim ve tasarım bitti, bilgiyi internette al!)
- Konstruktif yaklaşım. (Eğitimde birlik bitiyor, çocuk okul dışına yönlendiriliyor.)
- Yerel öğrenme.(Kulüpler, sivil toplum örgütleri, dernekler vb okul dışı kurumlar öğrenci üzerinde etkili hale getiriliyor.)
- Bilgi teknolojisi (Bilgisayar kullanımı ve satışları hedefleniyor.)

SPAN Raporunda konstruktif yaklaşım ile yerel öğrenme kavramı birlikte geçmektedir; “Konstruktivist / Yapılandırmacı(!) eğitim materyallerinin, çeşitli bireysel farklılıkları olan öğrencilere hitap etmesi; öğrenmenin gerçekleştirileceği **yerel ve bireysel** öğrenme ortamında farklılıklardan akılcıca yararlanması gerekecektir” (age. S.10). Buna uygun bir karar gerçekleşti; 18.3.2005 tarihinde rehberlik öğretmenleri olarak okullarda çalışan psikologların okul dışında bir merkeze alınacakları açıklandı. Bir sonraki adım, bu öğretmenlere “gidin büro açın, sağlık ve emeklilik sigortanızı kendiniz yatırın” olacaktır. “Talep varsa hizmet var, parasını veren aile isterse bu hizmeti okul dışında alır” piyasa kuralı gereği bu hizmetin önce okul dışına çıkartılmış olması gerekmektedir.

Tebliğler Dergisinin Şubat 2005 sayısında Eğitsel Kollar Yönetmeliği yürürlükten kaldırıldı, yerine kulüp ve sivil toplum kuruluşlarıyla proje çalışma ve danışman öğretmenlik getirildi.

Pilot okullara Mart 2005’de öğretmenler için diz üstü bilgisayarlar (parası maaşlarından kesilmek üzere) gönderildiği açıklandı. Daha sonraki adım öğretmeni evinde bilgisayar ve internet kullanarak çalıştırmaktır; İngiltere örneğinde bu yaşanmıştır.

Eğitim konferanslarında ve kurslarda yabancılar:

Sokrates programı çerçevesinde gerçekleştirilen konferanslara yabancı konuşmacılar katılmaktadır. Örneğin, TED İstanbul Koleji’nde 7 Kasım 2004’de düzenlenen „Eğitimde Avrupa Boyutu“ konulu konferansa katılan 3 TTK üyesinin yanında 4 yabancı (İngiltere, Belçika, Fransa, Brüksel) konuşmacı yer aldı.

TED Ankara Koleji’nin 2000 yılında matematik, Türkçe, Fen Bilgisi ve Müzik derslerine özel müfredat yaptırmış ve bu müfredatlar TTK tarafından onaylamıştı. Bununla TED Türk Milli Eğitim Müfredatını kıran, “Eğitimde birlik” ilkesini delen ilk kurum olmuştur. Sokrates programı kapsamında en fazla etkinlik yapan okul olma özelliği devam etmektedir.

Ankara TED’in Müzik müfredatı önce Kanadalı bir müzik eğitimcisine ücret karşılığı başlatılmış, onun yarım bıraktığını daha sonra Nezihe Şentürk (GÜGEF Müzik Böl.Öğ.Üyesi) tarafından ücret karşılığında tamamlamıştır. Bu müfredat değişikliğinin 2000 yılında TTK’dan geçmiş olması ilginçtir!

Bilgisayarlı okullarda öğretmenlere verilmekte olan “İntel Gelecek İçin Eğitim Kursu” (Aralık 2004, Ankara), daha önce MEB bilgisayar öğretmenleri tarafından verilmiş olan programların aynısı olduğu halde, merkezi Hollanda’da bulunan İNTEL adlı bir şirketin elemanları tarafından yeniden verilmektedir. Şirketin parası da Dünya Bankasının 20 yıl vadeli borç hanesinden ödenmektedir.

Bilgi toplumu(!) olmak:

“Endüstri toplumundan bilgi toplumuna geçtik “ (age s.4).

Bu söz “artık üretmeyen ve tasarlamayan insanlar yetiştireceğiz” demektir. Bu, sadece internet üzerinden sunulmuş hazır bilgiye erişmeyi öğrenmek (öğrenmeyi öğrenmek) bilgiye ulaşmak için yeterlidir açılımını içerir. Oysa insanı üretim ve tasarımdan dışlamak onu çağlar gerisine döndürmektir.

Bu nedenledir ki üretim ve tasarımın doğrudan kullanıldığı sanat eğitimi derslerinin kaldırılması küreselleşmenin gündemindedir. Çocuğu 4. sınıftayken ilgi istek ve becerisine göre çalgı öğrenmeye yöneltmek, çocuğu toplu müzik dersinden mahrum etmek, insanın insanla buluştuğu ve bu sırada en kutsal çalgı olan kendi sesini kullandığı ortamı yok etmektir. Ki, tüm çalgılar insan sesine eşlik etmek için vardır. Buna göre çocuk herhangi bir çalgının özel (yerel ve bireysel) dersini aldığı taktirde okulda toplu müzik dersi alması gerekmeyecektir. Yani ulusal şarkı dağarcığına sahip olması, İstiklâl Marşını söylemesi, kendi şarkılarını birlikte söylemesi gerekmeyecektir. Bu durumda müzik öğretmenlerine gerek yoktur ve bu bölümler kapatılmalıdır ve sadece pedagojik formasyon dersi alan çalgıcılar yetiştirilmelidir. (ABD, İngiltere ve Hollanda’da bizde olduğu gibi doğrudan müzik öğretmenliği bölümleri yoktur, çalgı bölümleri vardır.)

Üniversitelerimizde bu yolda yapılanmaya doğru adımlar başlamıştır. Müzik ve resim bölümlerinden alınan öğrenci sayısının 60’tan 40’a düşmesi, mezun olan 60 kişiden sadece 5 tanesinin tayin edilmesi, öte yandan çalgı öğretiminin müzik öğretmenliğinden daha önemli konuma getirilmesi vb durumlar neyle izah edilebilir? Doğaldır ki toplu müzik dersi ilköğretim okullarında bitirildiğinde buraya öğretmen yetiştiren lisans programlarına talep düşecek ve er geç bu bölümler kapatılacaktır. Sanat derslerini seçmeli paralı hale getirmek bu derse öğretmen yetiştirmemeyi birlikte getirir.

Resim, müzik ve beden eğitimi öğretmenliği meslek olarak yok olma sürecine girmiştir. Üretim ve tasarımın bitmesi insanoğlunun insanlaşma serüveninin bitmesi demektir. İnsanoğlu buna razı gelmeyecektir ve küreselleştik diyenler bu noktada yanılmaktadırlar.

Oynatılan çiviler:

MEB tarafından alınan bazı kararlar okullara ulaştıkça tepeden inme değişiklikler birer birer karşımıza çıkmaktadır. 21.9.2004 tarihli, pilot illerde (Ankara, Antalya, İzmir, Bursa, Gaziantep, Samsun, Van) bulunan ilköğretim okullarına gönderilen yazıda branş öğretmenleri tarafından okutulacak derslerin tanımı şöyle değiştirildi:

“İlköğretim okullarının 4.ve 5. sınıflarında okutulan **özel bilgi, beceri ve yetenek isteyen** Beden Eğitimi, Resim-iş, Müzik, Din Kültürü ve Ahlîk Bilgisi, Y.Dil, İş Eğitimi ve Bilgisayar derslerinin branş öğretmenlerince okutulması...”

80 yıldan beri temel ders olan resim, müzik ve beden eğitimi dersleri bir yazı ile özel bilgi beceri ve yetenek isteyen ders oluverdi. Bunun bir sonraki adımı bu dersleri ilgisi ve parası olan çocuğa göre düzenlemektir. Bu dersler okulda öğretilmeyecek, isteyen okul dışında bu bilgiye ulaşacaktır.

Türk Dili Edebiyatı dersi kendi içinde parçalanarak seçmeli dersler haline getirilmekte, ana direğin, yani Türkçe’nin çivisi oynatılmaktadır(11.12.2004 Cumhuriyet). Türkçesiz okul, Türk ulusunu dilsiz bırakmaktır.

Üretim ve tasarım derslerinden biri olan İş Eğitimi dersinin işlevsel olmadığı gerekçesiyle kaldırıldığını da bu yazıdan öğreniyoruz. Ancak bu ders 2005-2006 ders yılında bu yıla mahsus olmak üzere zorunlu seçmeli 3 saatlik ders olarak bırakıldı. Bir sonraki yıl kaldırılacağı bellidir.

Aynı gazete haberinde “Drama ve diğer sanat dersleri seçmeli olacak” ifadesi yer aldı. Diğer sanat dersleri; Resim ve Müzik, bir de varsa Sanat Tarihidir. Ülkemizde drama öğretmeni

yetiştiren bir okul bile yokken bu dersi kâğıt üzerinde seçmeli ders yapmak, var olan 80 yıllık resim müzik derslerinin çivisini sökmektir. Üretim ve tasarım buradan da bitiriliyor.

Din Kültürü dersinin seçmeli hale getirilmesi ile « Aleviler için Din Dersi kitabı yazdık » basın açıklamasını birlikte düşündüğümüzde, öğrencileri dini inançlarına göre ayrı sınıflarda veya ayrı okullarda toplamaya doğru gidileceğini görmek mümkündür. Dersler parçalanırken toplumu parçalama beraberinde gelmektedir. Bir çivi de bu şekilde oynatılmaktadır.

15 Şubat 2005 tarihli resmi yazıyla eğitsel kol faaliyetleri kaldırıldı, yerine kulüpler ve sivil toplum örgütlerinin faaliyetlerine katılma getirildi. Kulüpler parasını veren çocuğun üye olduğu okul dışı yerlerdir. Sivil toplum örgütleri de okulun denetimi dışındaki yerlerdir. Çocuklarımız denetimi Milli Eğitimin elinde olmayan kurum ve kuruluşlara teslim edilecektir ; bu da ulusal müfredatın kırılmasında yeni bir yol olarak karşımıza çıkmaktadır.

Okullarda bulunan rehberlik servisleri okul dışına çıkartılarak bir merkezde toplama kararı alındı (18 Mart 2005 Cumhuriyet). Danışman öğretmen sistemine doğru geçilirken bu hizmetin kaldırılması kaçınılmazdı. Rehber psikologlara özel rehberlik merkezleri açmak üzere yetki kararı çıkartılacak ve öğrencilere buralarda paralı hizmet verilecektir ; talep varsa ders var mantığı bunu gerektirir.

Görüldüğü gibi, öğrenci her alanda okul dışına, yani piyasaya doğru yönlendirilmektedir.

Programın basında yer alma şekli:

TEDP raporunda değişim programının iyi hazırlanmış bir basınla tanıtılması « Bilinç Oluşturma » başlığı altında yer almaktadır.

Haziran 2004'de TRT 4'den canlı yayınlanan eğitim semineri bilinç oluşturma'nın örneği idi ; soru sormak isteyen telefonlar bağlanmadı, destekleyen telefonlar bağlandı vb. O tarihten sonra gazeteler değişim programına sıkça yer verdi. 11 Aralık 2004 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yer alan «MEB'den ürküten rapor; Ezber çok yorum yok » başlıklı haber incelendiğinde yapılacak değişikliği iyi bir şeymiş gibi sunma hazırlığı hissedilmektedir.

Adı geçen gazetede « Ürküten Rapor » yazısının üst kısmında « İşlevsel olmayan ders ve konular elenecek » deniyordu. Kim neye göre belirlemişti işlevsel olmayan dersleri ? Zaten « sertifikalı diplomalık » yoluyla okulların içi de boşaltılacaktır. Böylece okullar iki kere boşalmış olacaktır.

Aynı sayfada özel okullarda iyi eğitim verildiği mesajı fotoğraflı olarak yer almaktadır. Örnek okul ise Fevziye Mektepleri'dir. Bu okulun on gün sonra (21 Aralık 2004) yeniden aynı sayfada resimli haber yapılması bir tesadüf olabilir mi?

Bu yöntem devlet okullarından ümidi kestirip özel okulları kurtarıcı olarak göstermek programın bir parçası olarak görünmektedir. Gazetenin okuyucusu, lise programında yapılan değişikliği bu özel okul reklamı ve sıfır çekilen sınav haberiyle birlikte düşünsün istenmektedir.

Benzer şekilde Türk Eğitim Derneğinin basın açıklamaları eğitimde felaket senaryolarının bir kopyası niteliğindedir ve bu demeçlerde çözüm olarak özel okullar gösterilmektedir.

Basında, Türk Dili ve Edebiyatı dersinin sınıf geçme zorunluluğunun kaldırılacağından, kendi içinde parçalayarak (şiir, çağdaş edebiyat, divan edebiyatı, öykü, roman vb) her birinin seçmeli ders haline getirilerek bitirileceğinden hiç söz edilmemektedir, oysa bu ders parçalanarak bitirilecektir.

ABD'de en itibarsız meslek öğretmenlik:

ABD'nin Vaşington eyaletiyle Türk hükümeti arasında yapılan anlaşmaya göre bu eyaletin matematik öğretmeni açığı Türkiye'den karşılanacaktır (13 Mart 2005, Ulusal Kanal Ana Haberleri). Şimdilik 15 matematik öğretmeni gönderilecektir. Tablo oldukça düşündürücüdür.

ABD'nin, yani bize örnek gösterilen ülkenin eğitim sistemi öğretmen açığı vermektedir. En zengin eyaletlerden biri olan Vaşington'un varoşlarında, yoksul zencilerin, küçücük evde 15 kişinin yaşadığı varoşlardaki devlet okullarıdır sözü edilen okullar.

ABD'de devlet okulu 4 ana dersin öğretmenini devletin verdiği, diğer dersler için çocuğun para ödediği okul demektir. Üstelik matematik dersi müfredatı en hafife indirilmiş derstir, ABD'de iki ile ikiyi toplayamayan çocuklara diploma verilir. Çünkü « her çocuk bir alanda başarılı olur » denilmektedir; öğrenci asgari başarı için bile zorlanmaz, istemiyorsa öğrenmek zorunda değildir.

Öğretmenlik öylesine ayağa düşürülmüştür ki artık öğretmenliğe talep düşmüştür. Orada, bize şimdi getirilen liyakat sistemiyle terfi ve sözleşme yapılmaktadır ; parasını veremeyip de yüksek lisans yapamayan öğretmen karın tokluğuna çalıştırılır, sigorta ücretini bile ödeyemez. Bu nedenle öğretmenlik mesleği ABD'de en itibarsız meslektir.

Bize dayatılan modelin ne olduğunu anlamak için ABD eğitim sistemine bakmak yeterlidir.

2005-2006 ders yılında 10 aylık sözleşmeli yiri bin öğretmen alınması ilk örnektir. Bu sözleşmenin şimdilik bakanlık tarafından yapılacağı açıklandı; gelecekte yerel yönetimlere ve okullara bırakılacak demektir.

ABD'de temel eğitim zorunlu değil :

ABD'de 30 milyon okuma yazma bilmeyen, 50 milyon okuduğunu anlamayan insan yaşamaktadır. Sadece Los Angeles şehrinde 50 bin çocuk çeşitli nedenlerle okula gitmemektedir. Temel eğitim herkese eşit ve parasız olmaktan çıkartılınca kendiliğinden zorunlu olmaktan da çıkmıştır. Bizde de böyle olması istenmektedir. Paran varsa eğitim hakkın var olacaktır.

2005 yılında hâlâ Dünya Çocuk Hakları Sözleşmesini imzalamamış olan ABD hükümetleri çocuklarını eğitimsiz bırakmakta bir sakınca görmemekte, böyle bir nedenle kendilerine BM tarafından her hangi bir yaptırım uygulanmamaktadır.

Benzer şekilde Kanada ilköğretim programında çocuklar okulda oyalanmakta, sanat dersleri verilmemekte, bu yüzden Türkiye'den giden göçmenler çocuklarını orada okutmak istememektedir.

Türk Milli Eğitimin Amaçları açısından bakınca :

Türk Milli Eğitiminin Amaçları 14.6.1973 tarihli ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunuyla düzenlenmiştir. Genel amaçlar (Madde 2) bölümünden ;

1. « ...**demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmek ;** »

Eğitimin amacı istendik davranışlar kazandırmak yerine bilgi öğrenmeyle sınırlandırılınca bu amaç nasıl gerçekleşecek ?

2. « ...**gerekli bilgi, beceri, davranışlar ve birlikte iş görme alışkanlığı kazandırmak suretiyle hayata hazırlamak...** » Davranış kazandırmak amacı olmayan, bilgiyi depolayan, öğrenci merkezli bireysel öğrenmeye dayalı bir eğitim modeliyle birlikte iş görme alışkanlığı nasıl kazandırılır?

3. « ... **Eğitimde hiç bir kişiye, aileye, zümreye ve sınıfa imtiyaz tanınmaz.** »

Talep varsa ders var mantığı ile yola çıkılan bir sistemde parası olmadığı için talepte bulunamayan çocuklar ne olacak ? Seçmeli paralı dersler koymak, seçemeyen çocukları eğitimden mahrum bırakmak olacaktır. Bu, parası olan çocukların daha iyi eğitim alma imtiyazına sahip olduğu anlamına gelir ; toplumda çatlama ve çatışma, eğitimsiz yığınlar ve kendini eğitilmiş ayrıcalıklı bulanların diğerleri üzerinde egemenlik kurmaları sonucunu yaratır.

Bu durum, 1.maddede sözü edilen demokrasiye ve sosyal hukuk devletine olan inancı sarsar, insanları demokrasi dışı arayışlara yöneltir.

4. « **Milli eğitim hizmeti... Türk toplumunun ihtiyaçlarına göre düzenlenir.** » (Madde 5)

Eğitimi serbest piyasa ekonomisine göre düzenleyen yeni sistem bu maddeyle de çelişir.

Üniversite bahçelerinde kurulan teknokentler buna örnektir ; üniversiteler, bilim adamı değil şirketlere teknisyen yetiştirmeye geçmiştir. Bir diğer örnek ; toplumun sanat ihtiyacı vardır (Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir. Cumhuriyetin temeli kùltürdür. M.Kemal Atatürk) ve piyasa ekonomisi sanat okullarına eleman siparişi vermez, sadece sözümona sanatçıyı sokaktan yarıştıtararak toplar ve bu sırada da para kazanır. Bu nedenle piyasa mantığında okullarda sanat dersleri olmasa da olur, parasını veren varsa alsın demektir.

5. Eğitim Hakkı : « **İlköğretim görmek her Türk vatandaşının hakkıdır.** » (Madde 7)

İlköğretim 8 yıldır ve ancak bazı çocuklar 4.sınıftan itibaren ilköğretimin bazı derslerini ve temel bilgilerini alabilecektir. Büyük çoğunluk bundan mahrum kalınca kanunun bu maddesiyle çelişecektir.

6. Fırsat ve imkân eşitliği : « ... **herkese fırsat ve imkân eşitliği sağlanır.** » (Madde 8)

Parası çok olanın daha çok fırsat ve imkân bulacağı bir yapılanmada eşitlik maddesi ihlâl edilmiş olacaktır.

Milli Eğitim Temel Kanunu ile çelişen bütün bunların yanında bilinmesi gereken bir husus daha vardır ; eğitimin özelleştirilmesi demek olan okulların yerel yönetimlere devri er geç gündeme yeniden getirilecektir. Yapılmakta olan tüm değişikliklerin tam olarak uygulanabilmesi için okulların yerel yönetimlere devredilmesi gerekecek ve bu doğrultuda bir yasa değişikliğine gitmek zorunda kalınacaktır. İşte o zaman gerçekten ulusal eğitim parçalanacak, eğitimde birlik ortadan kalkacaktır.

Yapılmakta olan yönetmelik ve müfredat değişiklikleri eğitimin yerel yönetimlere devredilmesinin öncesinde bitirilmesi istenen işlerdir. Bu nedenle söz konusu yasanın tamamen iptal edilmesi ulusal bir görev olarak önümüzdedir.

Çocuk Hakları açısından bakınca :

Henüz dokuz yaşındayken, gelişimini daha tamamlamadan, kendisi için neyin daha iyi olacağına karar veremeyeceği kadar küçük bir yaşta « öğrenci merkezli eğitim » adı altında çocukluk kaprislerine göre bir çocuk ders seçmek zorunda bırakılırsa, bu durum çocuğun aleyhine işleyen bir süreç olacaktır.

Yeni yapılanmada aile karar verme sürecine etkince katılmaktadır. Özellikle okul dışında « yerel öğrenme, konstraktif yaklaşım » olarak sözü edilen konu aileyi ilgilendirmektedir ; kulüpler, bireysel dersler, kurslar gibi. Bir çok aile bu sürece katılmayı maddi veya manevi çeşitli nedenlerle red edebilir. Çocuğun eğitimi toplumun geleceği açısından ailesine bırakılmayacak kadar önemlidir.

Okul dışındaki kurumlara çocuğu yönlendirmek ona iyilik değildir. Piyasa canlansın, para dönsün derken kaybettiğimiz çocuklarımız yani ülkemizin geleceği olacaktır.

Yeni program çocukları okul dışına iterken sokağın tehlikelerine karşı savunmasız bırakacaktır. Bu durum çocuk haklarına aykırıdır.

Bir diğer yanlış da çocuk pedagojisine aykırı olarak getirilen « harften başlayan okuma yazma » öğretimidir. Bu yöntem onları zorlayacak, okuldan soğutacak, daha başarısız hale getirecektir. Çocuklar savunmasız varlıklardır, tepkilerini öğrenmeyi ve okulu reddederek belli ederler.

Resim-iş, Müzik ve Beden Eğitimi dersleri kaldırılıyor :

Pilot okullardan biri olan Ankara -Yenimahalle -Demetevler Emin Sağlamer İlköğretim Okuluna TTK'dan gelen bir resmi yazıda (Mart 2005) yeni müfredata göre derslerin dağılımı yer aldı (bkz.Ek.Talim ve Terbiye Kurulunun Önerisi). Bu çizelgeye göre 4-8. sınıflarda artık müzik dersi yapılmayacağı, sadece ilkök 1.2.3. sınıfta sınıf öğretmeni tarafından okutulan müzik dersi saati programa konulacağı belirtilmektedir. Buna ilişkin bir görüş isteniyor, ama sadece sınıf öğretmenlerinden görüş isteniyordu. Müzik öğretmenlerinin artık adı yok.

Yeni yazıya göre; Türkçe ders saati 6'dan 4'e indirilip İngilizce ile eşitlendi. Pilot okulun Türkçe öğretmenlerine göre dilbilgisi konuları ilkök sınıflarında kaldırıldı. Harften başlatılan okuma yazma öğretimi pilot okullarında ders yılı başından beri uygulanmaktadır.

Çizelgede **ana seçmeli dersler** adı altında 3 ders görünmektedir.

Bilgisayar: İlkolul 1,2,3 (1 saat) ve 4,5,6,7,8. sınıf (3 saat)

Sanat Etkinlikleri (Drama, Tiyatro, Halk Oyunları, Enstrüman, Resim, Fotoğrafçılık, Heykel vb.): 1,2,3 (1 saat) ve 4,5,6,7,8. sınıf (3 saat)

Spor Etkinlikleri (Güreş, Futbol, Basketbol, Satranç vb.) Saatleri yukarıdakilerle aynı. Görüldüğü gibi ilköğretim çağındaki çocuğa güreş dersi getiriliyor.

Bu üç ana seçmeli dersten birini alan diğerlerini alamaz denilmektedir. Yani 3 saat bilgisayar dersine giren çocuk sanat ve spor etkinliklerinin hiç birini alamaz.

"Enstrüman" sözcüğüne açıklık getirelim; bireysel seçmeli çalgı dersi kastedilmektedir, toplu yapılan müzik dersi bitti demektir. Çocuk istediği çalgının dersini okul dışında alabilecektir.

Tebliğler Dergisinin Şubat 2005 sayısında eğitsel kolların kaldırıldığı, yerine "Sivil toplum örgütlerinin kulüp faaliyetlerine katılma" geldiği duyurulmuştu; bununla okulda koro ve orkestra grupları oluşturmak da bitmişti.

Peki ulus gençliği ne olacak? Atatürk şarkılarını Cumhuriyet marşlarını kim söyleyecek? 1968 müfredatında müzik dersinin amaçları bölümünde "**Ulusal şarkı dağarcığı oluşturmak**" yazardı, bu bilinçle öğretmenlik yapıldı. Van'daki çocukla Edirne'deki çocuğa aynı şarkılar öğretilirdi, bir araya geldiklerinde birlikte söyleyecekleri ortak şarkıları olsun istenirdi. Artık ulusal şarkı dağarcığı oluşmayacak.; İstiklâl Marşı, 10 Yıl Marşı, Gençlik Marşı, Atatürk Gençleri, 23 Nisan Şarkıları, türkülerimiz, evrensel çocuk şarkıları...

Cumhuriyetimizin ve ulusal birliğimizin temelinde müzik öğretmenlerinin harcı vardır, emeği vardır. Bu harç yok edilmek istenmektedir.

Din Kültürü dersi parçalanarak kaldırılıyor :

DİN KÜLTÜRÜ ve AHLAK BİLGİSİ Dersi parçalanarak kaldırılacak, yerine seçmeli "Halk Kültürü/Kültürel Değerler" Dersi getirilecek

Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı tarafından 2005 Eylülünden itibaren İlköğretim Okullarının 4.sınıfında başlatılmak üzere önerilen ders programında "Halk Kültürü/Kültürel Değerler" adıyla yeni bir seçmeli ders yer almaktadır.

TTK Başkanı Ziya Selcuk, Gazi Üniversitesinde verdiği konferansta "Kültürel Değerler adında bir ders koyduk ama içeri neyle dolduracağımızı biz de bilmiyoruz" şeklinde talihsiz bir açıklama yapmıştı (28 Mart 2005).

Aynı günlerde Ankara Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesine bağlı Halk Bilimleri bölümü öğrencilerine öğretmenleri tarafından müjdeli bir haber verilmiş; "İlköğretim okullarında zorunlu seçmeli ders olarak Halk Kültürü Dersi konuluyor, siz bu dersin öğretmeni olacaksınız" denilmişti. Hatta, TTK Başkanlığı, bölüm öğretim üyelerinden dersin kitabını yazmalarını istemişti, komisyon kurdurmuştu. Ancak, kitabın içeriğiyle ilgili bir anlaşmazlık doğmuş olmalı ki kurulan komisyon kitabı yazmadan dağıtıldı.

Bu bilgiyi bir kenara not ettikten sonra dönelim okullarda KÜLTÜR sözcüğünün geçmekte olduğu tek bir derse; Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi dersine. İlginç bir zamanlamayla, yabancı bir şirket olan SPAN Danışmanları tarafından hazırlanan Temel Eğitime Destek

Programının 5 Eylül 2005'den itibaren yürürlüğe girmesine birkaç ay kala, Alevi Bektaşî Federasyonu ve Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu tarafından "Zorunlu Din Dersine Hayır" kampanyası başlatılmıştır. Bu iki sivil kuruluş yayınladıkları ortak imzalı bir kitapçıkta demekte ve eylemlerini 12 Eylül'e kadar sürdüreceklerini belirtmektedirler.

Talim ve Terbiye Kurulunun gelecek yıl uygulanmasını istediği ders programında zaten parçalanarak kaldırılacak olan bu ders, Alevi ve Bektaşî dernekleri tarafından da kaldırılmasını istenilmektedir; zamanlama dikkat çekicidir.

Ağustos 2004'den itibaren İlköğretim Okullarına giden resmi yazılardan adım adım bu dersin kaldırılacağına doğru işaretler vardı. Önce bazı derslerin tanımı "**özel bilgi, beceri ve yetenek isteyen dersler**" haline getirildi. Bu tanım söz konusu dersleri seçmeli hale getirmenin ilk adımıydı.

"İlköğretim okullarının 4 ve 5 inci sınıflarında okutulan ÖZEL BİLGİ, BECERİ ve YETENEK İSTEYEN Beden Eğitimi, Resim-İş, Müzik, Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi, Yabancı Dil, İş Eğitimi ve Bilgisayar derslerinin branş öğretmenlerince okutulması..."

"Uygulamanın sonuçlarına göre yaygınlaştırılması planlandığından uygulamayla ilgili olarak birinci ve ikinci dönem sonunda hazırlanacak raporun İlköğretim Genel Müdürlüğüne gönderilmesi."

Bu yazıdan beş ay sonra (Tebliğler Dergisi, Şubat 2005) eğitsel kollar kaldırıldı, bunun yerine Kulüp Faaliyetlerine ve Sivil Toplum örgütlerinin faaliyetlerine katılma getirildi. Yukarıdaki tanımda yer alan "özel bilgi beceri ve yetenek isteyen ders" ifadesi hedefini bulmuştu; isteyen varsa gider parasını verir bu dersi bireysel olarak alır... Bu sırada resim, müzik ve beden eğitimi öğretmenlerinin kol faaliyetleri resmen kaldırılmış oluyordu. Aynı tanıma sığdırılan Din Kültürü dersi için nasıl bir yol izleneceği merak konusuydu.

Seçmeli dersler arasına yeni katılan Halk Kültürü/Kültürel Değerler Dersi bu noktada dikkatleri üstüne çekiyordu. Yine seçmeli, yine isteğe bağlı ama bu sefer istediği etnik veya dinsel grubun kültürünü almak bu yolla mümkün olacaktı. Çok demokratik görünüyordu, ancak 4.sınıftaki çocuğu ayırıştırmak mı yoksa kaynaştırmak mı gerektiği hiç konuşulmuyordu. Çocuğun "çocuk" olduğu göz ardı ediliyor ve "Çocuk bireydir" deniyordu.

Bu sırada bir başka belgede yer alan "İnsan biyolojik, psikolojik, sosyal, kültürel ve duygusal varlıktır" tanımı akla geliyor. İnsan tanımına "kültürel ve duygusal varlıktır" gibi bugüne kadar olmayan iki tanım daha ekleniyordu. Bu tanımın derse yansıtılması nasıl gerçekleşecekti?

İşte bu noktada Halk Kültürü/Kültürel Değerler Dersinin açılımı karşımıza çıkmaktadır; her çocuk ait olduğu etnik veya dinsel grubun kültürünü veya duygusal nedenlerle ilgi duyduğu başka bir kültürü (yabancı mezhep, tarikat, vb) öğrenmek isteyebilecektir.

Dikkat edilmesi gereken nokta, çocuğun kültürel seçim yapmak zorunda kaldığı yaşı 9 olduğudur.

Sorulması gereken bir çok soru vardır. Bu derste yabancı ülkelerdeki din dersleri de isteğe bağlı olarak seçilebilecek mi? "Bu dersler uzman öğretmenlerince verilir" ifadesine bağlı olarak ülkemizde misyonerlik yapmakta olan papazlar okullarımızda ders verir hale gelecek mi? Din Kültürü dersini gerçekte kim kaldırıyor? Toplumumuzda farklılıkları derinleştirmek kimin işine gelir?

2005-2006 ders yılı başında dağıtılan ilköğretim okullarının ders çizelgesinde yer alan seçmeli dersler içerisinde Halk Kültürü adıyla bir ders yer aldı. Yukarıda sözü edilen program üzerinde ufak tefek oynamalar yapıldığı, kamuoyunda gösterilen tepkilerin yumuşatılmaya çalışıldığı anlaşılmaktadır.

Yeni ders çizelgesinin ekinde seçmeli derslerin gelecek yıldan itibaren yürürlüğe gireceği ek madde olarak yer aldı.

Bazı siyasi liderlerin basında yer alan İlahiyat Fakültelerinin kaldırılacağı, İlahiyat Hatip Meslek Liselerinin kurulacağı yolundaki açıklamalardan anlaşılacağı gibi, din bilgini yetiştirmenin de önü kesilmek istenmektedir. Mevrit okuyucu, cenaze levazımatçısı, mezarlık hizmetleri, Kuran okuyucu gibi iş kollarına ayrılan meslek lisesinden mezun olanlar kendi işlerini yapıp kendi sigortasını yatırıp devlete yük olmayacaklar. Yani, piyasaya göre eğitim modeli dini bütün insan da istemiyor.

Bu sürecin bir diğer boyutu da “ben daha iyi cenaze yıkarım”, ben daha iyi mevrit okurum” gibi piyasada yarışan din işçileri dönemini başlatmak olacaktır. Bu yolla din hizmetlerinde birlik bitecek, bu hizmet kolunda çalışanların dayanışması da kalmayacaktır.

2.BÖLÜM PİYASAYA GÖRE EĞİTİM MODELİ

“PİYASAYA GÖRE EĞİTİM” MODELİ

23-27 Haziran 2004 tarihleri arasında Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı tarafından TRT 4 televizyonu aracılığıyla öğretmenlere yönelik bir eğitim semineri verildi. Bu seminerde yapılmakta olan değişiklikten söz edildi. Konuşmalarda altını çizdiğimiz bazı ifadeler oldu:

“Artık eğitimi piyasa belirleyecek. Bırakınız yapsınlar dönemi bitti. Eğitim toplumun ihtiyacına göre değil piyasanın ihtiyacına göre düzenlenecek. Piyasaya göre eğitim modeline geçiyoruz.”

“Tüm derslerde müfredatı hafifletiyoruz. Bu kadar çok bilgi batıda üniversitelerde veriliyor. Bilgisayar ve İngilizce ağırlıklı olacak.”

“Tüm dünyada müfredat ve eğitim yeniden düzenlenirken Türkiye bunun dışında kalmamalı. Şimdiye kadar dünyada yapılmış olan eğitim reformlarını iskaladık, bu kez başaracağız.”

“Büyük bir projenin küçük bir parçasıdır bu anlattığımız. Büyük fotoğrafta olanları görmek lazım. Metodolojileri değiştiriyoruz. Bildiğiniz bütün doğrular değişiyor.”

“Öğrenci merkezli eğitim getiriyoruz. Görsel, işitsel, kinestetik ve dokunsal öğrenme stillerinin kullanıldığı etkinlik örnekleri hazırladık.”

“İlköğretimde seçmeli ders sistemi getiriyoruz.”

“Ortaöğretimde sertifikalı diplomalılık getiriyoruz. Öğrenci birikmiş sertifikalarını getirip puan karşılığı diploma alacak.”

“Performans (öğretmenin başarısı anlamında kullanılmış) ölçme ve değerlendirme, maaş zammı, terfi ve derecelendirme değişiyor. Teftiş sistemi değişiyor, teftiş kurulu kalkıyor. Öğretmen sınıfta teftiş edilmeyecek Herkes birbirinin gözetleyeni olacak. Veli, öğrenci, müdür, belediye başkanı ve çevrenin ileri gelenleri sicil verecek Öğretmen çevresiyle iyi ilişki içerisinde olacak.”

“Terfi ve ödüllendirme için sınav, liyakat ve sicil puanları belirleyici olacak.”

Bütün bu ifadelerin ne anlama geldiğini biraz açalım:

Talep varsa ders var:

“Bırakınız yapsınlar” söylemi kapitalizmin serbest rekabetçi dönemine aittir. “Artık eğitimi piyasa belirleyecek. Bırakınız yapsınlar dönemi bitti” demek, tekeli sermayenin mutlak

egemenliğini ilân etmektir; özgürlükler bitmiştir. Artık hangi derslerin okutulacağını piyasa belirleyecek. Veli çocuğunun hangi dersleri almasını istiyorsa o dersin parasını verip dersi satın alacak. Velinin talebi piyasadır. Diğer bir deyimle, veli, parası kadar bilgi satın alabilir.

Parçalanmış zihin:

Eğitimde değişim programları Gardner'in çok parçalı zekâ (Multiple Intelligence) teorisine dayandırılmaktadır. Daha bugüne kadar zekânın tanımı bile yapılamamışken, Gardner, "Her çocuğun farklı öğrenme zekâsı vardır" diyor ve zekâyı sekize bölüyor. Bu bir öğretim metodu da değildir, sadece teoridir. Sınıfta uygulanabilirliği olmadığını fark eden öğretmenler var, ancak onlar da sadece sınıfta uygulanamadığını dile getirmektedirler, yanlış bir kuramdır demiyorlar. Oysa kuram, insan doğasına aykırı bir şekilde beyni parçalayıp piyasa canavarına teslim etmeyi tasarlıyor.

Piyasa ekonomisine uygun olarak çok şık bir ambalaj içerisinde Çoklu Zekâ Kuramı adıyla sunulan teori, seçmeli paralı derse geçişin ideolojik kılıfıdır. Dersleri de kendi çerisinde parçalara ayırıp her bir parçayı bireysel öğrenme, - öğrenci merkezli öğrenme adıyla satışa çıkartacaktır (ABD ve İngiltere örneği) . Çevirisi de hatalıdır; Türkçe'de çoklu-azlı gibi sözcükler yoktur. Belli ki çoklu demekle zekânın parçalanmış olduğu imajı göz ardı edilmek istenmektedir

Çocuğun zihinsel fiziksel ve ruhsal gelişimini destekleyen eğitimden artık söz edilmiyor, çocuğu sosyal varlık olarak tanımlama bitiyor. Çocuğun tüm zihinsel güçlerinin geliştirilmesi görevi bitiyor, "çocuğun ilgi istek ve yeteneği doğrultusunda" adı altında ve her çocuk tek bir dalda başarılı olabilir savıyla diğer dallarda temel eğitim almadan yetiştirilebilecek zannediliyor.

Dağılmış beş duyu:

Seminerde "öğrenme stilleri"nden söz edildi; görsel, işitsel, kinestetik ve dokunsal yoldan öğrenme. Her çocuk bir başka yoldan öğrenme özelliğindedir, öğretmen sınıfındaki çocukları bu özelliklerine göre gruplara ayrılmalı, onlara bu özelliklerine göre materyal sunulmalıdır denildi.

Şimdiye kadar bilinen, "Tam öğrenme beş duyunun devreye sokulması ile gerçekleşir" söylemine ters düşen bir durumla karşı karşıyayız. Çocuğun bir duyusunu kullanıp diğerlerini devre dışı bırakmak insanın doğasını bozmaktır. Duyuların çalıştırılması ve geliştirilmesi diye bir konuları yok. Pedagojik formasyon dersleri bunun için verilir. Zaten dikkat edilirse terimler çocuğun gelişimi ve eğitimi üzerine oturtulmuyor, sadece öğrenmeden söz ediliyor.

Oysa bu güne kadar küme çalışması yapmakta olan bir öğretmen çocukları algılama düzeylerini dengeleyerek ortalama gruplar oluşturmaktaydı. Doğrusu da budur.

Drama yöntemini bilen bir öğretmen ısınma ile derse başlarken özellikle ayrıntıyı fark ettirmek üzere işitme, görme ve dokunma duyularını çalıştıran oyunlar oynatır. Koklama ve tatma duyularını da olabildiğince devreye sokar. İşte söz konusu teoride drama eğitimcilerinin kabul etmediği hususlardan biri de budur; beş duyu parçalanıyor ve bağlantısız hale getiriliyor.

Beyni parçalayan bir kuram duyuları parçalamadan edemezdi elbette. Duyuların parçalanması doğrudan para kazanmak hesabıyla açıklanamaz. Görünen odur ki insanoğlunun doğasıyla oynanmaktadır

Akıl dışlanıyor:

Doğada her şey birbirine bağlıdır ve birbirinin devamıdır, bu holistik yapı insanın biyolojik yapısı için de, insanın beyni için de geçerlidir. Doğada milyonlarca yılda oluşan ekolojik

denge vardır ve halkın biri koparsa diğerleri de yok olur. İnsan beyni de böyle oluşmuştur, parçalar ayrılır koparsa hiç biri oluşamaz. Parçalardan her biri diğerlerinin varlığına bağlıdır.

Çok parçalı zekâ teorisine göre daha büyüme çağındayken çocuk zekânın sadece bir parçası ile muhatap edilmektedir. "Her çocuk bir alanda başarılı olabilir" denilmekte ve diğerleri yok kabul edilmektedir.

Bu kuramla, olaylar arasında bağ kurabilme yetisi, yani akıl dışlanmaktadır. Böyle bir eğitimin sonunda bütünü algılamayan, olaylar arasında bağ kuramayan insan olunur. Aklını kullanamayan köle ruhlu insanlar yetiştirmek ise ortaçağa dönüşür.

Mesleki bütünlük parçalanıyor:

Her öğretmen hak etse bile terfi edemeyecektir. %10 başöğretmen, %20 uzman öğretmen, gerisi aday ve öğretmen olur deniyor. Aynı işi yapan öğretmenler arasında ast üst ilişkisi getirecek olan bir anlayış öğretmenler arasında gereksiz iç çekişmelere, mesleki dayanışmanın yok olmasına neden olacaktır.

Terfi için üç ayrı değerlendirme esas alınıyor; sınav, liyakat ve sicil.

Sınav: Sözleşmesi yenilenecek öğretmen sınava girmiş olmalı. Sözleşme konusundan seminerde söz edilmedi, ancak biliyoruz ki sözü edilen büyük fotoğrafta bu var.

Öğretmenliği iş güvencesi olmayan meslek yapmak onu bugüne kadar kazandığı tüm haklarından geri götürmektir. Beri yandan, resim müzik ve beden eğitimi gibi derslerin öğretmeni başarısını kağıt üzerinde nasıl ispatlar? (Sınıfta teftiş bitiriliyor.)

Liyakat: Eğitim fakültelerinde yüksek lisans ve doktora yapmaktan söz ediliyor. İngilizce bilen, yabancı dergide makalesi yayınlanan tek tip bilim adamlığı(!) getiriliyor.

Ülkemizde kaç öğretmen bunu gerçekleştirebilir? Taşrada çalışacaksın, iyi derecede İngilizce öğreneceksin, ön sınavı alacaksın, sana yüksek lisans için kadro açan fakülte bulacaksın, o şehre taşınacaksın, çoluk çocuk geçindireceksin, 2004 fiyatıyla 2,5 milyar yüksek lisans ders ücreti yatıracaksın, iyi derecede İngilizce öğrenmek için iyi para harcayacaksın, doktora için 10 milyar harcayacaksın ve yine de sana açılmış kadro bulursan 150 milyon maaş farkı için usta öğretmenliğe terfi edeceksin.

Bir terfi uğruna ömür boyu para harcamaya, "yaşam boyu eğitim" gibi yaldızlı bir isim de konuldu. Aldığın parayı sürekli harca ki piyasa ekonomisi canlı kalsın demek. Ya da, çok parası olan çok harcasın ve sadece onlar terfi etsin demek gibi.

Sicil: Herkes herkesin gözetleyeni olacak, üst astı, öğretmeni veli, öğrenci, müdür, belediye başkanı ve çevrenin ileri gelenleri(!) gözetleyecek ve puan verecek. Ne korkunç! Öğretmen ayaklar altında, toplumun en aşağısında. Öğretmenin itibarı hiç bu kadar düşürülmedi. Sicil puanı öğretmeni el etek öpmeye yöneltecektir.

Öğretmenin sicil puanında belirleyici olmak üzere bakanlıkça yürütülen etik değerleri belirleme komisyonlarının elindeki anketlere bakılırsa, etik değerler, olması gereken "Cumhuriyet değerlerine sahip olma" üzerine oturtulmamaktadır. Öğrencisinin etnik ve diğer farklılıklarını dikkate alıp almadığı koşul olarak getirilmektedir. Öğretmenin Atatürk devrimlerine bağlılığı, ulusal birlik, ortak ülkü, ortak değer yargıları, ulusal dağarcık, yurttaşlık bilinci verme, bilimi yol gösterici kabul etme ve bu hususlarda sosyal etkinlikler yapma gibi çabaları onun artı puanı olmayacak, tam tersine olumsuz sicil almasına neden olacaktır. Çünkü onlara göre okul/şirket bilimsel çalışmaktadır ve bilimsel çalışmaların içinde Kemalizm'in yeri yoktur.

Öğretmenliğin değeri düşüyor:

Türk öğretmeni Cumhuriyet'le birlikte yücelmişti, saygın bir yere oturtulmuştu. Eğer öğretmen bu kadar aşağılanıyorsa, aşağılanan gerçekte Cumhuriyettir. Bunu biraz açmak ve öğretmenliğin meslek statüsü kazandığı Fransız devrimine kadar gitmek gerekir.

Bizim Cumhuriyet devrimimiz bir çok bakımdan Fransız devrimini örnek alır. Fransız devriminin dünyamıza getirdiği en büyük kazanım aklın özgürleştirilmesi ve laiklik kavramıdır. Çünkü demokrasi, özgür aklın egemenliğidir.

Fransız devriminden sonra öğretmenlere devrimi halka anlatma ve kazanımlarını koruma görevi düşmüştü. Öğretmenliğe meslek statüsü o zaman verildi ve göreve başlarken devrime bağlılık yemini yaptırılırdı; laikliği koruma ve savunma görevi öğretmenlerindi.

Bu arada laik kime denir noktasına bir açıklık getirelim. Eski Yunanlılarda üç sınıf vardı; askerler (kral ve ordusu), papazlar (ruhban sınıfı) ve laikler. Laikler, asker ve papazların dışındaki tüm halkı oluşturanlara denilirdi. Yani, çiftçi, tamirci, dokumacı, işçi, tüccar, yani halk. Halk iktidarı laiklerin egemenliği demektir.

Aklın özgürleştirilmesinin önündeki en büyük engel ruhban sınıfı ve krallardı. Bunları siyasetin dışında bırakmak bir gereklilikti; din, devletin ve okulların dışına çıkartıldı. Bu nedenle öğretmenler laiklerden yana olmakla meslek statüsü kazanmışlardı. Laik olmak halkın iktidarını savunmak, özetle cumhuriyetçi olmaktır. Egemenliğini yitiren feodal beyler, efendiler ve papazlar laikleri asla affetmedi, laiklerin öncüsü olan öğretmenlere hep saldırdı.

Aklın özgürleştirilmesi, Mustafa Kemal'in devriminde "En büyük yol gösterici bilimdir" şeklinde ifade bulur. Çünkü bilim durağan değildir, sürekli ilerler. Yine, "Yeni nesil sizin eseriniz olacaktır" sözü ile Mustafa Kemal'in öğretmene verdiği görev açıktır.

40'lı yıllarda, Köy Enstitüleri projesi ile öğretmenler demokratik devrimin makinisti konumuna getirildi.

1950'lerde kısmî karşı devrimi yaşadık ve tarikatlara dayalı siyaset dönemi başladı. Öğretmenler Anadolu'da karşı devrimin boy hedefi oldu, mesleki itibarlarını yitiriş süreci başladı. Devrimden uzaklaşma ile paralel bir durum.

1970 ve 1980 askeri yönetimlerinde öğretmenlerin üzerinden buldozerle geçildi. Mesleki itibar sıfır noktasına geldi. Cumhuriyet devriminin kazanımlarını savunan öğretmen ve öğretim üyeleri büyük acılar yaşadı. Artık öğretmenlik eksilerde...

2005-2006 ders yılında yirmi bin sözleşmeli öğretmen alındı. 10 aylık sözleşmeli öğretmenlik dönemi başlatıldı; yüzlerce yıllık emek mücadelesi eksiye düşürüldü. Çalışanların en zavallısı öğretmen oluverdi. Sözleşmeli öğretmenin iş güvenliği yoktur ve sendikalı olması da mümkün değildir.

Okullar boşaltılıyor:

Ortaöğretimde sertifika toplayarak diploma almaktan söz edildi. Gençler okul dışında gidecekleri paralı kurslardan toplayacakları sertifikalarla lise diploması alacak.

Bu kursların ne kadar denetim altında olacağı tartışma konusu olacaktır. Herkes canının istediği kursta bilgi edinme yoluna giderse eğitimde birlik / ortak kültür nasıl sağlanır?

Böylece öğrenci piyasanın kucağına atılacak, devlet bir çok branş (resim müzik ve beden eğitimi vb) için öğretmene maaş ödememiş, emeklilik ve sağlık sigortasına para ayırmamış olacak. Öte yandan devlet kurslardan vergi toplayacak.

Çocuğuna bu dersler okulda verilsin isteyen veli o zaman parasını ödemelidir; "dışarıda bunu bedava alabilecek miydiniz?" yanıtı hazırdır.. İlk örnek olarak rehberlik servisleri okulun dışına çıkartıldı(Mart 2005). Piyasa mantığı geçerlidir, "paran varsa rehberlik hizmeti var".

Benzer durum resim müzik ve beden eğitimi bölümleri için söz konusudur. İngiltere ve ABD örneğinde olduğu gibi resim müzik drama, beden eğitimi gibi seçmeli derslere öğretmenlik talebi düşecek ve eğitim fakültelerinde bu bölümler kapanmaya başlayacaktır. Açıklaması basit; "piyasa bu, talep yok."

İçerik boş müfredat:

“Tüm derslerde müfredatı hafifletiyoruz” denildi ve verilen örnekte “Matematik dersinden havuz problemlerini kaldırıyoruz” açıklaması yapıldı.

Matematik dersinin fen bilimleri, jeoloji, deprem bilimi, mimarlık, inşaat, fizik, kimya, biyoloji, gıda gibi tüm mühendislik bölümleriyle ilk bağıny kuran havuz hesaplarıdır. Olayları matematiksel düşünme mantığı verir.

4.sınıfta başlatılan Cumhuriyet’imizin kuruluşu ile ilgili bilgiler 6.sınıf Vatandaşlık Bilgisi dersine aktarılıyor. Ötleniyormuş, kaldırılmıyormuş!. Oysa ki 6.sınıftan itibaren derslerin seçmeli ders haline getirilmesiyle bu ders fiilen kaldırılacaktır. Öte yandan Vatandaşlık kitabının kapağında da görüldüğü gibi çocuklarımız kendi tarihinden kopartılıp Amerikan tarihiyle yakınlaştırılmaktadır.

Yeni İngilizce ders kitaplarında “Atatürk olmasaydı da Türkiye Cumhuriyeti kurulurdu” ifadesi yer almaktadır.(Oktay Akbal, “Atatürk’ü Yok Etmek”, Cumhuriyet, 14 Ekim 2004 Perşembe)

Bir çok sınıf öğretmeni yeni müfredatla birlikte öğretecek konu bulamamaktan şikayet etmektedir.

İlköğretim fiilen 3 yıl oluyor:

8 yıllık temel eğitim, herkese eşit anayasal hak olmaktan çıkartılmaktadır. Bu noktada yasaların ihlalinde söz etmek gerekir. Türk Milli Eğitim Temel Kanunu ortadan kaldırılmaktadır.

Kendisi için neyin daha iyi olacağına karar veremeyecek bir yaşta olan 9 yaşındaki çocuk ders seçmek zorunda bırakılmaktadır. 3.sınıftan sonra ders seçimi sisteminin anlamı temel eğitimi 3 yıla indirmektir.

İlköğretim zorunlu olmaktan çıkartılıyor:

2004-2005 ders yılında devam zorunluluğunun da kaldırılmasıyla birlikte ilköğretim fiilen zorunlu olmaktan çıkartılmıştır. “Velisinin bilgisi dahilinde çocuk dilediği kadar devamsızlık edebilir” ifadesi kullanılmaktadır. Bu nedenle üç ay devamsızlığı olan ilköğretim okulu öğrencilerine bile sınıf geçirilmiştir.

Öğrenme stilleri:

Çocukları sınıfta öğrenme stillerine(!) göre ayırarak oturtmak öneriliyor. Görerek öğrenen bu masada, işiterek öğrenen o masada, kinestetik yolla öğrenen çocuklar öteki masada... Öğretmen onlarla nasıl başa çıkacağına kafa yormakla dersi bitirecektir. Çünkü kinestetik öğrenme stili(!) olan çocuklar hareketli, hatta hiperaktif çocuklardır ve yeni yaklaşım onları bir grupta toplamayı önermektedir. Sınıf öğretmenleri haklı olarak bunun uygulanmasını mümkün görmemektedir.

Çocukları duyularına göre gruplandırmak çocuğun diğer duyularını çalıştırmamak demektir. Zekâyı parçalamakla yetinmeyen Gardner ve ardılları bir de insanın duyularını parçaladılar ki bu durum insanın doğasına aykırıdır; gözü var görmez, kulağı var duymaz, elleri var dokunmaz bir insan olmak insandan uzaklaştırılmış bir yaratık demektir.

Öğrenci merkezli dersler:

Öğrenci merkezli eğitim ile anlatılmak istenen, çocuğun seçip parasını verdiği dersi okul dışında da alabilmesidir. Bununla toplu eğitim bitirilmektedir. Eğitim bu yolla okul dışına taşınmış olacaktır. Adı “Konstraktif Yaklaşım”dır. “Yapılandırmacı” çevrimiyle kullanılıyor. Açılımında bilgiyi okul dışında bireysel yolla (kendi paranla) almak vardır; öğretmen yok öğretici vardır, pedagojik formasyon gerekmez, usta-çırak şeklinde de öğrenilebilir.

Okul dışında kurs veya özel ders sisteme dahil ediliyor. Müzik dersi kendi içinde çok parçaya bölünerek çalgı derslerine, beden eğitimi dersi spor derslerine, resim dersi heykel, grafik vb derslerine dönüşecektir. Öğrencinin bu yolla aldığı paralı derse “öğrenci merkezli” demektedirler.

Geriye dönüş sinyalleri:

Parçalanmış zekâ kuramını uygulayan ülkelerde geriye dönüş sinyallerinden söz edilmektedir. Beynin geri geri yürüme komutları vermemeye başladığı, beyin kas koordinasyonunda önemli gerileme gözlemlendiği tıp kongrelerinde dile getirilmektedir.

Ülkemizde beden eğitimi öğretmenleri her yıl daha geri düzeyde ders yapmak zorunda kaldıklarını, Gardner’e göre söyleyecek olursak kinestetik zekânın giderek gerilemekte olduğunu gözlemlemektedirler. Televizyon, bilgisayar, hazır paket oyuncaklar; sonuçta, insan geriye dönüş yolunda... Bir de çocuğun hiç beden eğitimi dersi almayacağını düşünmek çok ürpertici!

İngiltere’de eski sömürgelerinden gelen gençler en yüksek puanlı bölümlerde okurken İngiliz anneler “Bizim çocuklarımız mühendislik fakültelerine giremiyor, İngiliz çocuklar bu kadar aptal mı?” diye soruyor.

ABD’de son otuz yıldan beri hiç sanat dersi almadan liseyi bitirmiş gençlerin oranı %95 olarak açıklanmaktadır. 2004 Dünya Müzik Konferansında ABD’li öğretim üyelerinin bu konuda verdiği yanıtlar “maalesef öyle, verecek cevabımız yok, üzgünüz” olmuştur.

2002 ve 2004 PISA raporları piyasaya göre eğitim modelini uygulayan ilk ülke olan ABD’de çocukların giderek nasıl daha geri sıralara düştüğünü göstermektedir

2003 yılında geçirilen bir yasayla ABD halk okulları asker devşirme ve hapisane endüstrisine suçlu yetiştirme yuvaları haline getirilmiş, ordunun Asker Devşirme Merkezi’nin hazırladığı 2004 yılı raporunda bu yıl hedeflenen sayının üzerine çıktıkları açıklanmıştır.

3.BÖLÜM

PISA 2004 RAPORU

PISA 2004 RAPORUNUN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

“PISA 2004 Raporu” açıklandığından beri üzerinde konuşulmaya devam ediliyor. OECD’ye bağlı 40 ülkede yapılan uluslar arası kıyaslamalı sınav sonuçlarına göre matematikte Türkiye 34, ABD 28 ve Almanya 19. sırada yer aldı.

Finlandiya, Hong Kong ve Japonya gibi ülkelerin ilk sıraları aldığı bu raporda nedense Türkiye’nin örnek aldığı ve tüm eğitim sistemini benzetmeye kalkıştığı ABD’nin neden 28. olduğu üzerinde hiç durulmamakta, Türk eğitim sistemi hakkında felâket senaryoları yazılmaktadır.

Öte yandan Türk İlköğretim Müfredatının dünyanın en önde gelenlerden biri olduğu UNESCO tarafından bilinmektedir. Türkiye’de yetişen bir ilkokul 2. sınıf öğrencisi ABD’ye gittiğinde 5. sınıfa alınmakta, ABD’de 5. sınıf okuyan bir öğrenci Türkiye’ye getirildiğinde ise 2. sınıfa alınmaktadır.

Keza Almanya’da 4.sınıf okuyan bir öğrenci Türkiye’de 2. sınıfa alınmaktadır. Türkiye’de ilköğretim 7. sınıf okuyan bir çocuk (dil sorunu olmayan) Almanya’da süper liseye alınmakta, sınıf atlayarak yaşlılarından önce Alman üniversitelerine gidebilmektedir. Almanya’da yaşayan ve bunu bilen pek çok Türk ailesi çocuklarını ilköğretim çağında Türkiye’ye yollamış, 7.sınıftan sonra Almanya’ya götürmüş ve en iyi liselere yazdırmıştır.

Türkiye’de 1980’den beri giderek hafifletilen 1968 müfredatı hâlâ bir çok yönden değerlidir. Çocuğun doğasına uygun olan “Tümden Gelim” yöntemiyle okuma yazma öğretimi ve hayat bilgisi dersini merkeze oturtan Mihver Ders (Finlandiya ve diğer başarılı ülkelerde kullanılan) kavramı, ortalama seviye grupları oluşturarak küme çalışması yapmak gibi pek çok pedagojik doğruları içermektedir. Resim, müzik ve beden eğitimi dersleri ABD’deki gibi özel bilgi beceri dersi haline getirilip seçmeli ders olarak değil, her çocuğun alması gereken temel ders olarak müfredatta yer almaktadır.

Raporun başında yer alma şekli:

2004 raporunun tartışma konusu olması doğaldı; sıralamada sonlardaydık. Ayrıca üniversite sınavlarında sıfır çeken genç sayısı da fazlaydı.

Basınımız, başarısızlığın nedenlerini irdelemek yerine daha çok başarısızlığın kendisiyle ilgilendi. Gerçekten bu kadar vahim durumda mıydık? Yoksa birileri felâket tellâllığı mı yapıyordu?

Özellikle 1980’den beri giderek artan bir hızla halkçı-devletçi eğitim politikalarını terk ettiğimizden kimse söz etmedi. Bir AB dayatması olan Sokrates programının tanıtımında yer alan “Amacı ulusal müfredatları kırmaktır” ifadesinden kimse söz etmedi.

Ulusal müfredatları kırmamanın yolu okulları uluslar arası sınavlarda başarısız göstermekten geçmedi. Basın adeta dışardan yönlendirilmiş gibi başarısızlığı manşetten verdi.

Öte yandan devlet okullarının KİT’lerle olan benzerliği ortadadır. KİT’lerde, eski makineler yenilenmez, teknik destek verilmez ve sonunda “Zarar ediyor, satalım” denir. Okullar için de “Bakın böyle olmuyor” dedirtmek gerekirdi; “Parası olana eğitim hakkı getirdik, ulusal müfredatı değiştirdik” demek pek kolay değildir.

Ulus ötesi tekkelci sermayenin Türkiye’de istediği eğitim modelini getirmesinin bir başka ön şartı daha olmalıdır; eğitimin ulusal niteliklerinden arındırılmış olması. Bu noktada metropol ülkelerdeki eğitim sisteminden farklı düşmekte olduğumuz gerçeğini onlar da bilmektedir. Kamuoyuna bu değişikliği haklı göstermek, ileriye yönelik bir değişim olarak algılanmasını sağlamak ve bunu halkın isteğiyle yapıyor görünmek kolay olmasa gerek.

Kamuoyunu değişime hazırlamak için en uygun yol uluslar arası kıyaslamalı sınav sonuçlarını tartışmaya açmaktır; bu sınava göre felâket ortadadır, çocuklarımız başarısızdır. Psikolojik hazırlık tamamlanmıştır. Kamuoyu bundan sonra kurtarıcıyı beklemeye başlayacaktır. Benzer bir süreç ABD’de 1980’lerde yaşandı.

ABD’de yaşanan süreç:

ABD’de 1981’de ulusal eğitimin ne durumda olduğunu saptamak üzere 26 kişilik “Eğitimde Mükemmellik Ulusal Komisyonu” adıyla bir komisyon kuruldu. Başkanı Utah Üniversitesi Rektörü David P. Gardner’di. Komisyon iki yıl çalıştı ve “*TEHLİKEDEKİ ULUS*” adıyla bir rapor hazırladı.

Gardner, 26 Nisan 1983’de ABD Eğitim Bakanına verdiği bu raporun girişinde şöyle der:

“Ulusumuz tehlikede. Ticaret sanayi, bilim ve teknolojik yenilik alanlarında bir zamanlar rakip tanımayan üstünlüğümüz dünyadaki rakipler tarafından devralınıyor...”

“Düşman tavırlı dış güçler bugün varolan bayağı eğitim performansını Amerika’ya empoze etmeye çalışıyorsa bunu pekala bir savaş olarak kabul edebiliriz...”

“Bu rapor Eğitim Bakanlığı için hazırlanmış bir rapor olduğu kadar Amerikalılara hitap eden bir mektuptur da. Gereken bilgileri edinen Amerikalıların kendi çocukları için ve gelecek nesiller için doğru olanı yapacağına güvenimiz tamdır...”

Raporda, 1982’de ABD başkanı Reagan’ın halkın eğitim açlığından söz ettiği konuşması da yer alır. “Halkın Devlet Okullarına Karşı Tutumu” başlıklı Gallup anketinden söz edilir, aileler özel okullara yönlendirilir.

Bu rapordan iki yıl sonra 1985’de Howard Gardner bir kuram ortaya attı; Multiple Intelligence (Çok Parçalı Zekâ Kuramı). Eğitim sistemi buna göre yeniden şekillendirildi; eğitim piyasanın ihtiyacına cevap verecekti, talep varsa ders var mantığı geçerliydi. Dersler kendi içinde parçalara ayrılacak, alıcısına göre yeni dersler seçmeli ders olacak, veli isterse okul dışından ders aldırabilecekti. Okul dışında öğrenmenin adı da konuldu; konstraktif yaklaşım ya da öğrenci merkezli eğitim.

Bu kurama itirazı olanlara basın hiç yer vermedi. Çünkü küreselleşme sürecine girilmiş, basın sermaye gruplarının eline geçmiş, özgür basın bitirilmişti. Uygulamaya ve kurama itirazı olan bilim adamları sorumluluk duygusuyla kendi kitaplarını yazdılar; kitapları görmezlikten gelindi.

New York Polytechnic ve Industry Engeneering öğretim görevlilerinden Güldal Sakman ve Sabahattin Sakman gidişin kötüye doğru olduğunu fark edenlerdendi. Birlikte “Eğitim Prensipleri, New York 1995” adlı bir kitap yazdılar. Kitapta bilinen doğruları eğitimle ilgili insanlara anımsatmak istediler.

ABD’de tek doğru Gardner’in kuramıymış gibi hareket edildi. Ya da piyasa mantığına göre düşünersek, bu kuram Gardner’e sipariş verildi.

Bugün geline noktada Amerikan eğitim sistemi “ikiyle ikiyi toplayamadıkları” için Japonların alay konusu olmuştur.

Almanya’da süreç işliyor:

Senaryonun uygulanmaya başlandığı bir diğer ülke Almanya’dır.

Spiegel Dergisi 2002 yılında çıkardığı özel ekini buna ayırdı. Ek, “Alman Eğitim Sisteminin Çöküş Nedenleri ve Çözüm Önerileri” başlığı ile verildi. İlk sayfada göze çarpan PISA raporuna göre Almanya dünya sıralamasında 21. olmuştu.

Spiegel’in özel ekinden bazı bölümler:

“Son aylarda Almanya’daki ebeveynler, öğretmen ve politikacılar Alman eğitim sistemindeki başarısızlığın şokunu yaşıyorlar. Nedeni ise 32 ülkeyi kapsayan uluslar arası PISA araştırması sonucuna göre, Alman öğrencilerin Polonya ve İtalya gibi ülkelerin öğrencileriyle listedeki son sıraları paylaşıyor olması.”

“Bu kötü sonuçlar derginin yan ürünü olan Spiegel Special’in bu konuyu ele almasına neden oldu. Sonuçta anaokulundan üniversiteye kadar Almanya’daki acı eğitim manzarası ortaya çıktı, ama aynı zamanda gelecekteki eğitim düzeyini yükseltecek öncelikler, modeller ve projeler de araştırıldı.”

“Ülke sınırlarının dışına göz atıldığında ise, Alman profesör ve üniversite öğrencilerini kıskançlık kaplıyor. Sekiz milyar doları geçen servetleri, dünyaca ünlü profesörleri, üst düzeyde motive olmuş zeki öğrencileri ile ABD’deki eğitim seviyesini Alman yüksek eğitimcileri hayal bile edemiyorlar...” Bu paragrafta örnek alınması istenilen ülkenin ABD olduğu açıkça ve hatta Alman profesörleri aşağılanarak verilmektedir.

“PISA sonuçlarına göre çocukları on-onbir yaşındayken kabiliyetlerine göre ayıran Alman sistemi kökten yanlış. Zayıflara en kötü davranan sistem...”

“Öğrencilerin liseye devamı 4. sınıfta kararlaştırıldığından, veliler yetersiz gördükleri çocukları için daha 2.sınıftan itibaren özel ders alıyorlar. Özel ders günümüzde bir sektör haline gelmiştir... Anaokulu öğretmenleri fakülte mezunu değildirler, çocuklar ehliyesiz öğretmenlerin ellerindedir...” gibi, eleştiriler yapılmaktadır.

Dergide, Alman eğitim sistemi ile dünya sıralamasında birinci olan Finlandiya ve ilk ona giren İsveç gibi devletçi eğitim politikaları uygulayan kuzey komşuları kıyaslanıyor. Finlandiya ve İsveç’te başarı nedenleri olarak tam gün eğitim, genel lise, 7.sınıftan itibaren karne verme, okulda ücretsiz öğle yemeği, hiçbir çocuğu dışlamama, proje yöntemiyle ders işleme gibi faktörler sıralanıyor. Buna rağmen dergide bu ülkeler örnek olarak önerilmemekte, okuyucu Kaliforniya’daki Stanford Üniversitesine yönlendirilmektedir.

Spiegel’in özel eki burada belirgin bir çelişki içindedir. ABD’de örnek verilen okul bir üniversitedir. Almanya’da başarısızlıkla suçlanan alan ise ilk ve orta öğretim kurumlarıdır.

Dergiye göre, Almanya’nın güney eyaletlerinde başarı yüksektir. Burada devlet okulları yaygındır ve bu okullarda işçi ailelerinin çocukları okumaktadır. Kuzey Almanya’da önemli ölçüde özel okullar vardır, kendi deyimleriyle çocuğun her türlü kaprisi ona özgürlük adına yerine getirilmektedir; aileler çocuk merkezli olmuştur ve başarı düşüktür. Buna rağmen dergi güneydeki okulları kuzeyde yaygınlaştırmayı önermemektedir.

Dergide, Finlandiya’daki temel eğitim okullarında kullanılan proje yönteminden övgüyle söz edilmekte, ancak bu yöntem Alman eğitim sistemine önerilmemektedir. Bu yöntem Türkiye’de 1968 müfredatında yer almış olan “Mihver Ders” kavramının karşılığıdır. OECD raporlarının kapsamadığı eskiden sosyalist olan ülkelerde ve Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde proje yöntemi halen kullanılmaktadır.

Almanya’da iki yıl önce yapılan bu felâket tellâllığı şu an nereye vardı bilemiyoruz, ancak Türkiye’de Gardner’cilerin bir hayli yol aldığı ortadadır.

Türkiye’de süreç:

1981’den beri adım adım gelineen noktada 2001’den itibaren adımlar sıklaştırılmış, son olarak yabancı şirketler doğrudan işin başına getirilmiştir. Bu süreci aşağıdaki gibi sıralamak mümkündür.

1. On yıldan beri tüm eğitim fakültelerinde Gardner'den alıntı yapan tezler itibar görmektedir. Öğretmen adaylarının beyinleri bu kuramla doldurulmaktadır.

2. Talim ve Terbiye Kurulu'nun üstünde tam yetkili olarak çalışan SPAN Danışmanlık Şirketi eğitimde değişim programını yürütmektedir. CarlBro adındaki bir diğer yabancı şirket değişim programına teknik hizmet vermektedir.

3. SPAN ve CarlBro şirketlerine bu iş YÖK tarafından ihale ile verilmiştir. İhaleye Türkiye'den katılan bir başka şirket yoktur. Üniversitelerden yardım istenmemiştir. Yabancı şirketlerin parası Dünya Bankası (WB) tarafından ödenmekte olup borç hanemize yazılmaktadır.

4. Talim ve Terbiye Kurulunun başına "Çok Parçalı Zekâ" kuramını savunan ve bir özel ilköğretim okulu olan Ziya Selçuk getirildi.

5. Altı ilde 100 pilot okulda müfredat hafifletildi, harften başlayan okuma-yazma öğretimine geçildi. Diğer yandan getirilmekte olan konstraktif yaklaşımla Mihver Ders kavramı da kendiliğinden kaldırılacaktır.

6. Hafifletilmiş müfredata göre yeni ders kitapları yayınevlerine yarışma şeklinde sipariş verilmiş, 2005 Eylül'ünden itibaren tüm Türkiye'de uygulanmak üzere hazırlıklar hızlandırılmıştır.

7. Sokrates programı ilköğretimden üniversiteye kadar uygulanmaya başlanmış, okullar proje bazında mali destek almak üzere tek tek AB'ye bağlanmıştır. 15 Şubat 2005'te okullara gönderilen resmi yazıyla, AB Eğitim Programlarına (Sokrates/Genel Eğitim, Leonardoda Vinci/Meslek Eğitim, Youth /Gençlik) ilişkin her okulun mutlaka en az bir faaliyetle yer alması istenmiş, proje başvuru adresi olarak Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı, Avrupa Birliği Eğitim ve Gençlik Programları Merkezi (Ulusal Ajans) gösterilmiştir.

8. Okullarda yürürlükte olan eğitsel kollar kaldırıldı (Şubat 2005 tarihli Tebliğler Dergisi /MEB internet sayfası). Yerine kulüplerin (para veren çocuk kulübe üye olabilir) ve sivil toplum örgütlerinin okullarda faaliyet göstermesi getirildi. Bu yolla denetimi Milli Eğitim Bakanlığında olmayan bir takım odakların okullara girmesine ve müfredatı kırmasına olanak yaratıldı.

9. Okul yönetimleri okul çevresinden varlıklı insanların okula katkıda bulunması için sürekli uyarılmakta, okul yönetimlerinden bununla ilgili sürekli rapor istenmektedir. Bu istek okulları satışa hazırlamak, İngiltere örneğindeki gibi yoksul mahallelerdeki okulları yarı yarıya özelleştirerek mütevelli heyetleri oluşturmak, öğretmen sözleşmelerini ve okutulacak derslerin seçimlerini onlara yaptırmak için ön adımdır. Bu yolla, ulusal müfredatı okul okul parçalamaya zemin hazırlanmaktadır.

10. Bizzat TTK Başkanı tarafından konferanslar verilmekte (28 Mart 2005, GÜGEF), değişim in gerekçeleri anlatılmaktadır. "Küreselleşme rüzgarına katılmayan uluslar yok olurlar", "FİKRİ HÜR İRFANI HÜR, VİCDANI HÜR NESİLLER İÇİN DEĞİŞİM" gibi ifadelerle Atatürk de buna alet edilmektedir. Ulusal olanla küresel olanın çatışması değişimin önündeki engel olarak gösterilmekte, ulusal direnme noktalarının kırılması gerektiği anlatılmaktadır. TTK başkanı bu toplantıda kendisine SPAN şirketinin raporunu aynen anlatmakta olduğu söylendiğinde bu şirketi tanımadığını ifade etmiştir.

Felaket haberlerinin belli kurumlar tarafından basında gündemde tutulmasında Nisan 2004 boyunca Türk Eğitim Derneği başkanı tarafından verilen demeçler dikkat çekti. Çözümün okulları özelleştirmek olduğunu önermesi ilginç benzerlikti.

PİSA Raporları

PİSA raporları ülkemizde yapılmakta olan müfredat değişikliğine psikolojik destek için gündeme getirilmektedir. Eğitimin yerel yönetimlere devredilmesiyle birlikte okullar hızla satışa çıkacaktır. Ancak bundan sonra her okul kendi mütevelli heyetinin seçmiş olduğu dersleri ve istediği müfredatı uygulayabilecektir. Eğitimde birlik o zaman tamamen ortadan kalkacaktır. Şu

anda yapılmakta olan değişiklikler yerel yönetimlere devredilmeden önce yapılması gereken işlerdir.

Türkiye bu noktaya 1980’den beri adım adım getirildi. Serbest olan sadece kuran kursları değildi; beş yıl kullan at ders kitapları, popüler kültürün müfredata girişi, 1402’likler olarak anılan açığa alınmış öğretmenlerin özel dershaneciliğe kaydırılması, özel dersin sektör haline getirilmesi, devlet okullarında sınıf mevcutlarının seksene vardiırılması, İngilizce’nin Türkçe’den daha itibarlı hale getirilmesi, öğretmen ihtiyacının ehliyetsizlerden karşılanması, özel okul açmaya devlet desteği gibi daha nice yollarla eğitim sistemimize bombalar yağdırıldı.

Dünyada eğitim harcaması en yüksek olan ülke ABD’dir ve buna rağmen 2002’de 19, 2004’de 28. sıradadır. Gardner’in zihinsel güçleri misket bombası gibi dağıtan “Çok Parçalı Zekâ Kuramı” kendi ülkesinde denenmiştir ve sonuçları ortadadır. Uluslar üstü sermaye, onu acımasız yapan tek kuralı, “Yıkarken para kazan, yaparken bir daha kazan!” kuralını hem kendi ülkesinde hem diğer ülkelerde uygulamaktadır. Bunu küreselleşmenin gereği olarak yapmaktadır.

Bugün sözü edilen başarısızlığın nedenlerini ortadan kaldırmayan, tam tersine, başarısızlığın koşullarını daha da ağırlaştıran bir eğitim sistemi reçete olarak önümüzdedir. Basında tartışılması gereken budur ve hiç tartışılmadan uygulamaya konulmaktadır.

Eğitimin piyasaya göre düzenlenmesi ile çok parçalı zekâ kuramı birlikte önümüze getirilmiştir. Yapılanlardan ve resmi duyurulardan anlaşıldığına göre bir hayli mesafe kat edilmiş durumdadır.

Yetiştirilmek istenen nesil bütünü göremeyen, parçalar arasında ilişki kuramayan, yaptığı işin sosyal boyutuyla ve insanla ilgilenmeyen, bireyci, yalnızlaşmış ve beceriksiz bir nesil olacaktır.

Ders programları hafifletilirken, teftiş sistemi değişirken ve eğitim sistemi piyasaya uyarlanırken kaybettiğimiz şeyler piyasanın kazanacağı paradan çok daha değerli şeyler olacaktır.

Tehlike sadece ulusumuz için değil tüm insanlık için gündemdedir. Yenilik diye getirilen yaklaşımlarda insanoğlunun doğasına aykırılıklar ve algılama sisteminde milyonlarca yılda geldiğı noktadan geriye dönüşün işaretleri vardır. On yıllık bir uygulamanın sonuçlarını telafi etmek için bile birkaç on yıl gerekecektir. Tehlike görüldüğünden daha büyüktür.

Öğretmenlerin ve anne babaların, durumun farkında olması tehlikeyi bertaraf etme açısından önemli bir adım olacaktır.

Eski müfredatları atmayalım, eski ders kitaplarını birer hazine gibi saklayalım; tekrar gerekecektir.

4.BÖLÜM

PIYASAYA GÖRE EĞİTİM MODELİNİN SÖYLEMİ

Kavramsal Araçları

Küreselleşme sürecinde ulus devletlerin karşı karşıya olduğu bir sorun da ulusal müfredatlara dışarıdan müdahale edilmesidir. Batı bu müdahaleyi yaparken bilinen kavramları kullanamazdı. Önce kendisi gibi düşünen insanlar yetiştirmesi gerekiyordu, bu da yeni kavramlar gerektiriyordu. Bunun için bir yandan yeni kavramlar üretildi, diğer yandan bilinen kavramların içeriği değiştirildi, bir yandan da oturmuş eğitim kavramları kullanımdan uzaklaştırılarak hafızalardan silinme yoluna gidildi.

Batı aslında bu yanılsatma tekniklerini daha önce de kullanmıştı. Örneğin 1.Dünya Paylaşım Savaşında cepheye süreceği askerleri “Demokrasi İçin” savaştıklarına inandırmıştı.

Bir diğer örnek “Anzaklar” şeklinde dilimize giren sözcüktür. Hepimizin hafızasına zavallı Avustralya ve Yeni Zelanda’nın yerli halkı gibi bir çağrışımla yerleştirilen ANZAK askerleri, gerçekte paralı asker çalıştıran bir şirketti ve şirketin adı Australian and New Zeland Army Company sözcüklerinin baş harfleriydi. Aradan 90 yıl geçtiğinde görüyoruz ki Çanakkale Arıburnu koyunun adı Anzak Koyu olarak haritalara girmiş.

Aynı Batı bugün 3.Dünya Paylaşım Savaşını “Demokrasi İçin” yalanıyla ve yine Avustralya ve Yeni Zelanda’dan asker alarak başlatmış, bedelleri hükümetlerine ödenmiştir. Türk askerini Kore’de cepheye sürerken de söylem aynıydı ve askerimizin bedeli 15 kuruş (25 sent) idi.

Geçen yüzyıldan örnekler kuşkusuz çoğaltılabilir. Eğitime dönecek olursak; beyinleri esir almanın yolu kendi kavramlarıyla düşünen insanlar yetiştirmekten geçirdi. Eğitim fakültelerinde 1990’lı yıllardan beri yapılan dersler bu kavramlar üzerine oturtuldu. Genç öğretmenler bu kavramlarla düşünmeye başlamıştı ve artık 2004 yılına gelindiğinde sıra bu kavramları kamuoyuna mal etmeye gelmişti, çünkü yeni programı başka türlü anlatmaları mümkün görünmüyordu. Öğretmenlere yönelik hizmet içi eğitimler ve pilot okul çalışmaları hep bu kavramları yerleştirmek üzere yapıldı.

İhale yoluyla (başka katılan şirket olmadı) ülkemizde eğitim sistemini tümünden değiştirmeyi gerçekleştirmek üzere iş alan SPAN Eğitim Danışmanlık Şirketinin 24 Haziran 2004 tarihinde Ankara’da yayınevi sahipleriyle yaptıkları bir toplantıda dağıttıkları broşürde bu kavramlar sıkça kullanılmakta ve danışmanların isimleri yer almaktadır. 47 sayfalık metnin sonunda bu danışmanlar çevirmenlere “iyi bir iş başardınız, teşekkür ederiz” diyerek bitirmektedirler. İmza sahipleri; Paul Vermeulen, Johan Gademan, Theo Savelkous, Marjan Vernooy. (Temel Eğitime Destek Programı, Eğitim Materyalleri için Taslak Esaslar ve Çerçeve - Rapor. Tarih: 30 Haziran 2004). Demek ki bu program bir çeviri metnidir.

Yayınevi sahipleriyle yapılan toplantının ve kendi deyimleriyle “bilinç oluşturma” konferanslarının diğer bir başka Batı’lı şirket olan CarlBro tarafından düzenlendiğini yine bu broşürden öğreniyoruz.

Önümüze konulan ve 2005 Eylül’ünden itibaren tüm Türkiye’de yürürlüğe girecek olan eğitimde değişim programını hazırlayanlar küreselleşmenin söylemini ve kavramlarını kullanmaktadır. Bu nedenle bildiri metnimizde, SPAN şirketi tarafından hazırlanan, Türkçe’ye

çevrilerek Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı tarafından bastırılmış olan 47 sayfalık bu kitapçıktan sıkça söz edilecektir.

Bu kavramların açılımı yapıldığı zaman, kavramların çocuğu/aileyi piyasadan bilgi almaya yönlendirmek üzere ortaya atıldığı, eğitimin toplumun ihtiyacına göre değil, piyasa ekonomisinin istediği “talep varsa ders var” mantığına göre düşünüldüğü anlaşılmaktadır. Küreselleşme sevdasına tutulan Batı, bu uğurda çocuğun/insanın doğasıyla oynamaktan çekinmemektedir.

Çoklu Zekâ: Beyne atılan bombadır. Parçalara ayırır, sonuçları on yıl sonra görülmeye başlar. Olaylar arasında bağ kurmayı engeller. **“Her çocuk tek bir alanda başarılı olabilir”** ifadesini kullanır. Çocuğun beynini parçalayıp velisine satma amacı vardır.

Bu yolla daha 4.sınıftayken çocuk tek bir alanı seçerek diğer alanlarda hiç bir şey öğrenmeden üniversiteye kadar gidebilir. Örneğin 4. sınıftaki bir çocuk güreş kulübüne üye olmuşsa, diğer derslerde asgari ölçüde de olsa başarı göstermesi gerekmemektedir. Bu yolla okuma yazma öğrenmeden üniversite diploması bile alınabilecektir. Bu durum SPAN broşüründe şema ile gösterilmektedir (age. s.9, şema:2-6200) .

Öğrenme stilleri: Duyuları parçalar. Sınıfta çocukların görme işitme özelliklerine göre ayrı ayrı oturtulmasını önerir. Çocuğun/insanın doğasıyla oynar; örneğin, gördüğü ile işittiği şey arasında ilişki kurmayı, yani tam öğrenmeyi engeller.

Oysa “Tam öğrenme” beş duyunun kullanılmasıyla gerçekleştirilmektedir.

Konstraktif yaklaşım: Dersleri parçalar, çocuğu okul dışına iter. Okulu çocuğun sosyalleştiği yer olmaktan çıkartır. Eğitim sözü burada geçerliliğini yitirir. Bilgiye ulaşmak için okul şart değildir, bilgi bilenden alınır. Hatta sertifikalı diplomalılıkla birlikte kurs veren her yerden gidip sertifika karşılığı bilgi alınır. Okul dışındaki bu kurslar ve kulüpler öğretmen olmayan insanlar tarafından da çalıştırılabilir.

Açılımında **“bireysel öğrenme”**, **“yerel ve bireysel olanakları kullanma”** ifadeleri vardır. Çocuk yalnızlaşmaya itilir. Söyleminde “Çocuk okul dışında da bilgiye ulaşabilir” vardır. Diğer bir söylemi “öğrenmeyi öğrenmek” olarak geçer. Broşürde sözü edilen “Davranışçı modelden konstrüktivist modele geçiş” sözüyle anlatılmak istenen de budur.

Bireysel öğrenme: Yine broşürde geçen “Konstrüktivist eğitim materyallerinin, çeşitli bireysel farklılıkları olan öğrencilere hitap etmesi; öğrenmenin gerçekleştirileceği **yerel ve bireysel** öğrenme ortamında farklılıklardan akılcıca yararlanması gerekecektir(age.s.10, 2.prg.). “ ifadesiyle, çocuğu okul dışına/piyasaya çekmeye kılıf yaratılmaktadır.

Yerel Öğrenme: Spor Kulüpleri, sivil toplum örgütleri ve dernekler gibi okul dışı kurumlar öğrenci üzerinde etkili hale getiriliyor. Ulusal eğitim müfredatının dışında olan bu kurumların devreye girmesiyle eğitimde ulusal birlik bir kez daha parçalanır. Bu kurumlar Milli Eğitim Bakanlığının denetimi dışındadır. Müfettişlik sisteminin kaldırılma gereği de buradan doğmuştur; çocuğun okul dışında bilgiye ulaşmasını denetlemenin anlamı yoktur!...

Çocuk parasını istediği bilgiye verir, bunun için müfettişten onay alması onun özgürlüğüne engeldir!...

Okullar öğrenme yerine dönüşecek : Okulların eğitim yeri olduğundan artık söz edilmiyor. “Eğitim” yerine “öğrenme” kavramı kullanılıyor. Eğitimin bilinen tanımında öğrenciye istendik davranışlar kazandırmak vardı, bunun yerine **“Davranışçı yaklaşımı terk ediyoruz”** ifadesiyle karşılaşıyoruz.

Sertifikalı diplomalılık: Okul kavramı değişti, orta öğretimde sertifikalı diplomalılık kavramı getirildi. Bu yolla okulların içi boşalacaktır. Öğrenci, okul dışından aldığı sertifikaları okula getirip diplomasını alabilecektir; aldığı bilgi değil, getirdiği belge itibar görecektir. Bu durumda öğrencinin hangi eğitsel davranışları kazandığını test etmenin gereği yoktur; çünkü davranışçı model terk edilmiştir.

Diplomalı cahil yetiştirme yolu açılmaktadır. Örneğin bir spor kulübüne giden öğrencinin diğer derslerden başarılı olmasına gerek kalmayacak, okuma yazma bilmeden üniversiteye kadar gidebilecektir.

Öğrenci merkezli eğitim: Öğretmen merkezli eğitime karşı duruşu ifade için kullanılır. Bireysel öğrenmeyi teşvik eder. Oysa çocuk yetişkinlerin ona sunduğu ve gelişimini destekleyen bir ortamda eğitilir. Yani öğrenme öğretmen merkezli olmak durumundadır.

Çocuk bireydir: 9 yaşındaki çocuğu ders seçmeye yönlendirmek için bu bir tuzaktır. Bu ifadeyi çocuğu yalnızlaştırmak için kullanır. Oysa çocuk çocuktur, birey değildir. Birey olduğu anda seçme ve seçilme yaşına gelmiş demektir. Bir ülkenin geleceği 9 yaşındaki çocuğun kaprislerine göre şekillendirilemez. 9 yaşında ders seçmeye başlatan bir eğitim sistemi temel eğitimi 3 yıla indirmiş demektir.

Oysa, çocuk bireydir ama toplum içerisinde bireydir, yani çocuk sosyal varlıktır. Eğitimciler bilmelidirler ki; doğada her şey birbirine bağımlı ve birbirinin devamıdır. Bu durum ağaç ile orman ilişkisine benzer. Yalnız bir ağaç her türlü dış tehdide ve erozyona açıktır.

Yeni neslin ders kitapları: İçi boşaltılmış bir nesildir söz konusu. Daha iyi eğitilmiş bir nesil yetiştirilecekmiş gibi çağrışım yapması hedeflenir.

Müfredatı hafifletmek: “Düsturumuz az olan iyidir!” ifadesini kullanır. Derslerin ve okul kavramının içini boşaltır. Sanat dersleri kaldırılır, fiilen ilköğretim 3 yıla indirilir. Çocukları geleceğe hazırlamak değil o gün çocuğun ne istediği dersi belirler.

İlk 5 yılda dilbilgisi kaldırıldı, matematikten havuz hesapları kaldırıldı. Oysa havuzun içinde su vardır, matematiğin fen bilimleriyle bağıni kurar. Bu temel bilgiyi almayan çocuk ileride fen derslerine ve mühendisliğe ilgi duyamaz.

Çatışma stratejileri: Üniversitelerde “Çatışma Yönetimi Stratejileri Ölçeği” başlığıyla yapılan anketlerde kullanılan bir kavramdır. Amacı öğretim üyeleri arasında görülebilecek görüş ayrılıklarını derinleştirmektir. Birlikte çalışan insanların ayrışmasını amaçlar. Anket soruları bu amaca yönelik kasıtlı sorulardır. Alan çalışmalarını içermez.

Sorunlarına bakış: Çocuklara uygulanan sözde problem tarama anketlerinin adıdır. Bu anketlerde yer alan sorularla çocuk ailesiyle, arkadaşlarıyla ve öğretmeniyle barışık yaşamayacak şekilde yönlendirilmekte, yaşadığı sorunları çözme değil derinleştirme hedeflenmektedir. Okullardan rehberlik hizmetlerinin kaldırılması ve bu anketlerin yapılması aynı süreçte görülür.

Yeni test sistemi: Çatışma stratejilerinden birini içerir. Sorularla çocuğu bunalıma sokmayı hedefler, sorunlara/çatışmaya çözüm üretmez, sorunu derinleştirir. “Bireyler arasındaki ilişkilerin yeniden düzenlenmesi” (SPAN Broşürü, s.4) şeklinde açılımı vardır.

Yeni test sisteminin bir diğer örneği çoklu zekâ anketleridir. Öğretmenler tarafından doldurulur. Veliye ulaştırılmaz. Bir çeşit fişleme yoludur. İnternet ortamına kaydedilen bu bilgilerle birlikte çocuğun kimlik numarası ve kan grubu da kaydedilir.

Okullar ileride belediyelere devredildiğinde ön işlemler şimdiden tamamlanış olmalıdır; başarısız ve sorunlu aile çocuklarını ileride askeri kamplara ve hapishaneye götürebilmek için 6 yaşından itibaren çocuklar fişlenmeye başlanır.

Başarıyı ölçme yerine başarısızlığı ölçme ve disiplin suçlarını affetmeyerek bunları fişleme esastır. Liselerin 4 yıla çıkartılmalarının arkasındaki bir neden de budur.

ABD’deki uygulamasında, “cezasız suç kalmayacak”, “hiçbir çocuk arkada kalmayacak” söylemi kullanılmaktadır. Asker devşirme subayları belediyelerde görev yapar, asker kamplarına çocuk devşirmek üzere liselere giderler, çocukla yüz yüze görüşüp onu devşirme zamanı geldiğinde okul müdürü devşirme subayını geri çevirme hakkına sahip değildir, aksi halde belediyeden okula verilen para kesilir.

Türkiye’de belediyelerin Dünya Bankasına bağlandığı düşünüldüğünde böyle bir durumda çocuklarımızın ve okul yönetimlerinin karşısına yarın Dünya Bankası çıkabilecek demektir. İleride ABD’nin Türk liselerinden asker toplamasına olanak sağlayacak yasal

değişikliklerin yapılma ihtimali vardır. Çünkü, ordunun sektör haline getirilmesi her an gündeme alınabilir görünmektedir.

Bilgi toplumuna geçtik: “Bilim anlayışı değişti, endüstri toplumundan bilgi toplumuna geçtik” ifadesiyle karşımıza çıkar. İnsanı insan yapan üretim ve tasarım süreci bitti, hazır bilgiyi kullanma dönemi başladı denilmektedir.

Sanat eğitimi derslerinin kaldırılması bu bağlamda özel önem arz etmektedir. Düşünen ve üreten insan yetiştirme, toplumun ihtiyacı olan yaratıcı insanlar yetiştirme artık eğitim programlarından dışlanmaktadır.

Eğitim toplumun ihtiyacını değil piyasanın ihtiyacını karşılamak üzere yeniden şekillenmekte, tüketici insan yetiştirmeye odaklanmaktadır.

Toplam kalite: “Özel yetenekli çocuklar” ve “üstün zekâlı çocuklar” söylemine çok itibar eder. Bu amaçla ayırıştırılmış ve ayrıcalıklı okullarda eğitim gören çocuklar yaratılır.

Kaliteyi artıran unsurlar bir araya getirilir, diğerlerinin ne olacağı kimsenin umuru değildir. Bu durum seçilmişler-döküntüler gibi bir ayırımla ileride toplumda kastların yaratılmasına neden olacağı hiç sorgulanmaz.

Oysa seçilmiş çocuklar henüz gelişimini tamamlamamış olan diğer çocuklardan ayrılırsa, onların gelişimi daha da yavaşlayacaktır; çocuklar birlikteyken birbirini ileriye doğru taşırlar, birbirine güç verirler, güçlerini birleştirerek zayıf olanların hızla ilerlemesine katkı verirler.

Özetle toplam kalite, birilerini dışlama pahasına bir avuç çocuğu palazlandırmak demektir; çocuğu sosyal varlık kabul eden 1968 Türk Milli Eğitim İlköğretim programı ve Finlandiya eğitim programı dünyanın en ileri programlarından.

Bilinç oluşturma: Broşürde “Öğretmenler, okul yönetimleri ve veliler değişiklikler üzerinde bilgilendirilmelidir” ifadesiyle açılım bulmaktadır. “Bütün bunlar için dikkatli bir giriş hazırlanmalıdır. İyi planlanmış bir medya (gazete ve televizyon) kampanyası başlatılabilir” denilmektedir (age. S.6).

Haziran 2004’den beri yetkililerin verdiği tüm demeçler, TRT 4’den yapılan öğretmenlere ve velilere yönelik hizmet içi eğitim seminerleri ve bir çok gazete haberi SPAN şirketinin isteği doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. 2005 yılının ilk aylarında TED dernek başkanı tarafından basına yapılan açıklamaların da bu kapsamda düzenlenmiş olduğu anlaşılmaktadır.

İtibarlı “Hak” Kavramları

Küreselleşme sürecinde ulus ve yurttaşlık bilincinden yoksun olan, etnik ve dinsel bağlarını öne çıkartan, üreten yerine tüketen insan rolünü yüklenen insan modeli gündemde tutulur. Entelektüel bilgi ölçüsü bu haklardan söz edebilen insanla özdeştir.

Toplumsal ve sosyal kavramlar geri itilerek unutturulur. İnsana “önemli olan sensin” denilmektedir. İnsanları bu role hazırlayan bir takım “hak”lardan söz edilir.

Tüketici hakları: Küreselleşmeyle birlikte dünyada üretici hakları hiçe sayılırken “tüketici hakları” diye bir kavram itibar görmeye başladı. “Defolu mal satın almayınız” demek ister, oysa piyasayı canlı tutmaktır asıl maksat. Üretici hakları unutturulmuştur, hatta köylünün tarlasını boş bırakması tercihleridir.

İnsan hakları: Etnik, kültürel ve dinsel ayrımcılığı körüklemek üzere ortaya atılmış bir hak türüdür. Oysa insanı sosyal varlık yapan özelliği üretim ilişkisi içerisindeki yeridir. Çalışan insanı kendi sınıfından ayrı düşürmek ve bu doğrultuda düşüncesini şekillendirmek üzere ortaya atılmış bir kavramdır.

Almanya’da 2.Dünya savaşıdan sonra sıkça dillendirildiği görülmüştür. Amacı, sosyalist ülkelerde insanların özgür olmadığını, ülke dışına çıkmalarının yasak olduğunu yaymak ve bu nedenle batıya kaçmak isteyenlere yardım etmek, onlara iş ve ev vermektir. Daha

sonra bu kavram emperyalist blok dışında kalan diğer bağımsız ülkeleri parçalamak amacıyla kullanılmaya başlandı.

Küreselleşmenin en itibarlı kavramıdır; insanı toplumdan soyutlamak, bireye indirip yalnızlaştırmak için etkin bir silahtır.

Yeni programla birlikte okullarda ders olarak okutulması gündeme getirildi; “Ben Türküm” demek, Türk olmayanlara saygısızlık olarak kabul edilecek kadar ileri gidildi, “Arkadaşlarının temel hak ve özgürlüklerine saygısızlık etmek” şeklinde bir açılımla davranış bozuklukları arasında sayıldı.

Davranış bozukluğu ifadesi içerisinde bir başka pedagojik yanlış daha yapılmaktadır; “Hatalı davranışın düzeltilmesi” biçiminde bir yaklaşım getirilmesi gerekirken, çocuğun kişiliğini hedef alan “Davranış Bozukluğu Gösteren Çocuk” üst başlığı kullanılmaktadır. Oysa, yanlış olan çocuk değildir, davranışdır.

Eğer çocuk davranış bozukluğu(!) içerisinde ise onun iyileştirileceği yer psikologun danışmanlık bürosudur; getirilen modelde çocuk bu merkezlere (piyasaya) gönderilmek üzere kurgulanmaktadır. Rehberlik öğretmenlerine verilen hizmet içi eğitim seminerleri buna yönelik bilgilerle doludur. “Davranım Bozukluğu” gibi çarpık bir tanım da kullanılmaktadır.

Kültürel haklar: “İnsan biyolojik, psikolojik ve sosyal varlıktır” tanımına “insan kültürel ve duygusal varlıktır” sözcükleri eklendi. (Müzik Öğretmeni Alan Yeterlikleri, MEB Öğretmen Yetiştirme Gnl.Müdürlüğü, Ağustos 2004, Ankara)

Bu eklemeye birlikte insan hakları kavramının içeriği genişletildi. Ulusal müfredatın eğitimde birlik ilkesi buradan yola çıkarak delindi; “çocuk kültürel varlıktır, kendi kültürünün dışındaki bilgileri, şarkıları, oyunları, dersleri almaya zorlanamaz” şeklinde yoruma açık hale getirildi.

İnsanlar arasında kültürel farklılıkları derinleştirerek parçalamayı hedefler.

Kadın hakları: Cinsiyet ayrımcılığını öne çıkartır. Kadın-erkek ayrımcılığını körüklemek, bu yolla da toplumda dayanışma ruhunu geriletmek, sanal düşmanlar yaratarak insanların dikkatini küresel saldırılardan uzaklaştırmak ister.

Gerçekten çalışan veya işsiz annelerin haklarıyla ilgilenilmez. Çalışan kadınların sosyal hakları, çocuğuna süt içirme hakkı, çocuklarının temel besinlerini kolaylıkla bulma hakkı onların ilgi alanı dışındadır.

Çocuk hakları: Küresel saldırılardan en çok yara alanların çocuklar olduğunu gözden uzaklaştırmak üzere ortaya atılmış kavramdır. Çocukları tüketici yapmanın yollarını açmak üzere ortaya atılmıştır. Çocuğun sosyal varlık olduğunu unutturmak, birey olarak var olduğunu gündemde tutmak ister.

Çocuk haklarından söz edenler gerçekte çocukların eğitimde piyasa canavarına teslim edilirken uğradığı zararları ve doğasıyla oynandığını görmezler.

Çocuk, yetişkinler tarafından korunmak ve eğitilmek zorundadır. Halkçı ve devletçi politikaların olmadığı toplumlarda çocuklar her zaman birilerinin sömürüsüne maruz kalacaktır.

Azınlık hakları: Ulus devletlerin dağılmasını hızlandırmak, halkın dayanışmasını zayıflatmak ve toplumu etnik ve dinsel olarak olabildiğince küçük parçalara ayırmak üzere ortaya atılmıştır.

Küreselleşme sürecinde dünyamız tek kültüre doğru, “kullan at” öz cümlesinde ifadesini bulan tüketim toplumuna doğru sürüklenirken azınlık haklarının sözde kalacağı gerçektir. Çok kanallı televizyonda sunulan birbirinin kopyası programlar tek kültüre gidişin açık örneğidir.

Dünyada, küresel merkezlerden yayılan pop kültürün egemenliği altında hem klasik sanatların hem de halk kültürlerinin yok olmakta olduğu açıkça görülmektedir. Dünya halkları bir küresel asimilasyonla karşı karşıya getirilmişken onlara azınlık haklarından söz eden aynı Batı, iki yüzlü davranmaktadır.

İtibarsızlaştırılmış Kavramlar

Kamu: Halkın adı yoktur, cemaat ve etnik gruplar, azınlıklar vardır. Kamu yararına yapılacak bir şey de yoktur, varsa bu işler kamuya açık vakıf ve dernekler tarafından yapılır.

Ulusal Egemenlik: Adeta unutturulmuştur. Ulus devletler parçalanıp bitirilirken, egemenlik ulus ötesi güçlere devredilirken ulusun egemenliğine itibar edilemezdi. Efendi köle ilişkilerini insanların beynine yerleştirmek varken öz güveni yükselten, kendi kendinin efendisi olma fikrini yayan bir sözcük kullanım dışına çekilmek durumundaydı.

Küreselleşme sürecinde bu nedenlerle Ulusal Egemenliği onurlandıran milli bayramlar şenliklere ve ticareti canlandırmak üzere pop şarkıcı konserlerine dönüştürülür.

Sosyal sınıflar: Demokrasinin üzerinde oturduğu, haklarını gözetmek zorunda olduğu emekçiler, işçiler, köylüler, emeğiyle geçinen kitleler artık yoktur, onların yerine etnik kimlik arayışındaki insan grupları vardır. Sosyal sınıflar ırk din dil ayrımı gözetmeyen, üretim ilişkileri içerisindeki insanın yerini belli eden kavramlardır ve birlik olmayı, dayanışmayı çağırırlar.

Oysa küresel sermayenin istediği, insanları olabildiğince parçalama ve ayrıştırma, bu yolla dayanışmalarını önlemektir. Aksi halde dünya üzerinde egemenlik kuramaz, küreselleşemez. Bu nedenle sınıf ekseninde güçlü birlikler yerine etnik küçük gruplar olmayı körükler.

Sosyal haklar: Bireyi ön plana çıkartırken onun sosyal bir sınıfa ait olduğu unutturulur. Bireyin sosyal hakları olmaz, parasını verdiği sürece her hakkı vardır... Yani insan tüketici olduğu kadar hakka sahiptir; paran kadar sağlık, paran kadar eğitim gibi.

Bağımsızlık: Küreselleşen dünyada ulus devletler parçalanırken bağımsız olunmamalıydı. Ekonomiler dışardan yönetilirken bağımsız kararlar alınmamalıydı. Bağımsız olmayı aklından geçirmek bile küçümsenecek bir durum haline getirildi.

Milli: Küreselcilere göre eğitim ve bilim evrensel, öyleyse bunların milli olmasının ne gereği vardır? Hatta uluslar arası antlaşmalara göre kararlar alıp uygulandığına göre milli olması gereken bir şey kalmamıştır.

Sosyal devlet: Devletin halkı kucaklaması ve eğitimi toplumun ihtiyaçlarına göre planlaması artık gereksiz kabul edilmektedir. Onlara göre birey kendi ihtiyaçlarını karşılamalı, parası kadar ve talep ettiği kadar hizmet almalıdır. Eğitim ve sağlık özelleştirilmeli, yükü devletin sırtından kalkmalıdır.

Devletin bu sosyal işlevi sona erdikten sonra ortada devlet diye bir şey kalmayacağı kesindir. Bu hizmetleri devletten almayan toplum doğal olarak bir yandan çözülme-dağılma sürecine girerken, diğer yandan aşiret, tarikat, çete vb. menfaat grupları gibi çağ dışı birliklere yönelecektir, merkezi otoriter bir yönetime kayılacaktır. Küreselleşme bu noktada merkezi egemenlikte kendisini görmektedir.

İçeriği Değiştirilen Kavramlar

Demokrasi: Küreselleşmenin söyleminde demokrasi tanımı bilerek çarpıtılır, ulusal egemenlik kavramından uzakta ve sadece kendini ifade özgürlüğü hakkı olarak sınırlandırılır.

Etnik, dinsel ve kültürel farklılığı ön plana çıkarmanın adı ifade özgürlüğü olur. Düşünce özgürlüğü bununla sınırlandırılır ve adı demokrasi olur. Ne kadar çok farklı grup varsa o kadar demokratik bir toplum olunacağı zannedilir.

Demokrasi adına, demokratikleşme adı altında toplumda yatay ve dikey parçalanma hedeflenir, sosyal sınıfların temsilcisi olması gereken partiler etnik ve dinsel grupların temsilcisi haline getirilir.

Diğer yandan hemşeri derneklerinden hobi derneklerine, "...hak" derneklerinden demokrasi(!) vakıflarına kadar toplum yatay olarak yüzlerce kere bölünür. Sivil toplum örgütleri bu demokrasinin vazgeçilmez parçaları olur.

Bu kurumlar bir çeşit rehabilitasyon klinikleriydi, insanlar orada rahatlayarak evlerine dönüyor, iktidara olan tepkileri yumuşatılıyordu.

Demokrasi adeta şöyle bir şeydi; "Yönetimi değiştirmeye kalkmadığın sürece her şeyi konuşabilirsin, demokratik(!) olarak sorunlarını dile getirebilirsin."

Oysa demokrasi, özgür aklın egemenliğidir ve cumhuriyet bu egemenliğin yönetim şeklidir. Demokratikleşme ise, özgür aklın önünde engel teşkil eden ağalık, krallık, derebeylik, şeyhlik, dedelik gibi gerici kurumları ve tüm ulusun özgürce karar almasını engelleyen emperyal güçleri tasfiye etme sürecine denir. Özetle toplumun çağ dışı kurumlardan temizlenmesidir demokrasi. Ki çoğu zaman bunu gerçekleştirmek için devrim yapmak gerekir.

Bu nedenle bağımsızlık ile demokrasinin birlikte algılanması gerekmektedir.

Devlet: "Modern devlet" tanımı terk edilir, yerine "regülatör devlet" tanımı getirilir. Toplumun ihtiyacına göre işleri planlayan sosyal devlet, yani halkı kucaklayan devlet artık devrini kapatmıştır, devlet para piyasasını düzenlemekle görevlidir. Bunun için "Regülatör devlet" tanımını kullanırlar. Oysa küreselleşme sürecinde devlet regülatör bile olamamaktadır. Çünkü uluslar arası serbest piyasa ekonomisine ulus devletlerin müdahale yetkisi sınırlıdır; belirleyici olan ulus ötesi para piyasasıdır.

Ulus devletler küresel efendilere boyun eğmedikleri zaman terörist devlet ilan edilirler, şiddetle cezalandırılırlar; ambargo, kota, dışlama, aşağılama, tecrit ve yalnızlaştırma, provokasyonla suçlu duruma düşürme, eski defterleri karıştırıp durma, uluslar arası kamuoyunda mahkûm etme, sudan bahanelerle bombalama ve savaş gibi cezalarla hizaya getirilmek istenir.

Küreselleşme: Küreselleşmenin eğitimde kullandığı söylem bildirimizin ana konusudur. Küreselleşme, kendi bakış açısını yerel düzeyde daha kolay kabul edilecek bir söylem kullanır; küreselleşme enternasyonalizmdir, yapısal yeniden düzenlemedir, demokratikleşmedir, gibi.

Bizzat küreselleşmenin kendisi iyi bir şeymiş gibi algılsın istenir. İyi yanları gösterilir, bilginin her yere anında ulaşmasından söz edilir. Gerçek tanım tek kutuplu bir dünyaya doğru sermayenin önündeki engellerin savaş dahil her yöntemle ortadan kaldırılmasıdır.

Özgürlük: TTK Başkanı Ziya Selçuk'un TRT4 'den Haziran 2004'de yayınlanan ve Haziran 2005'de de yinelenen seminer konuşmasından öğrendiğimize göre "Bırakınız yapsınlar dönemi bitmiştir". Böylece özgürlüklere yeni tanımların yüklendiği döneme geçtiğimiz anlaşılmaktadır.

Küreselleşme sürecinde insanı tüketici yapmak için özgür insan kavramını değiştirmeye gerek vardı; üretmede özgürlük bitti, tüketmede özgürlük dönemi başladı. Mesaj şudur; tüketici olarak cep telefonu, bireysel sigorta, banka kredi kartı vb para harcadığın sürece ve ulus ötesi tekellerin mallarını kullandığın sürece her yerde sınırsız özgürlüğün vardır. Vatanın özgürlüğünü savunmak hariç... Üretmek ve çalışmak özgürlüğün hariç...

Özgürlüğün ulus devletteki karşılığı ulusal egemenliktir. Bireysel özgürlükler bu tanımı yıkmak için bugün ön plândadır. Ulusun özgürlüğünü ulusötesi şirketlere devretmesi için de özgürlük tanımının değiştirilmesine gerek vardır.

Örneğin, Soros Vakfı tarafından finanse edilen ve Tarih Vakfı tarafından yapılan “Mevcut ders kitaplarında insan hakkı ihlalleri” konulu bir çalışma raporunda (2005) ulusal marşlarımız insan hakkı ihlali olarak görülmektedir. Ders kitaplardan atılması önerilen bazı bölümlerden örnekler:

“Birlik ve beraberliği bozmak...”

“Vatan için fedakârlık yapmak..”

“Türk askeri vatanı için seve seve canını verir...”

Raporda “Yurtseverlik”, “milliyetçilik” gibi kavramlar, “Mili Güvenlik Dersi”, “Mehmet Akif”, “Şahin Bey”, “Sütçü İmam” gibi vatansever kahramanlar ve bağımsız bir ülke kurmanın onurunu çağrıştıran insan hakları ihlallerinden sayılmaktadır. Bu kavramlar Türk olmayanların, ki burada Türk olmak etnik bir temele dayandırılmaktadır, temel hak ve özgürlüklerini ihlâl sayılmaktadır. Bu bağlamda ulusal şarkı ve marşların ders kitaplarından çıkartılması önerilmektedir.

“Temel hak ve özgürlükler” tanımının içeriği değiştirildiği içindir ki öğrencilerin hatalı davranışları açıklanırken “arkadaşının temel hak ve özgürlüklerine saygı göstermeyen” çocuklar diye yeni suç tanımları getirilmektedir. Böyle çocuklar “DAVRANIŞ BOZUKLUĞU” gösteren çocuk olarak belirlenip psikolojik danışmanlık hizmeti alması gereken çocuk olarak “Rehberlik “Merkezlerine” gönderileceklerdir. Bu durum eğitimde “Çocuğun hatalı davranışının düzeltilmesi” yaklaşımının terk edilmesi ve bunun yerine çocuğun kişiliğini hedef alan

“Davranış bozukluğu içerisindeki çocuk” tanısıyla psikologun özel bürosuna gönderilmesine yol açan yeni ve geri bir yaklaşımdır.

Reform:Toplumu daha ileriye taşıyıp taşımadığına bakılmaksızın yapılan her değişikliğe reform adı verilmektedir. “Kamu reformu”, “Sağlık reformu”, “Eğitim reformu” adı altında yapılan değişiklikler eğer insanları sosyal güvenceden yoksun, halk çocuklarını okulsuz ve temel eğitimin içini boşaltarak 3 yıla indiriyorsa bu değişimin geriye doğru yapıyor demektir. Reform sözcüğü bu durumda değişimin ileriye doğru olacağı duygusunu vermek üzere kullanılmaktadır.

Devrim: Piyasaya göre düzenlenen her yasa, halkçı ve devletçi düzenlemeleri ortadan kaldıran her program bir devrim olarak sunulmaktadır. Gerçekte karşı devrim olarak kabul edilmesi gereken her şeye devrim yaftası takılmaktadır.

Benzer şekilde “**devrim**” kavramı gerici ayaklanmaların tanımı olarak “kadife devrim” olarak karşımıza çıkabilmektedir. Kadife devrimleri(!)ne insanları hazırlamak üzere sivil itaatsizlik eylemleri dış destekli olarak devleti zayıflatmakla başlatılmaktadır.

Yanılsatma Kavramları

Yeni programı kamuoyunda kabul edilir hale getirmek üzere yapılan konferanslarda ve pilot okullara gönderilen yönetmelik değişikliği yazılarında sıkça yanılsatma yoluna gidildiği görülmektedir. Halk deyimiyle “kandırma”, Atatürk’ün Gençliğe Hitabesinde kullandığı ifadeyle söyleyecek olursak “hileyle”, bir çok tanım, kavram ve özlü söz bilerek çarpıtılmış, Batı’ya hizmet edecek çağrışımlara dönüştürülmüştür.

Değişim: Bilinç oluşturma konferanslarında sıkça kullanılmaktadır. Öyle bir cümlelerin içerisine yerleştirilir ki o cümle asıl anlamından uzaklaşırken saygınlığını bu yeni çağrışıma devreder. Bu yolla yanılsatma yapılmaktadır. Değişimin ileriye doğru olacağını anlatmak ister.

Talim ve Terbiye Kurulu başkanı Ziya Selçuk tarafından verilen Bilinç Oluşturma konferanslarında Atatürk'ün çok önemli bir sözü "Fikri hür irfanı hür vicdanı hür nesiller için **değişim şartı**" haline getirildi. Bu cümle aracılığıyla kendi istedikleri mesaj verilmekte, açıkça yanılsatma yapılmaktadır. Diğer yandan Atatürk'ün sözüne anlam değiştirmek etik olarak yanlıştır.

Aynı konferanslarda kullanılan "Masa başında olmayan bir **değişim**!" ifadesi de yine bir yanılsatma örneğidir.

Öğrenmeyi öğreniyorum: Çocuk ne öğrenmek istediğine kendisi karar verince bilgiyi nereden alacağına da kendisi karar verir denilmektedir. Satranç istiyorsa istediği kursa gider, istediği insandan öğrenir, işi bilen herkes öğretebilir, çocuk da kimden isterse ondan öğrenir gibi bir açılımı vardır. Çalgı istiyorsa kursuna gider, basket istiyorsa kulübe gider.

Çocuğun öğrenmek istediği şey için para ödemesidir önemli olan, bilgiyi kimden aldığı önemli değildir, bu insanın pedagojik eğitim almış bir öğretmen olması gerekmemektedir.

Ezberci eğitime son: Yapılan değişikliğin ezberci olmayacağını algılamaya yönelik sıkça başvurulmuş bir kavramdır. Öte yandan müfredatın içi boşaltılmakta, temel eğitim 3 yıla indirilmektedir.

Getirilen Yabancı Dil ağırlıklı program tamamen ezberciliğe dayanmak zorunda olacaktır. Bir yandan da duyuları parçalayan, olaylar arasında bağ kurmayan bir sistemde çocuk ezber bile yapamaz hale gelecektir. Türkçe okuma yazmayı harften başlatan bir program konuşan çocuğu kekeleyecek, okuma hızını da kaybettirecektir.

Yaşam boyu eğitim: Eğer işinde yükselmek, terfi etmek ve maaş artışı istiyorsan, kendini sürekli eğitmelisin demek ister. Ancak bu eğitim için yabancı dil öğrenmeye, internet kullanmaya, hazır bilgileri indirip dosyalamaya, bütün bunlar için para ödemeye ve ayrıca bir yüksek okula da para ödemeye mecbursun.

Çalışanlara hizmet içi eğitim verilmez. Sözleşmeli personel olmak için küreselleşmenin hazır bilgi depolarından parayla bilgi almalısın, kazandığını bunun için harcamalısın.

Gündüz çalışan insan akşamları eğitim almalıdır, kendine ayıracak zamanı kalmamalı, her an birilerine para kazandırmalıdır. Para harcamıyorsan insan değilsin mantığı burada da egemendir, para harcamıyorsan terfi edemezsin.

Özel bilgi, beceri ve yetenek isteyen dersler: Bazı temel derslerin tanımları değiştirildi. Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığının 10.9.2004 tarih ve 8947 sayılı yazısına ve 119 sayılı kararına (Tebliğler Dergisi Ağustos 2004 -2563) atfen pilot illere gönderilen 21.9.2004 tarihli yazıda şöyle denilmektedir:

"İlköğretim okullarının 4 ve 5 inci sınıflarında okutulan ÖZEL BİLGİ, BECERİ ve YETENEK İSTEYEN Beden Eğitimi, Resim-İş, Müzik, Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi, Yabancı Dil, İş Eğitimi ve Bilgisayar Derslerinin **branş** öğretmenlerince okutulması..."

Adı geçen derslere yeni bir tanım getirilmiş, bu yolla insanları bir sonraki adıma hazırlamak üzere yanılsatma yapılmıştır; bu yazıdan beş ay sonra eğitsel kollar kaldırılmış ve resim, müzik ve beden eğitimi dersleri 4.sınıftan itibaren seçmeli ders haline getirilmiştir.

Artık ilköğretimin 8 yıl olması da bir yanılsatmadır. Çünkü 3. sınıftan sonra ders seçmeye başlanan bir eğitim sisteminde **temel eğitim 3 yıl** demektir.

Din Dersinin yanına "kültür" sözcüğünün eklenmesiyle bir başka yanılsatmanın yapılmış olduğu yeni programla ortaya çıktı. Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi dersinin yeni tanımı onu isteğe bağlı seçmeli ders yapabilecekti. Çünkü getirilen seçmeli dersler arasında HALK KÜLTÜRÜ/KÜLTÜREL DEĞERLER adlı bir ders vardır ve Din Kültürü dersi parçalanarak kaldırılacaktır. Etnik ve mezhepsel farklılıklar seçmeli "Kültür Değerler" dersi adı altında verilebilecektir.

İnsan kültürel ve duygusal varlıktır: Bilinen "İnsan biyolojik, psikolojik ve sosyal varlıktır" tanımına, küreselleşme döneminde "insan kültürel ve duygusal varlıktır" tanımı

eklendi. Ulusal birliğı bozmak amacıyla icat edilmiş bir tanımdır. Bu tanım “azınlık hakları” kavramıyla bağ kurularak düşünöldüğünde toplumda etnik ve mezhepsel ayrılıkların derinleşmesini 9 yaşında ve okulda/sınıfta başlatmayı hedeflediğı göröür.

Bu yolla yabancı ölkelerdeki din dersleri de isteğe bağı olarak seçilebilecek, “bu dersler brans öğretmenleri tarafından verilir” ifadesine bağı olarak ölkemizde misyonerlik yapmakta olan papazlar okullarımızda ders verebilecektir.

Finlandiya modeli: “Bilinç Oluşturma” toplantılarında yapılan yanılsatmanın en uç örneğı ise, PISA dünya birincisi Finlandiya’nın eğitiminden övgüyle söz edip, “Biz de Finlandiya modelini uygulayacağız!” denilmesidir. Oysa bize dayatılan modelin ABD ve İngiltere’de uygulanan piyasaya göre eğitim modeli olduğı herkes tarafından bilinmektedir.

Burada, Finlandiya’nın birinciliğıyle kendisini özdeşleştirme yanılsamasından medet umulmaktadır.

Öte yandan Finlandiya’da dışlanan tek bir çocuk yoktur, sosyal devlet hâlâ geçerlidir, ögle yemeğı okulda her öğrenciye parasızdır, tümünden gelim yöntemi ve 1968 Türk Milli Eğitim Müfredatında olduğı gibi MİHVER DERS uygulaması vardır. Liselerde bile Genel Lise uygulanmaktadır, ayrıştırma üniversiteye giderken ve sınavsız geçişle lise öğretmenlerinin kararıyla olmaktadır. Böylece öğretmen merkezli eğitim üniversiteye kadar devam etmektedir.

Küresel savrulma: Yine TTK Başkanı tarafından verilen “Bilinç Oluşturma” konferanslarında “Küresel savrilmaya kendini bırakmayan uluslar yok olurlar” ifadesi kullanılmaktadır. Oysa küreselleşmenin ulus devletleri parçalayarak yok etmekte olduğı bilinen bir gerçektir. Burada açıkça yanılsatma vardır.

Bilinç Oluşturma konferanslarında Ulusal Direnç Noktalarının kırılması amacıyla bu yola başvurulduğı anlaşılmaktadır. TTK Başkanının, kitapçığını bastırduğı SPAN Şirketini tanımadığını söylemesi açık bir yanılsatma örneğidir.

“Ulusal” Ajans: AB üzerinden gelen dayatmaların koordinasyon merkezinin adıdır. Başbakanlığa bağı bu merkez, 7’den 77’ye Sokrates programlarına katılmak isteyenlerin başvurularını inceler ve hangi projenin kabul edildiğini belirler, “kardeş!” okulları buluşturur. Hedefi ulusal müfredatları kırmak olan AB Sokrates programının merkezine “ulusal” sözcüğünü eklemek bu sözcüğü asıl anlamından uzaklaştırmak ve insanları yanılsatmaktır.

Benzer şekilde ulusötesi kurumlarla birlikte yapılan organizasyonlara ULUSAL adının verildiğine eğitim alanının dışında da rastlanmaktadır.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı: Cümlelerin içeriğı değiştirilmiş, “Halkların birbirinden parçalanarak ayrılma hakkı” olarak algılanması sağlanmıştır.

Başlangıçta emperyalist sistemden kopmak isteyen ulusların sömürölmeden yaşama hakkını ifade eden bu önlü söz, küreselleşme sürecine girildiğinde bir ulusu oluşturan kaynaşmış kardeş halkların ayrışmasını çağırıştır hale getirildi.

Bu yolla halkları zayıf, güçsüz ve yalnızlaştırmak, sürekli parçalayarak kolay yutulur lokmalar haline getirmek, küresel kralların egemenliğini güçlendirmek için gerekliydi.

Bu durumu tanımlayan taktiğe “Böl, parçala, yönet” denir.

Eğitimde Değişim Programının Gerçek Nedeni

Broşürde “**Değişime duyulan ihtiyaç**” başlığı altında değişimin küreselleşmenin bir gereğı olduğı anlatılmaktadır.

Dünyadaki bu değişimle birlikte eğitim sistemlerinin de değişime uğratılmakta olduğı broşürde açıkça dile getirilmektedir (age.s.4./2.1). Yani eğitimde değişim programı küreselleşmenin dayattığı bir programdır.

Rapordan alıntıyla bu değişenlerin neler olduğuna bakalım:

- Bilgi kavramı değişmekte, “bilim” anlayışı da değişmektedir.
- Demokrasi ve yönetim anlayışları ve metotları değişmektedir.
- Globalleşme endüstri toplumundan bilgi toplumuna doğru değişimi getirmiştir.
- Bu değişimle ilgili güçlükler yaşanmaktadır.

Son cümleden anlaşıldığına göre küreselleşmenin önündeki güçlüklerin aşılması için eğitimde değişime gerek duyulmaktadır. Değişimin asıl gerekçesi işte bu cümlede açılımını bulmaktadır.

Gerçekte sosyal devletlerin bitirildiği, her şeyin piyasanın ihtiyacına göre düzenlendiği bir sürece girildiğini gözden kaçırmak için değişim bir ihtiyaçmış gibi sunulmaktadır. Evet, bu değişim bir ihtiyaçtır, ancak toplumun ihtiyacı değil, küresel sermayenin ihtiyacıdır.

Küreselleşmenin şekil verdiği alan sadece ulusal eğitim müfredatları değildir.

- Yiyeceklerimize şekil veriliyor; hayvan ve bitkilerin genetiğiyle oynuyor.
- Bilim kurumlarına müdahale ediyor, onları siyasallaştırıyor.
- Uluslara yeniden şekil veriyor; parçalıyor.
- Medyaya şekil veriyor; tekelleşiyor, kalitesizlik evlerin içine kadar giriyor.
- Devlete şekil veriyor; küçültülüyor, halka hizmetten uzaklaştırıyor.
- Sanata şekil veriyor; klasik sanatlar kaybolurken postmodernizm egemenleşiyor.
- Sanatçıya şekil veriyor; sokaktan sanatçı topluyor.
- Konser repertuarlarına şekil veriyor; ahlakî çözülmeyi destekliyor, ödüllendiriyor.
- Ödülleri şekillendiriyor; sanatçının siyasi duruşuna göre veriyor.
- Bilim adamına şekil veriyor; onları şirketlere teknisyeni yapıyor.

5.BÖLÜM

ZİHNİN DOĞASI

Zihinsel Güçlerimiz:

İnsan, doğanın kendisine bahşettiği zihinsel güçlere sahiptir. Bu güçleri doğru kullandığında ona “akıllı”, aklını hızlı kullandığında ona “zeki” denir.

Aklın bir diğer tanımı olaylar arasında bağ kurabilme yeteneğidir. Zekânın doğrudan bir tanımı yoktur, ancak göstergeleri vardır; aklını kullanabilme becerisi veya aklını kullanabildiği kadar zekâsı olduğu kabul edilir.

İnsanın zihinsel güçlerini konuşma-dil, matematik, resim, müzik ve bedensel hareket olarak beş temel yeteneğe ayırabiliriz. Bunlar doğuştan getirilir. Her bir yetenek diğeriyle birlikte vardır ve diğerleriyle iç içedir. Zekâ bunların hepsine birden kumanda eder; zekâ tektir, diğerleri yetenektir.

Doğada hiçbir canlının mutlak özgürlüğü yoktur. Tüm varlıkların birbirine olan bağımlılıkları ve iç içe oluşları insan doğasında da karşımıza çıkar. İnsan, doğanın devamı ve kopyasıdır. Bu nedenle insanın ve zihnin doğasını tanımlarken doğadan örneklendirmek doğru bir yaklaşım olacaktır. Zihinsel güçlerimizin birbiriyle olan ilişkisini açıklarken doğa kuralları bize yardımcı olur.

Ağaç ile orman ilişkisi çok belirgin örnektir. Ağaç tek başına vardır, ancak orman varsa ağaç vardır. Tek başına bir ağaç kendini yaşatmaya yetmez, hayatın zorluklarına direnemez, havayı nemlendirip bulutları getirmeye gücü yetmez, tür oluşturmaz vb. İnsan da tek başına vardır ama toplum içinde vardır. Söz konusu çocuk ve onun eğitimi ise onun sosyal varlık olduğu çok daha önem kazanır; onun tek başına hayatı göğüslemesi çok daha uzun ve zahmetli bir süreci gerektirmektedir.

Bahçemde iş yaparken doğa kurallarını rayına oturtmak için bunları yaptığımı düşünürüm. Çiçekleri basmasın diye otları ayıklarım, birbirinin güneşini kesen dalları budarım, düzenli sularım, toprağı eşeler havalandırırım vb. Bu eylemlerin güzel sanatlarla benzerliğini düşünürüm. Çiçeklerim daha canlı açarken ben de güzel duygularla beslenirim, yeniden can bulurum, hayata daha güçlü olarak devam ederim, yaşam enerjisiyle dolarım; onlara verdiğim can dönüp bana ulaşır. Onları koklarken, tazeliğini içime çekerken, onlara dokunurken ruhumun yüceltiğini hissedirim; güzel sanatların işlevi de zaten bu değil midir? Bunları yaparken bedenimi kullanırım, bedensel hareket gücüm artar, zindeleşirim.

Bahçemizdeki çiçeklerin serpilip büyümesi için nasıl ki belli bir çaba harcamak isterse, insanın zihinsel güçlerini geliştirmek için de onları beslemek, emek vermek ister. Bu eğitimidir. Çiçeği kendi başına bırakmak onu ayırık otlarının basmasına, susuz ve güneşsiz kalmalarına fırsat vermek demektir. Çocuk için de böyledir. Öyleyse zihnin doğasını bilmek eğitimcilerin işlerini doğru yapmaları için ön koşul olmak durumundadır.

Günümüzde çocuklar her gün daha fazla şiddet içeren film izlemekte ve şiddet içeren bilgisayar oyunları oynamaktadır. Şiddet oyunları oynamanın insan beynini şiddete koşullandığı, beyinde bu devreleri güçlendirdiği, benzer bir durum karşısında saldırgan tepki verme yönünde eğittiği artık bilinmektedir. Çocuğun beynine şiddet tohumu ekilmesi ve bu tohumların her gün beslenmesi insanoğlunun doğasıyla oynamaktır.

Benzer şekilde her gün pop müzik / kirli müzik bombardımanı altında olan çocuklarımızın beynini ayırık otları kaplamaktadır. Şiddet ve kirlilik tohumlarının yerleştiği bir beyinde zihinsel güçlerin ve yeteneklerin zayıflaması kaçınılmazdır. Sosyal yaşamları bozulan bakterilerin yaşamadığı gibi, uygun koşullar yaratılmazsa bir canlının bir başka ortamda yaşayamayacağı gibi zihnin doğası bozulduğunda zihinsel güçlerin yok olma riski hep vardır.

Eğitimin İnsan Doğasına Uygunluğu:

Bilinen tanımların dışında bir yaklaşımla “Eğitim doğuştan getirdiğimiz zihinsel güçlerin desteklenmesi eylemidir” diyebiliriz.

Eğitimin hedefi, çocuğun kendini güçlendirmesi ve hayatın zorluklarını akılcıca aşması için onu hayata hazırlamaktır. Yani eğitimin merkezinde hayatın değiştirilmesi vardır, yani

çocuğun yaratıcılığını kullanabilmesi, aklını kullanabilmesi vardır. Yani çocuk doğuştan getirdiği tüm yeteneklerini güçlendirmeli, onları tanımalı, onları koordineli bir şekilde kullanabilmeli ve onlara kumanda edebilmelidir.

Bu noktada yeteneklerine kumanda edebilme gücüne zekâ demekte bir sakınca yoktur. Değişik alanlar arasında bağ kurabilme gücü arttıkça çocuğun zekâsı da artacaktır. Bu bağlamda eğitim, çocuğun temel alanlarda bilgi ve beceriyle donatılması etkinliğidir de denilebilir.

Eğitimin bilinen bir tanımında şöyle der; “Hayat problem çözme sürecidir, eğitim bu problemleri çözmek için vardır”. Bu tanımda “hayat” ve “problem çözme”, doğru bir sunumla, birlikte yer almaktadır.

36 yıllık müzik öğretmenliğim boyunca öğrencilerime şunu vermeye çalıştım; “Hayat problem çözme sürecidir ve güzel sanatlar bu problemlerin arasında soluk aldığımız, yeniden güç kazandığımız anlardır.”

Kimi veliler bilmeden bir doğruyu söyler; “Çocuğumuz müzik / resim / beden eğitimi dersinde bir nefes alıyor. Sınıf öğretmeni bu dersi neden yapmıyor?” Veliler, sınıf öğretmenine bir sitem olarak bu eleştiriyi yapmakta haklıdır. Bu derslerin insanın ve zihninin doğasıyla ilişkisini bilmeden öğretmen olunuyorsa burada öğretmen yetiştirmede de bir eksiklik var demektir.

Eğitim sistemindeki bir yanlışın göstergesi olarak, hayatta başarılı olmakla okulda başarılı olmak çoğu zaman farklı şeyler olarak karşımıza çıkabilmektedir. Aklını kullanma, zihinsel güçlerini geliştirmeyle doğru orantılı bir şekilde problemlerin üstesinden gelme başarısıdır. Eğer okulda verilen eğitim, başarıyı Amerikan eğitim sisteminin dünyaya pazarladığı ezberci test sistemi ile ölçüyorsa, daha baştan yanlış yola girilmiş demektir. Temel derslerin bir kısmı test çözmeye ayrılıyorsa, öğretmen çocuğun testteki puanlarını kendi başarısı olarak görüyorsa, bu öğretmenin kendisi sınıfta kalmış demektir.

İnsan, bedenini kullanmadan aklını kullanabilme özelliğinde değildir, ikisi birbiriyle sürekli bağlantı halindedir; akıldan geçeni beden yapar, bedenin yaptığını akıl belleğe kaydeder, bu bilgiyi ileride yeniden kullanmaya hazır tutar. Olaylar arasında bağ kurabilme, yani aklın kullanılması, belleğe kaydedilmiş bu bilgilerin sentezlenerek yeniden eyleme dönüştürülmesi işlemidir.

Zihninin bütünselliğini gözeterek bunu temel alan eğitim sistemlerinin yerine parçalı zihin teorisini temel alan eğitim modelinin belli bir merkezden dünyaya adeta dayatılmakta olduğu 2000’li yıllar, eğitim tarihinde ilkel topluma dönüş yılları olarak ve insanın doğasını bozan yıllar olarak anılacaktır. Bu tehlikeli süreci 30 yıldan beri yaşamakta olduğumuz içindir zihninin doğasını ve eğitim kurallarını yeniden dillendirmek gereği duyulmaktadır.

Dengeli Beslenme - Dengeli Eğitim

Gelişim çağında temel besinlerden bir kısmını hiç almamış olan bir çocuk fiziksel olarak bunun acı sonuçlarıyla karşılaşır. Benzer şekilde, temel eğitimde bazı dersleri hiç almamış olan çocuk da bunun acı sonuçlarını görür.

Dengeli beslenme, temel besinlerin tüm çeşitlerinden belli miktarda ve belli sıklıkta (ritmik) alınmasıyla doğru orantılıdır. Benzer şekilde temel derslerin de belli miktarda ve belli sıklıkta alınması gerekir. Buna “dengeli eğitim” diyebiliriz.

Dengeli eğitim, çocuğun zihinsel güçlerini eşit ve dengeli bir şekilde geliştirmeyi hedefler.

Temel dersler, çocuğun zihinsel, fiziksel ve ruhsal gelişimine cevap veren **matematik, dil** (konuşma-okuma-yazma), **resim, müzik** ve **beden eğitimi** dersleridir. Bu dersler çocuğun olmazsa olmazlarıdır.

Bu derslerin doğayla bağını kurmaya çalışalım:

Evrende yaşamın devamı onun ritmik hareketine bağlıdır. Etrafımızda belli bir ana ritme bağlı alt ritimler yumağı vardır, biz insanlar bu ritimler yumağının bir noktasında ortaya çıkmışızdır. Bir ritmin durduğu yerde ona bağlı tüm alt ritimlerin yaşamı biter. Bütün bilimler evrendeki yaşamın ritmik kurallarını araştırmak için vardır ve bilimsel çabalarla bu ritmik dengenin devamı için öneriler geliştirilir. Bu ritmi durdurmaya yönelik, yani doğanın dengesini bozmaya yönelik yapılan işler insanlığa aykırı işler olarak kabul edilir, reddedilir ve yasal önlemler alınır. Çünkü doğanın dengesi bozulduğunda neler olacağı bilinmektedir. Çünkü doğa, ritmini yok edeni yok eder. Bu kural doğanın değişmez kuralıdır.

Bilimsel araştırmalarda ulaşılan sonuçlar bir doğa kuralı olarak bir yere not düşülür, bu notlar artık kullanılmaya hazır bilgilerdir.

Bu notlardan biri de şudur; “İnsan beyni ritmik olmayan şeyleri algılayamama özelliğindedir.” Düz cümleye çevirirsek, insan beyni ritmik olan şeyleri algılayabilme özelliğindedir. Somut bir örnek; çarpım tablosu bir ritim tablosudur.

Dünyamızdan örnek verelim; dünyanın kendi etrafında dönüş hareketini gözleyerek “bir gün 24 saattir” diye bir saptama yapılmış ise, bu her gün dünya 24 saatlik bir ritimle dönüyor demektir. Bu saptamadan sonra insanoğlu ertesi güne ve sonraki günlere ait varsayımlar, hesaplar, matematikler yapabilmektedir. Eğer bir gün 25 saat, öbür gün 30 saat olsaydı burada yaşam olmazdı. Bir kerecik olsun bu ritim bozulursa dünyada yaşam biter ve buna bağlı tüm diğer alt ritimler ve yaşamlar da biter. Demek ki hareket yaşamın temelidir ve hareketin ritmik olması da onun devamı için zorunludur.

Zihnin doğasında ritmik olan şeyleri algılayabilme özelliği varsa bunun güçlendirilmesi, beslenmesi gerekir. İşte bu noktada ritim eğitimi doğrudan veren müzik ve beden eğitimi dersleri temel ders olmak durumundadır. Bu nedenledir ki ilköğretimin genel amaçları içerisinde “Ritim duygusunu geliştirme” maddesi yer alır.

Evrende hareketin ritmik olması bir başka şeyi daha beraberinde getirir; DENGİ.

Hareket-Ritim-Denge:

Evrendeki hareket-ritim-denge üçlemesi tüm alanların ortak paydasıdır. Bu üçlemenin olağanüstü uyumu, insana, insanın beğenilerine kadar her şeye şekil verir. Güzel dediğimiz şey gerçekte içindeki bu üçlemenin varlığı kadar güzeldir. İnsanoğlu bu üçlemeyi sezme yeteneğine sahiptir. Sanat eğitimi dersleri bu sezgiyi güçlendirmeye yönelik derslerdir.

İnsan bedeni ve yaşamı için dengenin ne anlama geldiği matematiksel olarak da karşılığını bulmaktadır; bir denklem iki tarafın dengelenmesiyle sonuçlanır.

Drama eğitimcileri ısınma çalışmalarının içerisine bilerek denge hareketleri koyarlar; çünkü insan, bedenini dengede tutabildiği ölçüde yaşantısını kolaylaştırabilir. Sağlıklı yaşamın temelinde denge vardır; omurların dizilişi, başın boyun üzerinde duruşu, doğru oturuş, kasların doğru çalıştırılması vb ısınma çalışmaları hep denge kazanmak içindir.

Denge eğitimi beden eğitimi dersinin alanına doğrudan girmektedir. Dengesini bulamayan bir beden ritmik hareket edemeyecektir, ritmik hareket etmedikçe denge kurulamayacaktır. Bu, evrendeki hareket-ritim-denge üçlemesiyle örtüşen bir durumdur.

Halk danslarını hareket-ritim-denge açısından ele aldığımızda mükemmel sonuçları görülür.

Yoga gibi bazı bireysel beden çalıştırma teknikleri de denge hareketleri üzerine kurulmuştur. Bunlara spor denilmez, bunlar yarışma için yapılmayan kültür fizik hareketleridir. Bu tür kültür fizik hareketlerinin felsefesinde “denge insanı mutlu eden şeydir” ifadesi geçer.

Müzikte denge dil ile doğrudan bağlantılıdır; şarkılar, hecelerin uzunluk-kısalıklarının matematiksel toplamaları eşit olan ölçülerle yapılır. Vuruş sayıları denk müzik cümleleri defalarca yinelenir, bu sırada binlerce kez ritmik nabız atışları beyne nakşedilir ki bu da ritmik algılamayı besleyen en güçlü eğitim olmaktadır.

Müzik-Dil-Matematik bağlantısı bilinen en güçlü zihinsel bağlantılardır. Dildeki ritim, ezginin ayakları üstünde dengede durmasını sağlarken, aynı sözün anlamını kendi ses telleri aracılığıyla ezgileyerek dışa vurmak ve bu yolla iletişim kurmak zihinsel faaliyetin en üst noktada gerçekleştiği anlardır.

Şarkı söylemenin bir diğer özelliği de insana yücelme duygusu tattırmasıdır ki iyileştirici yanı kuşkusuz ağır basar. Yücelme duygusunu insana yaşatmak kadar eğitimin başka ne amacı olabilir ki! Birlikte şarkı söylemekse, insan beynini kirlilikten ve ayrık otlarından temizleyen en büyük arındırıcı etkinliktir.

Keza bir müzik aleti çalmak, bedeni dengeli tutmayı, iki eli bağlantılı ve dengeli çalıştırmayı ve tüm duyuları birlikte çalıştırmayı beraberinde getirdiği için bütünsel bir zihinsel faaliyettir. Bir çalgıya kumanda etmek keza otokontrol geliştiren ve iyileştirici yanı olan bir durumdur.

İnsanoğlunun kendini insanlaştırma serüveninde müziğin ve diğer sanatların yeri bu kadar açıkken sanat eğitimi derslerini temel ders olarak düşünmemek insanın kendine saygısını yitirmesi anlamına gelir.

Temel Derslerin Doğayla ve Zihnin Doğasıyla Bağlantısı:

Evrendeki ritmin; sayılarla ifadesi MATEMATİK, konuşarak ifadesi DİL, seslerle ifadesi MÜZİK, çizim ve renklerle ifadesi RESİM, bedensel hareketle ifadesi BEDEN EĞİTİMİ derslerinin alanını belirler. Bu dersler insanın doğayla uyumundan ortaya çıkmış alanlardır; her biri diğerini besler, birinin geliştirilmesiyle diğeri de gelişir, birinin eksik kalmasıyla diğerleri olumsuz etkilenir. Hepsi de insanın doğuştan getirdiği yeteneklerdir.

Matematik ne kadar yetenekse müzik de o kadar yetenektir, dil de o kadar yetenektir, resim de... Matematik dersi alan bir çocuk nasıl ki matematik profesörü olacak demek değilse, müzik dersi alan bir çocuk da müzisyen olacak demek değildir. Dil dersi alan bir çocuk nasıl ki romancı, şair, yazar olacak demek değilse, resim eğitimi alan bir çocuk ressam, beden eğitimi dersi alan bir çocuk da sporcu olacak demek değildir.

Bütün bu dersler çocuğun doğal temel gereksinimleridir. Bu derslerin ortasında bunların bileşeni olan bir ders daha vardır ki adı HAYAT BİLGİSİ dersidir. Tüm dersler çocuğu hayata güçlü bir şekilde hazırlamak içindir. Çocuk Hayat Bilgisi dersinde okulda aldığı bilgilerin hayatla bağını kurar, olaylar arasında bağ kurmayı öğrenir, kendini gelecek yaşantısına hazırlar. (Bu noktada, gelecek yaşantıdan kastedilen şeyin yalnızca para kazanmak üzere yapılan iş hayatının olmadığı, tüm yaşam süreçlerini kapsadığı bilinmelidir.)

Temel derslerin doğayla ve zihnin doğasıyla bağını kurmaya resim dersiyle devam edelim.

Daha beş yaşındayken çocuk eline kalemi aldığında bir şeyin resmini çizmeye çalışır. Demek ki çocuğun doğasında resim yapmak var. Peki çocuk bu resmi yaparken zihinsel olarak hangi işlemleri gerçekleştirmektedir, bunu analiz edelim:

1. Büyük bir nesneyi küçülterek kâğıda aktarmaktadır; mühendisin matematik bilgisiyle ve alet kullanarak çizdiği projeyi o bilmeden zihinsel matematik yaparak küçültmüş, zihinsel orantı kullanmıştır.

2. Ayrıntıyı gözlemiş ve gözlemini kâğıda indirmiştir.

3. Beyin kas koordinasyonu kurmuş, eline kumanda etmiştir ve tamamen kendi gücüyle bir işi başarmıştır.

4. Uzun, kısa, ne kadar uzun, ne kadar kısa, yuvarlak, kare, dik, üçgen, silindir, yatık, eğri, düz, geniş, dar açı, geniş açı, oran, simetri vb tüm geometrik ve mantıksal işlemi zihinsel olarak yapmış ve bunu somut olarak göstermiştir.

5. Çocuğun beynine ekilen resim kültürü sayesinde ileride bu kültürün üzerine ekilecek fen bilgilerini onun beyni orada tutmaya hazır hale gelir. Çünkü bilgi, uygun kültür ortamı

olmadan zihinde kök salamamaktadır. Tıpkı tohum-toprak ilişkisi gibi; sert bir zemine ekilen tohum toprağa karışamaz, orada kök salamaz. Toprağın havalandırılmış olması, kültür, tohum için ön koşuldur.

Resim dersinin temeli çizimdir; ressamlık eğitimi sırasında buna desen denilmektedir. Çizimin renklerle yapılması resim sanatıdır, renkler ise doğanın bir başka uyumunu içselleştirmektir ki doğadaki uyum insana huzur verir. Doğadaki dengeyi resimle ifade etmek insanın iç dengesini bulmasına zemin hazırlar, hayatı anlamlı ve keyifli hale getirir. Çocuğu hayattan zevk alır hale getirmek onun ileride yaşayacağı problemlerinin üstesinden gelmesine en büyük yardımdır. Çünkü hayatı güzelleştirmek hayatı kolaylaştırmanın, problemlerin üstesinden gelmenin yoludur.

Zihnin Doğası Nasıl Bozulur?

Dünyamızın hızla kirlendiği bir dönemde doğa nasıl ki acımasızca yok ediliyorsa, doğanın dengelerine insan eliyle nasıl ki müdahale ediliyorsa, aynı şekilde zihnin doğasına da insan eliyle acımasızca müdahale edilmektedir.

Bir yandan genetiğiyle oynanmış yiyeceklerle insanın beslenme şekli değiştirilirken buna paralel olarak zihnin doğasına aykırı biçimde eğitim sistemleri değiştirilmektedir. Bu konuda metropol ülkelerde bir hayli mesafe kat edilmiştir. Aynı eğitim programı paketler halinde diğer ülkelere gönderilmektedir.

Eğitim sistemine müdahale çok sistematik bir şekilde gün gün birer maddesi kamuoyuna açıklanarak uygulanmaktadır. Her bir açıklama bir sonrakini gözden uzak tutmak üzere ustaca hazırlanmış görünmektedir. Kimsenin itiraz edemeyeceği şekilde, iyi bir şeymiş gibi yaldızlı ambalaj içerisinde sunulmaktadır.

Tüm insanlığın önüne konulan bu ilkel eğitim programında belli yanlışlardan yola çıkılmaktadır:

a- İlk adım zihnin parçalı olduğunu savunmakla başlıyor; “Multiple Intelligence / Parçalı zekâ”. Her bir yeteneğin ayrı bir zekâ olduğunu söyler.

b- Duyuları parçalar ve her çocuğun farklı öğrenme stili olduğunu söyler. Duyuların bütünselliğini yok eder. Örneğin, gördüğü ile işittiğinin arasında zihinsel bağ kurmayı engeller.

c-Dersleri parçalar ve her çocuk tek bir alanda başarılı olabilirmiş gibi daha dokuz yaşındayken ders seçme başlatır. Derslerin birbiriyle bağı ve hayatla bağı kopartılır. Ayrıca bu yolla eğitimde birlik bozulur, belli bir konuda ortak fikrin oluşması engellenir.

d- Okul dışındaki kurslarda öğrenmeye yönlendirir, bunu “yerel olanaklardan yararlanma / Konstraktif yaklaşım” adı altında getirir. Okul eğitim kurumu olmaktan çıkartılır, okulun içini boşaltılır. Bu yolla çocuğun hiç bir sosyal grubun üyesi olmasına fırsat vermez, çocuk yalnızlaştırılır.

e- Öğretmeni eğitimin plânlayıcısı olmaktan uzaklaştırır. Bilgisayarı öğrenmenin en etkili aracı kabul eder.

f- Temel dersler kendi içinde parçalara bölünerek seçmeli ders çeşidi çoğaltılır; temel derslerin bütünselliği yok edilir.

g-Getirilen sözde seçmeli dersler paket programlar halinde belli dönemlere ayrılarak bir daha parçalanır; eğitimde süreklilik ve ritmik tekrar kuralı bir daha çiğnenir. Böylece temel dersler hem dikey hem de yatay olarak iki kere bölünür.

h- “Az bilgi iyidir” diyerek temel derslerin içi bir daha boşaltılır. Fen bilimlerine temel oluşturan, fen bilimleri kültürünü eken üniteler ayıklanır, atılır. Tarih bilinci oluşturulmaz; birbiriyle bağlantısız olaylar üstelik tarihsel sıralama yapılmadan verilir.

i- Başlangıç eğitiminde okuma yazma öğretilirken harften öğrenme yaptırılır; tümden gelim pedagojisi kaldırılır. Konuşarak okula gelen çocuk kekelettirilir, böylece hızlı okuma

engellenir, harfleri görmeye çalışmaktan sözcüğün anlamı kaybettirilir. Dildeki akış, matematik, ritim ve duygu yükü (ezgiye karşılıktır) yok edilir.

j- Yabancı dil öğrenme ana dilden daha önemli hale getirilir, kendi ana dilinde düşünme ve zihinsel faaliyet yavaşlatılır.

k- Her çocuk bir alanda başarılı olabilir diyerek daha dokuz yaşındaki bir çocuğun örneğin seçtiği bir spor dalında üniversiteye kadar gidebilmesi için diğer derslerin hiç birinde başarılı olması istenmez. Böylece çocuğun olaylar arasında bağ kurabilme gücü iyice zayıflatılır.

l- “Çocuk bireydir” der. Çocuğu çocuk olarak ve sosyal varlıklar olarak kabul etmez. Kaldı ki birey olmak, bağımsız karar verebilmekle ve empati kurabilme olgunluğuna erişmeyle ilgili bir durumdur.

Bütün bunlardan sonra çocuğun eline verilen diploma boş bir kâğıt parçası olacaktır ve ancak üniversitede yüksek lisans yapma şansı bulabilen az sayıdaki çocuk (elit tabakanın çocukları için okullar zinciri getirilir) bir iş sahibi olabilecektir.

Şimdi önümüze bir müfredat programı geliyor ve orada diyor ki:

- “Çocuğa soralım neyi öğrenmek istiyor?” Ne yiyeceğini çocuğa soralım mı?

-“Bazı dersler yetenek-ilgi-istek dersidir, çocuk bunların içinden seçsin.” Tahıl, sebze, meyve, et ve süttten oluşan temel gıdaların bir grubunu isteğe bağlı yiyecekler diye ayırmak olur mu?

-“Seçtiği çalgı dersini 3 ay alsın, sonraki 3 ay isterse görsel sanatlar dersi alsın.” Çocuğa 3 ay peynir, sonraki 3 ay da yumurta verilir mi?

Bu ders resim dersinin yerine getirildi; bilgisayarda animasyon yoluyla yapılmış insansız filmler için teknisyen yetiştiren güya sanat dersi. Elektronik müzik ne kadar müzik sanatının karşılığı ise görsel sanatlar da o kadar resim sanatının karşılığıdır.

-“Bilgisayar dersini seçen çocuk sanat ve spor etkinliklerine katılmak zorunda değildir.” Çocuğun önüne çikolata koyup diğer yemekleri yemesen de olur denir mi?

-“Çocuk bireydir, kendisiyle ilgili kararları kendisi almalıdır.”

Hangi besinlerle beslenmesi gerektiğini çocuk nasıl bilebilir?

Bu beslenmeyle sağlam çocuğun beden sağlığını ne kadar koruyabilirsek, bu eğitimle onun zihinsel sağlığını da o kadar koruyabiliriz. Şimdi soruları değiştirelim:

Kötü beslenmenin çocuğunuzda açtığı zararları fark ettikten sonra ne kadar sürede bunu düzeltebileceğinizi düşünürsünüz? Bu şekilde bozulmuş bir sağlığın dengesini yeniden bulması sizce kaç yıl sürer?

Diyelim ki sağlıklı doğmuş bebeğinizi bir doktora danışarak büyütüyorsunuz ve o size yukarıdaki beslenmeyi öneriyor, ne yapardınız?

Aynı tepkiyi zihin sağlığı yerinde doğmuş çocuğunuza yukarıdaki eğitimi vermek isteyen eğitimcilere de gösterir miydiniz?

Doğanın bozulan dengesini bulması sizce kaç yüz yılın işidir?

Doğası bozulmuş bir zihnin yeniden dengesini bulması sizce kaç yıl sürer?

Son soru: ZİHNİN DOĞASI BOZULSUN MU?

Çocuklar çiçeklerimizdir, onların eğitimi biz yetişkinlerin işidir. Onlar tek başlarına neyin kendisi için daha iyi olduğuna karar veremezler. Onların doğasını bilecek ve doğasını bozmadan onlara bu desteği vereceğiz.

6.BÖLÜM

KÜLTÜR-SANAT YAZILARI

SANATTA KÜRESEL KİRLENME (Postmodern Sanat)

Tüm sanat dallarında dikkati çekecek düzeyde hızlı bir kirlenme gözlenmektedir.

Kirlenmenin temelinde "Kullan at, hızla tüket" ekonomi anlayışı vardır. Bu ekonominin adı neo liberal ekonomidir ve son otuz yıldan beri batı kapitalizmi buna göre programlanmıştır. Neo liberal ekonominin sanattaki ideolojisi postmodernizmdir.

Modern ötesi demek olan postmodern sözcüğüne açıklama getiren kimi eleştirmenler, içi boş anlamında **fosmodern** benzetmesini yapmakta haklı gözükmektedirler. Çünkü artık kalıcı olan modern sanat eserlerinin yerini postmodern-içi boş eserler almaktadır. "Fest fud" adıyla dilimize giren ayaküstü beslenme gibi ayaküstü tüketilen sanat ürünlerine müşteri olmamız istenmektedir.

20.Yüzyılın iki devrim önderi olan Atatürk ve Lenin'in sanatın ne olduğu üzerine görüşlerinden yola çıkarak duruma açıklık getimeye çalışalım. Mustafa Kemal, kendisiyle tanıştırılan Nâzım Hikmet'e "Gayeli şiir yazın" der. Rus devriminden sonra yazarlar Lenin ile bir görüşme yapar ve ona derler ki; "Artık ezilen işçi sınıfının acılarını yazacağız." Lenin onlara "Eğer edebiyat acıları yazmaksa, adliye arşivleri bu acıların yazıldığı dosyalarla doludur. Alın, kitap yapın. Edebiyat bu olmasa gerek" der.

Neyin sanat eseri olup olmadığı üzerine iki önemli ipucunu burada görmek mümkündür; **gayeli** ve **edebi** anlatımı olan eser.

Günümüzde sanatta kirlenme şu şekillerde ortaya çıkmaktadır:

Eseri yozlaştırma, çarpıtma.

Sokak kültürünü sanatın içine sokma.

İçini boşaltma.

Sanatçıyı teslim alma.

Sanat piyasasını ele geçirme.

TV kanallarını pop kültürle doldurma.

Klasik sanatlara talebi azaltma.

Ulusötesi tekellerin egemenliği.

Teknolojiyi insanın önüne geçirme.

Kullan at piyasa ekonomisini egemen kılma.

Etik değerlerin çiğnenmesi.

Kavramları tüketim ekonomisine hizmet edecek şekilde değiştirme.

Klasik sanatları sokağa indirme.

Edebiyatta:

Edebiyatçılar, postmodern ürünlere "Omurgasız eser, başı sonu birbirine bağlantısız roman, sokak dilini edebiyat sanmak, sözcük oyunları ile anlamsız diyaloglar, estetik sezgiden ve estetik doyumdan uzak bireyci bunalım şiiri, kalemin gittiği yeri bilmeyen kurgusuz anlatımlar, sanatsal formların kırıldığı denge oluşturulmamış eser" gibi açıklama getiriyorlar.

Bu tür eserlerin, günlük tüketime yönelik olduğunu, kalıcı olmayacaklarını ve bu nedenle postmodern yazarların aynı zamanda popülist olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Dildeki kirlenmenin örneklerini sanat dünyasından vermek gerekirse, İngilizce hakimiyetine örnek Fazıl Say'ın son CD'sine "Black Earth" adını verdiği Kara Toprak türküsüdür; o şimdi "Siyah Yer kabuğu" oldu. Erovizyon şarkı yarışmasına İngilizce katılmak gibi. Karlo Domeniconi'nin Koyunbaba'sı, Gilbert Biberyan'ın "Haydar Haydar"ı gibi örnekler ise bu alanda etik duruşları sergilemektedir.

Resimde:

Ressamlar, postmodernizmin resimdeki karşılığının, klasik bir eserin kalıplarını kırarak ondan yeni bir eser meydana getirmek olduğunu ifade ediyorlar ve soyut resimle karıştırılmaması gerektiğini ekliyorlar. Sanat adına estetik beğeniden uzak ürünler verilmesinden yakınıyorlar.

Son İstanbul bienalinin ne kadar estetikten uzak olduğu basında yer aldı. Klasik sanatçıların katılmadığı bu bienalde yeni kuşak öğrenciler ağırlıktaydı. O eserler için eser denilebilir mi, tartışıldı; geleceğe kalmayacak, o gün için yapılmış, bir başka sanat ortamında bir daha sergilenmeyecek olan ürünlerdi. Öte yandan İstanbul Beyoğlu resim galerileri kapanmış durumda.

Resimde postmodernizm, boş bir tablonun camına konan sineklerin bıraktığı pisliği çağdaş sanat olarak sunmaya kadar varabiliyor. Kırmızı boş bir tablo çağdaş sanat eseri sayılabiliyor. Çağın gereği budur yutturmacası boş çerçeveleri sanat eseri diye sattırıyor.

Almanya'da Modern Sanatlar Müzesinde, ziyaretçilerin en beğendikleri eşyalarını duvara fırlatıp parçalaması isteniyor. Duvara fırlatma işini yapan bir makine sanat eseri olarak sunuluyor. (Cumhuriyet, 31.1.2004) Makineye "dost ateşi" adını vermişler. Bu deyim, Irak'ta Amerikan askerlerinin yanlışlıkla İngiliz askerlerini vurdukları durumlarda kullanılıyordu. Neoliberal ekonominin ideolojik bombardımanı sanat müzelerine kadar girmiş durumda.

Eğitim programlarında resim dersini kaldırıp yerine bilgisayarda animasyon çizimini getirmeyi hedefleyen müfredat değişikliği dönemi resim sanatı bitirilişinde son aşama olarak görünmektedir.

Mimaride:

Mimaride kirlenme tarihsel olarak diğer sanatlardan önceye rastlar. Postmodernizme ilk isyan edenler mimarlar olmuştur. Şehirlerin çevresini kuşatan gecekondu, daha sonra bu gecekonduların ortasında yükselen gökdelenler gibi. Sahilleri kaplayan beton bloklar, doğayla uyumsuz binalar. Örneğin Mersin sahillerindeki çok katlı yazlık siteler, denizden gelen nemli rüzgarı kestiği için arkada kalan limon ve narenciye bahçelerini perişan etmiştir. Büyük şehirlerde, ana caddelerde on katlı binaların hemen bir arka sokağında 4 kattan fazlası yasaktır.

Şehir planlamada mimarların rolleri sıfırlanmış, kap kaçıcı müteahhitlere teslim edilen şehirler estetikten uzak beton yığınlarına dönüşmüştür. Konya'da yıkılan binada ve depremlerde yıkılan pek çok binada görüldüğü gibi betonun içi de boşaltılmıştır. Bir kez sanatın içi boşlamaya başladı mı malzemenin de içi boşalır, bunu gördük.

"Binayı giydirme" adıyla yapılan inşaatların binaları insansızlaştırma olduğu görülmektedir; bina dışarıdan simsiyah korkuluk gibi durmakta ve içinde insan olduğu hissettirilmemektedir. Bu postmodern binalar insana korku duygusu vermekte, dışarıdaki insanı bu binanın içine ulaşamaz duygusuna sevk etmektedir. Sanatı insandan soyutlama, teknolojiyi insanın önüne geçirme taktiği burada karşımıza çıkmaktadır.

Karikatürde:

Karikatür sanatında son yıllarda görülen serseri tipler, sapıklar, cinsel imajlar, argo, bozuk Türkçe, çizgiden çok konuşma, alt kültürü öne çıkarma, düşündürmek yerine alay etme, bayağılaşma, laf cambazlığı, vb. popülist yaklaşımlar egemendir.

Operada:

Operada sanatın içini boşaltma çoğu zaman eseri bugüne uyarlama adına yapılabilmektedir. Örneğin; 2000 yılında Ankara'da sahnelenen, C.F.Gounod'nun Faust adlı operasında oyuncuların giysileri Doktor Faust'un yaşadığı dönemin giysileri değildi. Sahnede bugün sokakta giyilen blucinler, penye gömlekler, pijamalar vardı. Dinlediğimiz arylar, koro şarkıları aynen duruyordu. Mimikler, şarkı söyleme biçimleri de duruyordu. Ortada giysileri bugünün, giysi dışındaki her şeyi ikiyüzyıl öncesinin olan bir oyun vardı. İzlerken bizimle dalga mı geçiyorlar diye düşünüyor insan. Estetik bütünlük yok, uyum yok. Rejisör "Faust bugün yaşasaydı" düşüncesinden yola çıktı diye açıklanıyordu.

İzmir'de sahnelenen, Karmen operasında da aynı şey yaşandı. Yine "Karmen bugün yaşasaydı"dan yola çıkıldı. Bugüne uyarlanmış giysilerin yanında, Karmen'in sevişme sahnesinde pornoya kaçıldı, üzerindeki giysiler tek tek çıkartılarak magazin basınının ilgisini çekecek bir sevişme sahnesi canlandırıldı. Oysa opera estetik boyutun en yukarıda tutulduğu sanattır.

Klasik bir operayı bugüne uyarlamak, halk türküsüne piyano eşliği yazmak gibi değildir. Tüm sanatsal öğelerin klasik formda olmasını gerektirir. Bir türküyü opera tarzında söylemek, türküyü evrensel sanat ortamına taşır ki bu çağdaşıktır, insana yakışan bir durumdur. Klasik bir eseri, alt kültürün malzemesi yapmaksa ona katkı değil, onu yozlaştırmak, bozmak, değerini düşürmektir, popülizm yapmaktır.

Ünlü opera sanatçısı Pavorotti dev hoparlörlerle meydan konserleri verdi ve bu operayı halka indirmek adı altında yapıldı. Pavorotti'nin öğrencisi olan Hakan Aysev de onun yolunda; "Operayı yüz binlere dinletmek için Pavorotti gibi stadyumlarda söylemek istiyorum" dedi. (16.2.2004 TRT2 Kent Yaşam) Pop opera, rok opera, caz opera ve şimdi yeni albümünde de Türk Müziği ile birlikte opera yaptığını söylüyor. Opera sanatıyla popçuların terimi olan albüm (kullanıp atılacak bir deste şarkı) bir araya geldi. Güzel sanatların bu en güzide olanı kaset piyasasına böyle hizmet eder hale getirildi.

Unutulan bir husus; operalardan seçilmiş aryları solo söylemek opera değildir. Opera bir eserin bütünüdür; libretto, drama, koro, orkestra, bale, dekor, kostüm, reji, koreografi gibi sahne sanatlarının tüm özelliklerini bir arada bulundurmaya ve salonda dinlemeyi gerektirir. Salondan yücelmişlik duygusu ile çıkmak ister. Opera sanatının dinleyiciye vereceği ruh güzelliğine, sokak konserinde sakız çiğneyerek, yanındakiyle şakalaşarak ulaşamaz.

Pavorotti, müzik teknolojinin dev tekellerine iyi para kazandırdı ve şimdi sesini kaybetmiş durumda opera sahnesini terketmek zorunda kaldı. Yani onu kullanıp attılar. (Mikrofonda söylemekten işitme eşiği yükseldi ve sonunda giderek ses telleri yıprandı)

Operanın sırtından meydanlarda para toplayanlar, iki yüzlü bir şekilde operaya dinleyici çekeceklerini söylediler. Sonuçta, önce opera sanatının içi boşaltıldı, sonra opera salonları.

Reklamlarda:

Reklamlarda her türlü çarpıtma var. Türkçeyi bozuk kullanma, reklamı oyunun içerisine sokma, kadını aşışılama (Ülker biskrem), Gençlik Marşı gibi ulusal bayramların repertuarına girmiş milli ve tarihsel değeri olan bir ezgiyi kâr için kullanma, bayağılaştırarak ve sözlerini bozarak söyleme (Cola Turca reklamında) çıktı karşımıza.

Özgür kadın imajını cep telefonuna yükleyerek özgürlük kavramının içini boşalttıklarını gördük.

Sanatın dünya tekellerinin hizmetine geçmesiyle birlikte etik değerlerin çiğnendiğini görüyoruz. Yakın zamana kadar radyoda, televizyonda, oyun içerisinde kullanılan bir ürünün adı reklam olmasın diye gösterilmez, benzer bir ürünü satan diğer üreticiye haksızlık olmasın

diye adı gizlenirdi. Bu yerleşmiş bir kuraldı. Herkesin eşit olduğu bir üretim anlayışı etik değer olarak topluma yerleşmişti.

Bir televizyon dizisi içerisinde cep telefonu reklamı yapmak etik değildir. Oyundaki çocuk oyuncuya cep telefonu reklamı yaptırılıyor. Aynı reklamda kullanılan rep müziğin içerisinde dilin kirlenmesini de görüyoruz.

Tiyatroda:

Tiyatro yerine gösteri sanatları deyimi kullanılmaya başlandı. Gösteri sanatlarında 'Tolk şov' gibi sanatsal olmayan bir türe tanık olmaktadır. Meddah ya da tek kişilik oyunla hiç ilişkisi olmayan bu konuşma gösterisi, tiyatro sanatını yozlaştırmaya örnektir. Oyun demek mümkün değil; baştan sona bir konu veya metni olmayan, kopuk kopuk, belli bir konuya yoğunlaşma gerektirmeyen, izleyici ile alay eden, aşağılayan, derinliği olmayan sıradan magazinleştirme, herşeye gülüp geçilen bir şey.

TV'daki gösteri programlarında son örnekte, **dil önemini yitiriyor** ve konuşma özürü bir erkek oyuncu komedi yaptığını sanıyor. Hem tiyatronun içi boşalmış hem dilin. Ki, dilde yaşanan kirlenmenin tüm sanatlara yansıdığı ortadadır. Benzer şekilde sadece "nane" sözcüğünü defalarca tekrarlayarak şarkı yaptığını zannedenlere ekranda yer verilebiliyor.

Tiyatroda empati kurabilmeyi sağlayan evrensellik ögesi kaldırılıyor. Örneğin 2005-2006 sezonunda Ankara Altındağ Tiyatrosunda oynayan İşte Hayat adlı oyunda Yunan bayrağı uzun süre sahnede tutuluyor. Oyunda batının AB üzerinden dayatması olan bir talep öne çıkartılmakta, tiyatro sanatının çocuk müsameresine indirildiği görülmektedir.

Televizyonda:

Televizyonun kendisi kirlenmenin aracı olarak sahneye çıkıyor. Küreselleşmenin en büyük aracı olan televizyonun kanal sayısındaki artış ve zaplama, programlardaki kalitenin düşürülmesiyle birlikte ortaya çıktı. Zaplama, hızlı tüketimin ürünüdür. Hızlı tüketilen teknoloji beraberinde insanın doğal yapısını bozma tehlikesini yarattı. Böylece neo liberal ekonominin istediği insan modeli yaratıldı.

Zaplama teknolojisinin insan üzerindeki olumsuz etkilerini araştırmak üzere yapılan bir çalışmada ilginç sonuçlara ulaşıldı. (« Kişisel Zamanın Belirleyicisi Olarak Medyatik Zaman », Denis Carot, Agon Tiyatro Dergisi s.10 Paris 1997)

Fransa'da yapılan bu araştırmaya göre, birçok kanalı arka arkaya izlememizi, yâni zaplamamızı isteyen teknoloji, insanın dikkat yoğunlaştırmasını ortadan kaldırmaktadır. Zamanı bölerek kullanma, haberin reklamı, reklamcılığın nüfuzu, keserek anlatma, sansasyonelleştirme, sunucuyu starlaştırma, yapay bilgi aktarımı, analiz yokluğu ve benzeri durumlar araştırılmış ve bunların günlük yaşantımıza aşağıdaki şekillerde yansıdığı saptanmıştır:

1. Toplumda çatlama ve dağılma
2. Tecrit ve yalnızlaşma eğilimi.
3. Dikkat yoğunluğu kaybı.

ABD'de günde 500 kanalı aynı anda izleme deneyleri yapılıyor. Bilgi akışında dev otobanlar tasarlanıyor. Bu teknoloji ile beyni boşaltılmış robotlar yetiştirme işi hızlandırılacaktır.

Televizyon haber kanalları insanları yanıltmaya ve korku psikolojisine sokmaya yöneldi. Bu yolla silah satışlarında artış ve en son teknolojinin ürünü silahları kullanmaya piyasa yaratıldı. Körfez savaşında olduğu gibi, savaşların canlı yayınlarına kadar bu silah reklamları yapıldı. Füze kalkanı projeleri yaşama geçirildi, medeniyetler çatışması teorileri geliştirildi ve ikiz kulelerin yıkılışında olduğu gibi, kıtalar arası füzelerin satışını artıran provokasyonlar canlı yayınlarla verildi. Irak savaşı sırasında, falan marka bomba düşünce yüzde kaç patlamadı oranları yayınlandı. Televizyon, en kötü amaçlarla insanın varlığını tehdit eden, insanın en temel

hakkı olan yaşama hakkını elinden alan savaşın aracı olarak kullanıldı. Postmodern filmlerde insanlara sunulan senaryolar birer birer gerçek yaşamdan görüntülere dönüştürüldü.

Televizyon haberleri arkası yarınlştırıldı; ünlüleştirilmiş kişilerin kirli yaşamları “yarın bakalım ne olacak” dizilerine dönüştü.

Sinemada:

Sinemada bilimdışı kurgular, aksiyon filmleri egemenliği dönemi yaşıyor. Bilgisayarda üretilen insansız filmler dönemi başladı. Teknoloji insan için olmaktan uzaklaştı, insana karşı teknolojiye dönüştü. ABD’li yetkililer, silah sanayisine harcadıkları kadar film sanayisine harcadıklarını söylemektedirler. Bu filmler şiddet içermektedir. Hayali bir düşman yaratılıp onunla son model silahlarla savaşılmaktadır. İyi ile kötünün kavgası işlenirken iynin elinde bir haç işareti hep görüntüye getirildi. Efendiler-köleler teması gündemde tutuluyor.

Kadından efendi bilim dışı filmleri bizde de taklit edilmeye geçildi; kadın ağa dizileri başladı. Brezilya dizilerinin yerini bunlar aldı; ev kadınlarına ninni filmleri. Pembe dizileri Yugoslavya’ya sokamayan Amerika, Güney Afrika’dan siyah dizi getirip soktu. Sinema insanları uyutmak üzere araç edildi. Sinema sanatı burada da insana karşı.

Hep savaş ve düşmanlık kavramlarıyla büyüyen bir kuşak yaratıldı. Dostluk, kardeşlik, barış içinde birlikte yaşama kavramları unutturuldu. Batıl inançlar, bilimdışı kurgular, Hristiyan ve Yahudi köktendinci tarikatların efsaneleri medeni batının çağdaş sinema senaryoları olarak insanlara sunuldu, CIA planları film senaryolarının ana malzemesi oldu. Postmodern özellikler taşıyan bu senaryolar, Amerika’dan dünyaya pazarlandı ve dünya sinemasının %93 ünü kapladı.

İnsansız sinema dönemi başladı. Teknolojiyi insanın önüne geçirmeye bir başka örnektir; Yüzüklerin Efendisi gibi, bir bölümü bilgisayar ortamında üretildi, animasyon sinemaya girdi, hayali kahramanlar oyuncu olarak sunuldu. Oyunda kiminle empati kurulacağı belirsiz, bilimdışı kurgular. Dini hiç bir açıklaması olmayan, insanüstü bir takım varlıkların insanlara hükmettiği filimler. Dev sanayisi var. Aksiyon filimleri ile meşhur ettikleri birisini vali de yapabiliyorlar; Vurdu kırdı Arnold Schwarzeneger gibi.

Son savaş filmi örneği Truva filminin yönetmeni NTV’de açıkça söyledi; “Önümüzdeki yıllar büyük savaşların olacağı yıllardır, insanların savaşa alışması için bu filmi çektim”. Film izleyen film boyunca kafasının üzerinde çarpışan şak şak kılıç-pala sesleri duyar, filmin müziği budur.

Teknolojiyi insanın önüne geçirme:

Sony firması, “Orio” adlı bir şef robot, Toyota firması da trompet çalan robot yaptı. Orio adlı robotun Tokyo Filarmoni orkestrasını yönettiği gazetelerde yer aldı. (14 mart 2004, Cumhuriyet, Z.Oral’ın yazısı.) Robotun gözlerinin içine kamera ve notalar yerleştirilmiş, bütün ritimler, tempolar oraya kaydedilmiş. Bu haberi televizyonda izleyen 10 yaşındaki bir öğrencim; “Sanki kemancılar robot şefi yönetiyordu, kaç kere şaşırdı batan çaldılar” dedi. Çocuk gözüyle ayrıntıyı seziyor, “kıral çıplak” diyordu. Bir robot ne kadar insani duygularla yönetebilir ve müzisyenler onunla ne kadar iletişim kurabilir?

Küreselleşme döneminde, sanatla insan ilişkisini biraz daha özele indirelim. Fazıl Say’ın dört el için düzenlemiş olduğu piyano eserine gelelim. Elektronik kayıttan piyanonun biri çalışıyor, ikinci piyanoyu ise kendisi çalışıyor. Birincisini de kendisinin kaydetmiş olması, müziğin teknoloji ürünü olmasını engellemiyor. Dinlerken iki piyanisti de karşınızda görmek istiyorsunuz. Çalanı karşınızda görmediğiniz için empati kuramıyorsunuz. Yâni orada dışlanmışsınız. İki piyanistin birbiriyle iletişiminden yoksun bir yorum ortaya çıkıyor ve Fazıl

şov izliyorsunuz. Fazıl monolog oynuyor, sanatçının biri sanal. O zaman, Fazıl tek başına oynamak istiyor diye düşünüyor, popülist bir yaklaşım hissediyor ve rahatsız oluyorsunuz.

Fazıl Say'ın İstanbul Yedikule'de Mercan Dede ile çalması giderek popülerleşme gösterdiğinin işaretidir. Mercan Dede'nin teknolojiyi çok iyi kullandığı bir gerçek. Ama teknoloji insanın önüne geçiyorsa burada bir yanlış var demektir. Kimin neyi çaldığı görülmediğinde, çıkan sesle insanın varlığı arasında bir kopukluk yaşanır. Dinleyici kendisinin dışlandığını hissetmeye başladığında kalkıp gitmek ister ki öyle de oldu.

Sanatçı, kendini insandan ve toplumdaki koparmaya başladığında, yaptığı sanat tartışılmaya başlanır. Fazıl Say, politik görüşünü küresel sermayenin görüşüyle birleştirdiğini açıkça söylemeye başladığından beri, sanat çizgisi doruk noktasından aşağıya doğru bir düşüş göstermektedir. Bu durum, klasik müzik sanatında postmodernizmin ve popülizme kaymanın örneğini oluşturmaktadır.

Artık, “insana rağmen teknoloji” kavramı kullanılmaktadır. Sinema salonları buna örnektir; bir buçuk saat boyunca çok yüksek derecede ses bombardımanı altında kalınmaktadır. Yüksek ses, iç kulaktaki ince seslere duyarlı sinir uçlarını köreltmektedir. Benzer şekilde dev hoparlörlü konserler ve kulaklıkla kaset dinlemek de bu sonucu yaratmaktadır. Tiz seslere duyarlılığını yitirenler bazı mesleklere giremiyor; hava kuvvetleri veya hava alanları işletmelerinde, deniz altında, radyo ve televizyon ses kayıt stüdyolarında olduğu gibi. Dahası, iç kulakta çınlamalar başlamakta, bu çınlamalar tedavi edilememekte ve genç yaşta intihar vakalarına rastlanmaktadır.

İşitme eşiğinin yükselmesi sonucu ses tellerinde tahribat ve şarkı söyleyememe sonuçları görülmektedir.

Sanatçıyı teslim alma:

Ödüllerle, konser imkanıyla, meşhurlaştırma. Fazıl Say'ın, Newyork'taki piyano yarışmasında, kendisini yedi dakika dinleyen jürinin diğer yarışmacıları kırk dakika dinlemesine şaşırmamasını başka neyle açıklayabiliriz? Kendi ifadesiyle daha Avrupa yarışmasındayken jüri, kendisi hakkında karar vermiş imiş. Kendisini birinci seçmek üzere hazırlanmış bir yarışmayı neden protesto etmedi? Paris Yahudi lobisinin kendisini parlatacağı vaadini neden önemsemi? Başka piyanistlerle eşit olmayan bir meydan güreşine neden çıktı? Ki, Newyorkta daha önce böyle bir yarışmanın hiç yapılmadığı, daha sonra da yapılmadığı, bir kereye mahsus yapıldığı belli iken.

Almanya'da, piyano konseri vermeye giden Ankara Devlet Konservatuvarı öğretim üyelerinden tanınmış bir piyanistimize yapılan ahlâksız teklif kirlenmenin bir başka boyutunu gösterir. Salonun doldurulması karşılığında gazetecilere vermesi istenen “PKK bir realitedir” demeci anlamlıdır. Piyanimizin reddetmesi üzerine az bir dinleyiciye konser verilmiş ve basında başarısız bir konser olarak yer almıştır. Almanya'da Almanca öykü yazarı Aysel Özakin gibi Türk yazarlara ödüller verilmesi de sanatçıyı ödüllerle teslim almanın bir başka örneğidir.

Müziğin içini boşaltma:

Elektronik müzikte dünyanın önemli isimlerinden John Cage'in “4.33” adlı eseri postmodern müzik örneğidir. Bu eseri(!) iki kez konser programına almış bir festival konserini izledikten sonra üzerinde düşünme ve bu müziği irdeleme gereği duydum. Sanatın içinin nasıl boşaltıldığını gördüm. Eserde hiç müzik yok. Dört dakika otuzüç saniye salondaki sessizliği dinliyorsunuz. Salondaki öksürük, tıksırık, nefes alma, hışırtı, her şey o anın doğaçlama bestesi kabul ediliyor. Peki bu bir eserse nerede bestecinin emeği, doğaya kattığı enerjisi nerede, sanatçının müdahalesi nadir, neyi şekillendiriyor? Kocaman bir hiç. Hiçlik ise insanoğlunun kabullenemediği tek şeydir. Bu bir eserse geleceğe kalmak üzere kayıt yapılabilmelidir, notası

yazılabilmelidir. Yazılamaz, kayıt bile yapılamaz. Dinleyici sadece bekliyor, sanatçı da sahnede öylece bekliyor. Ortada yaratılan hiçbir şey yok.

Eseri çarpıtma:

Klasik müzik eserinin fon müziği olarak kullanıldığı bazı yerlerde bilerek yapılmış bir yapaylığa veya çarpıtmaya rastlayabiliyoruz. Buna postmodern montaj da diyebiliriz. Örneğin 9.Senfoni bu tür çarpıtmaya en çok uğrayan eserdir. Barış ve kardeşlik amacının dışında kullanıldığı her yerde asıl anlamını unutturma ve değer kaybına uğratma söz konusudur.

Böyle bir çarpıtma örneği 9.Senfoni'nin ikiz kulelerin yıkılışına fon müziği yapılışdır. Orada tam bir postmodern montaj yapılmıştır. Eser, Avrupa'da feodal krallıkların yıkılışını devrimci bir ruhla destekleyen Ludvig van Beethoven'ın bestesidir. Shiller'in "Özgürlüğe Övgü" şiirinden esinlenilerek yazılmıştır. Türkçe'ye "Neşeye Şarkı" olarak çevrilmiştir. Ülkemizde 1980 sonrası Selçuk Yıldırım ve Salih Akkaş (GÜ Gazi EF, Müzik Böl. Bşk.) yazarlı müzik ders kitaplarında olduğu gibi, sözlerinde yapılan tahrifat bestesinde de yapılmış, eser katledilmiştir. Bu durum ülkemize has bir yozlaştırma örneği olabilir. Ancak, ABD TV kanalları tarafından, 11 Eylül iç darbesinde yıkılan ikiz kulelere fon müziği yapılması asla affedilmeyecek bir çarpıtma ve eserin içeriğini boşaltma örneğidir.

Klasik eserleri poplaştırma:

Geleneksel müziklerimizin pop müzik haline getirilip kaset piyasasının hizmetine sunulması, popülerleştirilip hızla tüketilmesi ülkemizde yaşanan bir başka kirlenme örneğidir.

Pop müzik adı üstünde, günlük kullan at anlamındadır. Pop demek, popcorn (patlamış mısır) gibi oyalan, karnın doymasın demektir. Postmodern ürünlerin özelliği de budur. Pop müzik alanında nasıl bir kirlenmenin yaşandığı bilinmektedir. Kirlenme, kalite düşüklüğü, sokak dilini şarkı sözü yapma, argo, küfür, etik değerlerin kayboluşu, cinsel sapmaların ön plana çıkartılışı, popülerleşme uğruna magazin basınında manşet olma kavgaları, reklam için her yol mübah, vb. ortak özellikleridir. Bugün, arabesk, halk müziği ve geleneksel Türk müziği pop müziğin potasında birleşmiştir. .

Kullan at teknolojisine paralel bir müzik sanayisi bu alanda egemendir ve bu yolla evlerimiz kaset, CD çöplüğüne döndürülmektedir. (Beyaz eşyada on yıllık ömür sınırlandırması yapıldığı gibi.) Ayda bir değişen çok satan kasetler dönemi yaşanıyor.

"Yeni albümünüze bol şans" radyo ve TV programları yapılıyor. Radyo ve TV programları konularını ve konuklarını piyasadan alıyor.

Pop müzik 1980 askeri yönetimi döneminde müzik dersi öğretim programına ve ders kitaplarına girmiştir. Yani, çocukların pop müzik tüketicisi olmasını kitaplara soktuk. Kalıcı olmayan, kullan at müziği ile insan eğitimi olmaz. Bir sonraki nesille ortak şarkı dağıtıcısı pop müzikle oluşturulamaz.

Popüler çocuk şarkısı:

TRT Çocuklar Koroları için Popüler Şarkı yarışması düzenlendi. 1993'de bir ödül de benim oldu. Ancak bu şarkılar eğitim müziğine yönelik sözlerle yapıldı, çünkü yarışmaya katılan besteciler pop müzik bestecisi değildi. Bu şarkıları poplaştırmak için Garo Mafyan vb. pop aranjörlerine cıstaklı, birbirinin kopyası stüdyo eşlikleri yaptırıldı. Bizde tutmadı, çünkü radyo çocuk koroları söylüyordu şarkıları. Oysa pop şarkıyı koro söylemez, pop ağzıyla bir solist söyler.

Pop müzik ödülleri:

Ödül en iyi şarkı söyleyene değil, en fazla satan kasetlere verildi.

Belli müzik tekelleri istediği imajı yayan pop şarkıcılara bu ödülleri vermektedir. Bu yolla tekeller dünya gençliğine istedikleri yönde "Siz de böyle olun" kalıpları sunmaktadır. Eşcinselle, tacizciye, kadın düşmanlarına ödüller yağmaktadır. En büyük ödüller sanatsal ölçütlere göre değil, şirketlere en çok para kazandıranlara verilmektedir. Örneğin, 2004 Grammy ödül töreninde "Göğsünü açan kadın" mesajı ve yönlendirmesi yapılmış, gelecek yıl ödüllerin buna göre verileceğinin işareti verilmiştir.

Athena grubunu 2004 Erovizyona hazırlayan Avrupa ve Amerika müzik marketleridir. (Sertap Erener'in televizyon konuşmasından, ATV Şubat 2004). "Müzik marketleri şunu satacağım, ona göre müzik yapın" diyor. Yani beğenileri piyasa belirliyor, tıpkı moda rengi boya sanayisinin belirlemesi gibi.

Sinema ödülleri:

Ödüllerde skandallar dönemi başladı. Kirli ilişkilerle meşhurlaşma yolları açıldı. Sanki ödül verilmeden önce pornocu oldukları bilinmiyormuş gibi davranıldı. Oysa asıl oyun, ödülün sonra filmin manşette kalması için geçmişi bilinen birilerini starlaştırma oyunuydu.

Açıkça kirli ilişkilere prim verilmekte, gençlerimiz kirli yollara özendirilmektedir.

Senfonik Pop:

Yeni türler doğdu. Pop müziğin klasik sanatlarla ilişkiye geçtiğine, onları deforme ettiğine rastlıyoruz. Mozart Mısır'da kaseti gibi, stüdyo ortamında deforme edilmiş klasik eserler üretildi. Pop opera, senfonik rok gibi melez türler doğdu. Evin İlyasoğlu gibi usta sanat kalem "Artık senfoniler ölüyor mu, dinleyici bulmak için melezleşmek zorunda mı, nerde senfonik müzik bestecilerimizin o güzelim eserleri?" diye yazıyor.

Pop müzikteki virütik bulaşıcı hastalıklar tüm diğer türleri tehdit etmekte, etkisi altına almakta, tüketmektedir. Pop kültürün egemenliğine doğru hızlı bir gidiş vardır.

Klasik müzik bestecilerinin önünü kapatma:

Ulusötesi müzik lobileri tarafından "Sizde yok benden al" anlayışıyla klasik müzik alanında hakimiyet kuruldu.

Türk bestecilerinin önü kesilmek istenmektedir. Sezonda en az %20 oranında Türk eseri çalmak zorunluluğu varken, son yıllarda senfoni orkestralarımızda çalınan Türk eseri sayısı giderek düşmüştür.

Bir senfoni orkestrasında, bir sezonda çalınan toplam eser sayısı ortalama 75-80'dir ve içerisinde 20 civarında Türk bestesi olmak durumunda iken durum şöyledir:

Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası:

1999-2000'de 14

2002-2003'de 7

2003-2004'de 4

CSO'da 2002'de yapılan Amerikan Haftası'nda 5 Yahudi Amerikalı besteciye yer verildi ve gerekçe olarak "Onlar bizden telif ücreti almıyor" denildi.

Cumhurbaşkanımız Ahmet Necdet Sezer'e Makedonya ziyareti sırasında Türk kökenli bir besteci tarafından armağan edilmiş olan "Atatürk Senfonisi" bizzat cumhurbaşkanımız tarafından orkestra müdürüne iletildiği halde verildiği günden beri repertuara alınmamıştır.

İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası:

2001-2001'de 2

2002-2003'de 1

2003-2004'de 4

İzmir Devlet Senfoni Orkestrası: 2003-2004'de 6 Türk eseri. (3 tanesi Hikmet Şimşek'i anma haftasında.)

Çukurova Devlet Senfoni Orkestrası: 2003-2004'de 4 Türk eseri.

Fransa'da yayın yapan Klasik Müzik kanalında kippalı şefin pervasızlığı gibi görüntüler rahatsız edici boyuttadır. Lobi halinde çalışma dikkati çekmektedir. Belli lobilerin şef ve solistleri hemen bütün senfoni orkestralarında alanı kapatmış gibidirler.

Öte yandan Londra'da Cats müzikali bitti. Berlin'de 7 senfonik orkestra kapandı. ABD'de senfoni orkestraları çoktan kapısına kilit astı.

Kötü müziklerin TV kanallarını doldurması:

Bu yolla klasik müziğe talep azaltıldı. Oysa klasik sanatlar salon kültürünü beraberinde getirir, pijama terlikle sanat bir arada olamaz. Sanatçının emeğine saygı o salona kadar zahmet edip gitmeyi gerektirir.

Televizyon dizilerinden de bu arada söz etmek gerekir. Eğlendir oyala dizileri, şarkıcıları oynatma, sokaktan alıp meşhurlaştırılan birilerini dizide oynatma, "emeksiz sanat" tacirleri dönemi getirildi. Bu dönemde sözde yarışmalar, gözetleme evlerinde aylarca tutulan kişilerin sığ yaşantıları bir dizi film gibi izlettirildi; artık ne sanatçı eğitime, ne senaryo yazmaya gerek kaldı, adeta "fareyi koy kapana her anını izle" denildi.

Sokaktan çağırılan anneli-oğullu gelinli-kaynanalı bol dedikodulu, kavgalı, ödül ve evlendirme vaadli günlük programlar yanında, kişiyi sokaktan alıp tepeye kadar tırmandırıp orada intihar ettirip ya da öldürtüp mezara koyana kadar gösterip en çok izlenme rekorları yaratmak... Korku filmini canlı ekranda yaşatan televizyonculuk anlayışı moda oldu.

Bütün bunlarla gerçek yaşamdan kopuk izleyici kitlesi yaratıldı.

Okullarda sanat derslerini yok etme:

ABD ve İngiltere'de resim, müzik ve drama dersleri, paralı ve seçmeli ders haline geldi. Son 30 yılda, ABD'de hiç sanat eğitimi almadan mezun olma oranı %90'dır. Çok az bir varsıl grup bu eğitimi alabilmektedir. Eğitimsiz ve parasız gençler uyuşturucu ve pop kültür bombardımanı altında savunmasız bırakılmıştır. Sonuç olarak klasik sanatların eğitimi yapılan derslere talep olmayınca bunların öğretmenini olmaya da talep azaldı, sanat öğretmeni yetiştiren yüksek okullar kapanma aşamasındadır.

Sanatsız, duyarsız, estetik beğenisiz, seçici olamayan, iyiyi güzeli ayırtılamayan, sürüleştirmiş bir gençlik yaratıldı.

Aynı program ülkemizde 2005 yılından itibaren uygulanmak üzere hazırlıklar yapıldı.

Okullarda devam zorunluğu kaldırıldı, velinin bilgisi dahilinde çocuk dilediği kadar okula devam hakkı getirildi (2003-2004). İlköğretim zorunlu olmaktan fiilen çıkartılmış oldu. Bu anlamda okullar postmodern okula, öğrencisiz okula dönüşme yolu açıldı. Talep varsa ders var mantığı ile derslerin parçalanarak yok edilmesi süreci başlatıldı (2005).

Konser salonlarını kirletme:

Sakızın konser ve tiyatro salonlarına girmesi ile belirginleşti. Sakız kullan at ekonomisinin ve pop kültürün simgesidir. Çin'e ilk giden ABD başkanı parkta çocuklara sakız dağıtmıştı, oradan başlıyorlar. Tüketimde ödüllendirme yada rüşvet imajı verir.

Sakızın içinde bir oyuncak rüşvet vardır, bununla daha çok tüketirsen daha çok kazanırsın fikri aşılanır. Liberal ekonominin en büyük yalanıdır bu.

Sponsor olan şirketlerin reklamları mimariye uyumsuzluklarına ve izleyicinin konsantrasyonunu bozduklarına bakmadan tarihi mekanların en çarpıcı duvarlarını kapladı.

Opera sanatçıları işsiz dururken pop şarkıcıları klasik eserlerde solist yapıldı.

Toplumcu şiir ve şarkıların içini boşaltma:

Nâzım, 100. yılında yapılan gösterilerde aşklarıyla ve “Akrep gibisin” şiiriyle öne çıkartıldı. “O duvar” şiiri unutturuldu.

Ankara’da sahnelenen “Nazım” adlı balede dansçı sahneye inen bir ışığı projektör gibi seyircinin yüzüne tuttu ve bu sırada “Akrep gibisin” şiirini okudu. Bu, seyirciyi akrep yerine koymaktı. Aşağılanmış bir seyirci olarak oyuna dönmek zordur.

Benzer şekilde tek kişilik müzikli bir başka oyunda sanatçı sahnede sırtı dönük dururken aniden başını çevirip “akrep gibisin” dedi seyirciye. Seyirci aşağılanma duygusu yaşadı ve uzun süre hiç bir tabloyu alkışlamadı. Yine “Ben Bir İnsan” tiyatrosunda “Akrep gibisin şiiri şarkı olarak söylendi. Şarkıda şiirin içeriğindeki sitemi değil aşağılamayı pekiştirmek üzere vurgular yapılıyordu.

Öte yandan “Bella Çav”, “Yiğidim aslanım burda yatıyor” gibi nice toplumsal dayanışma şarkıları barlarda tüketildi. Oralarda 1980 sonrasında, erozyona uğratılmayan neredeyse tek bir klasik şarkı kalmadı.

Pop müziğin bizdeki seyir defteri:

Pop müzik deyimi sanıldığı gibi popüler kültürden, yani halk kültüründen gelme değildir. Patlamış mısırdan, POPCORN’daki pop takısından gelir. Yani balon gibi içi boş, şişirilmiş, sakız gibi patlayan, gazoz, karın doyurmayan, oyalayan, o an yaşanılıp bitirilen, kalıcı olmayan, geçici olan anlamındadır.

Pop müzik bugün tüm diğer müziklerin alanını daraltmış durumdadır. Geçmişte arabeskin en yaygın olduğu cangıllarda bile egemen olabilmektedir. Arabeskle beğeni düzeyi düşürülmüş insanlara pop müziği kabul ettirmek zor olmamıştır.

Müzik sanatında kirlenme, önceleri arabeskle, yoksullaştırılma ve köyden kente göçle başladı. Temelinde tarımın çökertilmesi vardır. O dönemde televizyon bu kadar yaygın değildi. Pop müziğin pompalanması medyada kartelleşmeyle birlikte geldi. TSM, arabesk, pop, ve halk müziği pop ritimleri eşliğinde eğlence müziğine dönüşmeye, klasik sanat yapılarından kopmaya başladı. Türlerin belirgin özellikleri kaybolmaya ve poplaşmaya başladılar. Aynı sanatçı hem arabesk, hem halk müziği hem klasik Türk müziği söylemeye başladı. Bunlar, tek kültüre doğru gidiş işaretidir. Kullan at, yenisini al, geleceğe bir şey kalmasın kültürü olan pop kültürüdür.

Ülkemizde arabeskten pop müziğe geçiş süreci ile liberal ekonomiye geçiş süreci aynıdır. 1970’lerde başlayan bu süreçte gördüğümüz kirlenmeyi şöyle sıralayabiliriz:

- Polis radyosu öncülüğünde arabesk yayın; ilk özel radyo yayını.
- Çocuk şarkıcıların sırtından para kazanma dönemi, çocukların yoksul ailelerini geçindirmek için gazinolara taşınması.
- Daha fazla soyunan kadınlar dönemi.
- Transseksüeller dönemi.
- Eşcinseller dönemi
- Şarkı sözlerinde içerikten yoksunluk, sokaktan söz alma, dilde kirlenme,
- Dünyada Eminem örneğindeki gibi kadın düşmanı şarkıcıları ödüllendirme ve onursuz şarkılara ödül verme, Sertap Erener’in birinci olduğu şarkı gibi. “Yeter ki gel de, ne istersen yaparım” dönemi. Athena 2004 şarkısında; “sen ne istersen ben senin istediğinden fazlasını yapacağım” gibi AB’ye girmeyi isteyenlerin söylemlerine paralel sözler. Kendini aşağılayan onursuz şarkılar dönemi. (2004)
- Umut tacirliği, popstar dönemi: ABD medyasına paralel ortaya çıkan çirkinlikler. “Atları da Vururlar” örneği yarışmalar. Yarışma değil, ölçütleri belirsiz, her türlü aşağılanmayı

kabullenme. İnsanların ruh sağlığı ile oynama. Yarışmanın çirkinliğine izleyiciyi ortak etme, kiri paylaşma dönemi: Cep telefonu şirketine para kazandırma tuzakları, kitleleri oyalama, beyinlere kalitesizliği doldurma.

Sonuç olarak:

Deforme edilen, kullanılıp atılan bir meta haline getirilen bir kültür ve sanat, yok edilme tehlikesini yaşıyor demektir. Dünya bu yolla tek kültüre, kültürsüzlüğe doğru gitmektedir. Neo liberalizm, iki yüzlü bir şekilde herkese özgürlük derken, kendi kültürünü /kültürsüzlüğünü dayatmakta, diğer kültürleri erozyona uğratmaktadır. Bu da çağdaşlıkmiş gibi sunulmaktadır.

Postmodernizm, insanlığın asırlarca emek vererek yarattığı tüm klasik sanatları tehdit etmekte, değer kaybına uğratmakta ve günlük kâr hesaplarıyla tüketmektedir. Tüm klasik sanatların korunması ve yaşatılması insanoğlunun kendine saygısı gereğidir. Bu nedenle postmodern ürünlerin ve popülist yaklaşımların teşhir edilmesi tehlikenin bertaraf edilmesi açısından önemlidir.

Sanat toplumun dışında değildir ama yeri toplumun önüdür. Toplumdaki değer yargılarının yeni dünya düzeni ile birlikte değişmesi, sanatta da beğenileri değiştirmiştir. Değişimin geriye doğru olduğu su götürmez. Oysa sanatın ve sanatçının toplumun beğenilerini, estetik düzeyini yukarı çekmek diye bir görevi vardır.

Özellikle insanı yüceltme ve erdem sahibi yapma işlevi olan sanatçıların, insanı dışlayan, insanı aşağılayan küresel kirlenme karşısında duruşlarını koruyabilmeleri önemlidir. İnsanın kirletilmesi, sanatın ve sanatçının kirletilmesinden ayrı düşünülemez. Sanatçı, küreselleşmenin bir avuç azınlığa sunduğu nimetlerden yararlanmak uğruna, günlük popülist hesaplarla postmodern ürünler verirse ürünleri geleceğe kalmayacak, çöpe gidecektir.

Cumhuriyet ve sanat: Cumhuriyet tarihimizde, devrimlerin yükseldiği dönemlerde her alanda kalıcı modern sanat eserleri verilmiştir. Burada iki önemli dönemi görürüz.

Birincisi Cumhuriyet'in kuruluş yılları, ki devrimlerin peşpeşe sıralandığı dönemdir. Modern Türk devletinin kuruluşu ile modern sanatlar atbaşı yürümüştür.

İkincisi ise, 1960'lı yıllar. Kısmî devrim olarak da tanımlanır. Ülkemiz özgürlükçü bir anayasaya kavuşmuş, sosyal devlet anlayışı getirilmiş, planlı kalınma hedefleri tutturulmaya başlanmış, sendikal özgürlükler, toplumsal barış, toplumcu dünya görüşü 15 milletvekili çıkaracak kadar atılım içerisindeydi.

1960'lı yıllar hem ülkemizde, hem dünyada önemli yıllardı. Vietnam savaşının protestoları Amerika ve batı ülkelerinden protest müziklerle ortaya çıkıyor ve bunun bizde yansımaları görülüyordu. Ülkemizde toplumcu düşünce hızla yayılırken toplum için müzik, tiyatro, şiir, edebiyat, resim, sinema gibi her alanda kalıcı sanat eserleri ortaya çıkıyordu. Gerek eğitim müziğinde gerek halk müziğinde, gerek klasik müzik türlerinde en fazla ve kalıcı eser bu dönemlerde üretildi, besteci ve sanatçılar yetişti.

Rahatlıkla diyebiliriz ki ülkemizin devrim sürecine girdiği dönemlerde kalıcı eserler ortaya çıkmıştır. Liberal ekonomiye teslim olduğumuz, 1980 sonrası küreselleşme sürecinde ise elimizde olanı da yitirme noktasına geldik.

Bugün, teknolojiye hakim olan güç müzik sanayisine ve medyaya hakimdir. Bu yolla kirlilik bilgisayar virüsü gibi her ülkeye aynı anda yayılmaktadır.

Sanatın kirletilmesi insan ruhunu kirletmektir, insanların beynini çöple doldurmaktır. Su bedenimizi yıkar,temizler, sanat beynimizi yıkar temizler. Sanatsız insan köle ruhlu insandır. İnsanoğlu yalnızca tüketerek insan olamaz. İnsanın farkı üretmek, daha iyiye daha güzele doğru çaba içerisinde olmak, yaratmak, kalıcı sanat ürünleri var etmektir.

İnsanın üretim dışında bırakılması, insanoğlunun geleceğini de tehdit etmektedir. Var olmak, üretmekle, var etmekle, yaratmakla eş anlamlıdır.

İnsanoğlunu, genetiği bozulmuş tahılı ve sebzeyi, genetiği bozulmuş eti tüketmeye mahkûm eden küresel krallar kendi ürettikleri ucube sanat ürünlerini tüketmemiz için savaş dahil en acımasız yöntemleri kullanmaktadır. Bu güç, insanoğlunun bugüne kadar ürettiği, taşıyıp getirdiği ne varsa çöpe atmak istemektedir ve yerine koyduğu kalıcı hiç bir şey yoktur.

Aynı küresel güç tarafından, modern devlet yerine postmodern devlet konulmaktadır. Sosyal devleti yok ederek, üretimi dışlayarak, devletin kendi halkının karnını doyurma görevi olduğunu unutturarak ulus devletleri yok ederken, bütün bunları farkedemeyecek insanlar olmaları için insanları sanattan yoksun bırakmaktadır.

Bilim ve Ütopya, Haziran 2004
(ekler; 2005)

DÜNYA MÜZİK EĞİTİMCİLERİ KONFERANSINDAN

11-16 Temmuz 2004 tarihinde İspanya'nın Kanarya Adalarında, Uluslararası Müzik Eğitimcileri Derneği ISME'nin 50.yıl kutlamaları kapsamında bir dünya konferansı yapıldı. Konferansa bu yıl 44 ülkeden 250 kadar bildiri/poster/atölye çalışması ve 1000 kadar izleyici katıldı.

Derneğin 50.yılı nedeniyle bayrak seramonisi vardı. Türkiye ilk kez bayrakla katılıyordu ve yine ilk kez bir atölye çalışması yapıyordu. Orada bayrağımızı dalgalandırma onuru benim oldu.

Atölye çalışmamın konusu, “Ana tema üzerine varyasyonlar / Koral metodla yeniden yaratma teknikleri”ydi. Yanımda geleneksel ritim çalgılarımızdan tahta kaşıklar ve kendi yaptığım fırtına sesi veren yaylı davul götürdüm.

Bu konferanslara gelenlerin hemen hepsi üniversite öğretim üyesiydi. Büyük çoğunluğu kariyer dosyasına bir belge eklemeye, turlara katılıp gezmeye geliyordu. Akşamları yapılan konserlerde dinleyici görmek bile zordu. Zaten kongre turizmi denilen bir gerçek vardı.

Kanarya Adalarının Santa Kruz adlı bu şehri tamamen kongre turizmine göre düzenlenmiş, sahildeki dolgu üzerine dev bir oditoryum inşa edilmişti. Oditoryumda onlarca toplantı salonu, çalışma odaları, iki büyük konser salonu, poster sunum salonu, ayaküstü sohbet alanları ve tanıtım reyonları için bolca açık alan vardı.

Bu konferansın bence en güzel yanı, resmi olarak düzenlenmemiştir ve bu nedenle katılımcılar isterse kendi adına özgürce eleştirilerini yapabiliyordu.

Bir Amerika rüyası:

Rusya’dan Natalya Skokova ve ABD Florida Üniversitesinden Donald DeVito ile daha havaalanında beklerken arkadaş olmuştuk. Natalya İngilizcesini ilerletmek ve telaffuzunu düzeltmek peşinde, durmadan Donald’a bir şeyler anlatıyordu. Bir gün Amerika’ya yerleşmek niyetindeydi ve şivesinden nereli olduğu anlaşılmaması istiyordu. Natalya, Viyolonsel çaldığını, Çaykovski ekolünden yetiştiğini, koro çalıştığını, özürlemlerle çok özel tekniklerle çalıştığını anlatıyordu. Amerika’da bu teknikleri öğretebilirim diye düşünüyordu. Donald ona gerçeği apaçık söyledi;

“Bir Amerikalı ile evlenmeden yerleşmen çok zor ve bizde sıradan bir müzik öğretmeni küçük bir devlet memurundan daha aşağıdadır. Yüksek lisans ve doktoran yoksa iş bulman zor.”

İşte bu noktada ABD rüyası bitiverdi; ne kadar başarılı müzik yapan bir eğitimci veya müzisyen olursan ol, senin başarını ölçmenin yolu kâğıt üzerinde yüksek lisans ve doktora’ydı. Seni yönetenlerin onaylayacağı tezlerle terfi edebilirsin. (Şimdilerde bizim önümüze konulan öğretmen terfi sistemi de buydu.)

Donald’a ABD’deki eğitim sistemiyle ilgili sorularım oldu. “Ülkenizde 30 yıldan beri gençler hiç resim, müzik, beden eğitimi ve drama dersi almadan mezun oluyorlar.”

“Bu doğru ve maalesef öyle. Artık müzik öğretmeni olmak istemiyorlar, keman saksafon bile çalmak isteyen yok” dedi.

“Peki öğretim üyeleriniz burada ‘müzik öğretmeni bilgisayarı nasıl kullanır, çantasında hangi kitaplar olmalıdır’ gibi konularda bildiri sunuyorlar. Okullarınızda müzik dersi alan çocuk yok. Sizinkiler balığı sadece tavada görmüş. Çocuksuz müzik eğitimi konuşuyorlar” dediğimde kadercisi bir şekilde çaresizim der gibi avuçlarını açtı, dudaklarını ısırıldı. Daha sonra balığı tavada görme deyimimi ve bununla yaptığım eleştiriyi bir çok arkadaşına anlattı.

İşte Amerika’da öğretim üyesi buydu; sistemin parçası olmuş, ona boyun eğmiş, çaresizliğini ilân ediyordu. Ülkesinde sadece yüz çocuktan sadece beş tanesi müzik eğitimi alma şansına sahipti ve büyük teorileri dünyaya pazarlayan bu ülke bunu bir sorun olarak ele almıyordu. Hatta bu sonucu kendi sisteminin yarattığını bile fark edemiyorlardı.

Donald’ın bölüm başkanı da oradaydı ve bildiri sunacaktı. Donald ile ast-üst ilişkisini gözleme şansım oldu; “Bölüm başkanım da burada” derken sesinde ondan çekindiği ifadesi vardı. Bölüm başkanının eli hep cebinde ve konuşurken gözleri tepelerde dolaşıyordu. Yürürken en önde tek başına ve birileri hep onun biraz gerisinden gidiyordu. Donald akşam konserlerine gelemiyordu, çünkü bölüm başkanının programına uymak zorundaydı, hep ceket kıratatlı, her an yakınında ve onun emrinde hissini vererek. Bölüm başkanı “Müzik öğretmen adayının portföyünde neler bulunmalı” konulu ve bence bir profesör için sıradanın çok altında bir bildiri sunmuştu.

Donald bu bölüme bağlı olarak açılmış olan engelliler okulunun müdürü idi. Astığı posterde görülen fotoğraflara bakılırsa engelli çocuklara bir hayli müzik yaptırmıştı. Benim gibi doğrudan çocuklarla çalışarak müzik üretiyor, yeni şeyler keşfediyordu. Birbirimize destek veriyorduk. Bölüm başkanına onun posterini överek anlattım, sevindi.

Donald'ın 70'lik babası akşamları otelin barında atıştırıyor, hiç bir konsere gelmiyordu. Her sohbetimizde bana "Para biriktir, uzaya gideriz" diyordu. Önceleri şaka gibiydi, "Ben öğretmenim ve benim öğrencilerimin olmadığı yerde ben yokum, ben uzaya gitmeyeceğim" dedim. Oradan geldiğine inananlardandı, ısrar ediyordu. Sonunda ona dedim ki "Bütün dünyada masalı çocuklara anlatırlar, sadece Amerika'da masalı büyüklere anlatıyorlar." Bir daha konuyu açmadı.

Donald'a "Müzik Nasıl Öğretilir" adlı kitabımı gösterdim. Kitaptaki fotoğraflar ve grafik çizimler yeteri kadar ipucu veriyordu, baktı ve "Bu evrensel düzeyde bir kitap, İngilizce olarak bastırın, biz de yararlanalım. Hem de Amerika'da kütüphanelerde böyle Türk yazarlı müzik eğitimi kitabı yok, sadece geleneksel müziklerinizin basılmış notaları var." dedi.

Bunu bana söyleyen ilk kişi değildi. Ankara'da yapılan bir uluslararası seminerde Macaristan Kodaly Enstitüsünden gelen Prof.Carlos Miro da aynı şeyi söylemişti. Hatta o, "Bunu dünya dillerine çevirmeli" demişti.

Kitabımdan bu haliyle Türkçe konuşan ülkeler de yararlanabilir diye düşündüm ve döner dönmez, tek tek büyükelçiliklerine giderek, Özbekistan'dan Moldavya'ya kadar 9 ülkenin milli kütüphanesine kitabımı armağan verdim.

Donald benim atölye çalışmama katıldı; derse hazırlıktan itibaren bir saat boyunca ilginin kesintisiz devam etmesine, ısınma ve oyundan 3 sesli müziğe, valsden beş sekizlik ritme, kaşıklarla ritim eşliğinden halk ritmiyle kanon yapmaya, elindeki şifonlarla dans yaratmaya, basitten karmaşığa aşama aşama geçişlerdeki akışın mükemmelliğine, vb. atölyede yaptığım her şeye hayranlık duyduğunu çalışmamın sonunda yazarak elime verdi ve kutladı. Bu çalışmayı kendi üniversitesinde yapmak üzere beni davet ettireceğini söyledi.

Donald'ın üniversitesinde Ankara Konservatuarından yüksek lisans için oraya giden Dilek Göktürk adında bir kızımız varmış. Dilek MEB'dan bursluymuş. Ancak Amerikalı bir arkadaşı varmış, evlenip dönmeyecekmiş, burs parasını devlete ödeyecekmiş. Dedim ki;

"Burs parasını geri ödemek yetmez. Dilek Türkiye'de keman öğrenirken okula ve öğretmene para ödemedi. O dönecek, kendisini yetiştiren öğretmenleri gibi başka keman öğrencileri yetiştirecek, vicdani borcunu o zaman ödeyebilir. "

Donald buna inanmadı. Türkiye'de müzik eğitiminin parasız olduğunu bilmiyordu. Azerbaycan'da her evde bir piyano olduğunu, kız çocukların doğduğu zaman eve piyano alındığını ve evlenirken çeyiz olarak götürdüğünü söylediğimde bir kat daha şaşırdı. Her şeyi parayla ölçen, tüketim toplumu olmayan ülkelerin sanat da yapamayacaklarını sanan Amerikan mantığının esiriydi onlar.

Sonra bana Amerikan mantığını anlattı. Bir Amerikalı Beyaz Saray'a bakarken "Kaç para eder?" diye düşünürmüş. Bence de kendilerini iyi anlatıyor.

Türkiye'ye döndükten sonra "Müzik Nasıl Öğretilir" adlı kitabımı, ederi kadar posta gideri ödeyerek Donald'a gönderdim.

İspanyol öğretmenler:

İspanyol öğretmenler çoğunlukta ve izleyiciydiler. Onlarla ülkelerindeki müzik eğitimi üzerine sohbet ettik. 20 yıl önce cunta yıkıldıktan sonra müzik dersi konmuş. 15 yıldan beri müzik öğretmeni tayin ediliyor. (Bizde ise 1924'de temel ders olarak girdi ve 1924'den beri müzik öğretmeni yetiştiren okullarımız vardı.) Portekiz'de ise hâlâ müzik öğretmeni ataması yapılmıyor, sadece özel okullarda isteğe bağlı olarak müzik dersi veriliyor.

İngiltere'nin orta bölgesinden gelen bir öğretim üyesi bölümlerinin kapanmak üzere olduğunu, bu konferansa sadece izleyici olarak katıldığını söylüyordu. Üniversitelerde müzik bölümlerine başvuran öğretmen adayı da kalmamıştı. Beni öğrencilerim olduğu için şanslı görüyordu.

Duyduklarım bana yabancı değildi. 1998'de İngiltere'de gördüklerimle örtüşüyordu; evinde kaldığım bayan sınıf öğretmeni, okulunda müzik dersi koyması için müdürüne yalvarmaları sonuçsuz kalmış, diğer sınıf öğretmeni arkadaşıyla takas usulü ders değiştiriyor, resim ve müzik derslerini daha iyi yapabilenler birbirinin dersine giriyordu. ABD ve İngiltere 1980'lerde piyasaya göre eğitim modeline geçilmiş ve bununla örtüşen çok parçalı zekâ teorisi üretilmişti.

Bayrak seramonisi:

Dernek seçimlerinin yapıldığı salonda ellerimizde bayraklarla toplu resimlerimiz çekildi. (Bu fotoğraf derneğin "isme.org/article" sitesinde yayınlanmaktadır) Bayraklarımızla otobüse binip şehir turu yaptık ve özürllüler okulunda bizim için verilen kokteyle götürüldük. Elinde kırmızı bayrak olan Asyalılar kendiliğinden bir araya geldik ve heyecan yaşadık. Bu sırada ilginç bir şey gözledim, Afrikalılar ve Asyalılar diğerlerinden farklı şekilde bayrağı yukarıda ve dik tutarak yürüyorduk.

Şehir turundan Nijeryalı genç bir piyano öğretmeni belleğime kazıldı. Ugandalı arkadaşıyla konuşuyor bana bakmamaya çalışıyorlardı. Bindiğimiz otobüste sadece ikisi Afrikalı idi. Ounla konuşmak istiyordum, çünkü elindeki piyano metodu ilgimi çekmişti. Sordum, "Oğlum için, iki aylık henüz" dedi. Kutladım. Sonra ilk insan popülasyonunun orta Afrika'da oluştuğunu (ikincisi Orta Asya'dır) söyledim. Gözleri parladı, birbirimize akrabamışız gibi bakmaya başladık. "Bunu herkese söyler misiniz?" dedi. Afrika'da 60 bin yıl önceki volkanik patlamalardan sahil boyu kaçarak Hindistan'a oradan Akdeniz ve Avustralya'ya göç edildiğini, göçlerin yüzlerce yıl sürdüğünü, bunu bir belgeselde izlediğimi söyledim. Piyano öğretmeni bu Afrikalı arkadaşım hayatının en mutlu haberini duymuş gibi bakıyordu gözlerime, kartını çıkardı verdi.

Otobüsten inerken elimdeki Türk bayrağını sallıyordum, "Avanti poppolo" diye İtalyanca bir şarkı dökülüyordu dilimden. O anda otobüsün şoförü benimle birlikte söylemeye başlamaz mı? Sıcacık bakiştık. Onunla da akraba oluvermişim. Yolun tam karşısında bir siyah yontu vardı ve önünde 1935 iç savaşında bu adada öldürülen on Cumhuriyetçi kahramanın adı yazıyordu. Şoföre bakarken o kahramanların boşuna ölmediğini gördüm.

Malezyalılarla:

Gelecek konferans 2006'da Malezya'da yapılacaktı ve oradan bir müzik grubu kapanış konseri için buradaydı. Grubun elemanlarından solist Sabiha ve davulcu İbrahim ile dost olduk. İbrahim İstanbul Yıldız Saray'da konser vermişti. Malezya'nın bağlamaya benzer çalgısıyla avluda çalarken bizim türkülerimizdeki nakaratlar gibi "le le ley.."li bir şarkı söylüyordu. Kaşık çalarak ona katıldım, birlikte "leylim ley" söyledik. Asya kültürleriyle ne kadar ortak yanımız olduğunu gördüm.

Singapurlularla:

Açık alanda yerli vurmali çalgılarını satıyorlardı ve bu sırada telli çalgılarıyla tanıtım konseri veriyorlardı. Sattıkları tahta çift çubuk, 15 santimlik cetvel gibi ve her iki elin avuç içine çift yerleştiriliyordu. Yanaştım ve benzer bir çalgı olan tahta kaşıklarımı avuç içinde çalmaya başladım, onların müziğinin içine doğaçlama girdim. Çok duygulu bakışmalarımız oldu. İki

Asya ülkesinden böyle akraba iki ritim algısını uyum içinde kullandığımızı mutlu olarak ... Bayrağımı göstererek birlikte resmimizi aldılar.

Avuç içinde çalınan çift tahtayı elinde tutan dansçının resmedildiğı bir Osmanlı gravürü anımsadım; bu Asyalı arkadaşlarımız geleneksel resim sanatımızın içindeydiler.

Kaşıkları elimden aldılar ve denediler. Ben de onların tahtalarını denedim.

Bu sırada 12-13 yaşlarında bir grup kör çocuk, onları dolaştıran rehberleriyle birlikte yanımıza geeldi. Çocukları algılara dokundurdular, kaşıkları avuçlarına yerleştirip aldırdım. Fırtına davulunu salladılar, ellediler, çaldılar. Hiç bir alma zorluğu olmayan bu tür çalgılarla özürlü çocukların kolaylıkla müzik yapabildiklerini biliyordum. Rehberleri fırtına davulumun resmini çekti, onlara nasıl yapıldığını anlattım.

Posterler:

Posterler bölümünde öylesine asılmış yazıların yanında artık materyallerden yapılmış eğitim çalgılarını sunanlar vardı. Bunlara elimde kaşık ve fırtına davulu ile yanaştıkça ilgileri daha artıyordu. Gördüm ki, benim öğrencilerimle yaptığım çok daha nitelikli algılar var ve ben sayısız konferansa bu şekilde katılabilirim.

İsraili bi öğretmen küçük çocuklar için kendi yazdığı piyano kitabını tanıtıyordu. İnceledim. İsrail yazısı Arapça gibi sağdan sola yazılırken nota yazısı soldan sağa idi. Alt yazıyı hecelere ayırarak soldan sağa yerleştiriyorlardı. Çocuklar için çok karmaşık bir durum olmalıydı. Sordum ve “Evet haklısınız, zorlanıyorlar” yanıtını aldım.

Atatürk hayranı Brezilyalı Helena Oliveira:

6 yıl önce İngiltere’de ortak arkadaşımız Gilbert Biberyan’ın yaz okulunda Helena ile tanışmıştık. Orada beni ISME’ye üye yapmıştı. 82 yaşındaki Brezilyalı opera sanatçısı Helena Oliveira ile burada yine beraber olmaktan ikimiz de mutluyduk.

Aynı otelde kalıyorduk, kahvaltıdan akşam konserlerine kadar beraberdik, her yere birlikte gidiyorduk. O, Atatürk’ü çok seviyordu, ben „Atatürk“ dedikçe Helena “*Kemal Paşa, Kemal Paşa, ne devrimler yaptı o!*” diye sözü alıyordu, anlatacak çok şeyi vardı. İki kez de İstanbul’a gelmişti.

Benim atölyeme katıldı, sonra herkese anlattı. Yanımda götürdüğüm kitabımı ona armağan ettim. Çünkü arka kapağındaki özgeçmişimde ondan söz ediyordum.

Bu konferansa Polonya Festivalinden gelmişti. O festivalde izlediğı bir Mevlevi dansını sordu bana. Şaman geleneğinden geldiğini, gök cisimlerinin birbirine çarpmadan döndüklerini tasvir ettiğini anlattım. Durdu ve gözleri parladı, “Peru, Mayalar, tıpkı onlar gibi” dedi. Doğru bağlantıydı kurduğu. Mayalar da Orta Asya kökenliydi. Kemal Paşa aynı tesbiti yapmış, 1930’da Meksika büyükelçimize bunu araştırma görevi vermişti. Ben de ona bunu anlattım.

Adaların yerel müziğı:

Tenerife adasından konservatuar öğrencilerinin bir konserini dinledik. alanların tümü başlarından aşağı beyaz gölgelik ve beyaz bedevi giysisi içindeydi. Konser sırasında sinevizyonda “Ali Baba ve Sinbad” görüntüleri veriliyordu. İlkokul kız çocukları da rakkase oldular. Çok şaşırdım, bize adeta müsamere izletiyorlardı.

Yerel müzikleri buymuş gibi tanıttılar. Hafta boyunca bir kere olsun İspanya Flamenko danslarını ve müziğini dinlememiştik. Yerel komiteye sordum; ikisi “Bilmiyorum”, bayan olan üçüncüsü omuzunu silkeleyerek “Biz başkayız” yanıtı verdi. Kanarya Adaları Araptır demeye getiriyorlardı. Fas’ta İsrail’in önemli rolü olduğunu duymuştum, demek BOP Kanarya Adalarından başlıyordu, Fas’tan değil. (11 Eylül 2001’den sonra Bush ile Blair ilk demeci bu adadan birlikte vermişlerdi.)

İspanya'ya ait bu adalarda İspanya müziği dinletilmedik. Oysa iki yıl önce Antalya Festivalinde yine buranın bir diğer adası olan Firtivera'dan gelen bale grubundan bir köy direnişinin şarkılı dans tiyatrosunu izlemiştim. İspanya'da seller yeniden bulanık akıyor demek ki!.

Laguna gezisi:

Bir yarım gün boşluk ve volkanik çöllerin olduğu 2500 metre yüksekteki Laguna dağına gezi yaptık. Sahili bayır ve kayalık olan Santa Kruz'dan 1500 metre yukarı tırmandığımızda dev çam ormanlarına rastladık. Ormandan sonra tekrar volkanik kayalar vardı.

Bu ormanlar Kanarya kuşlarının ilk yaşadığı yermiş ve dünyaya oradan yayılmışlar. Yanımdaki Japon Şi Buo'ya sordum, onlarda da „kanary“ adıyla geçiyor ve şarkısı varmış. İsrail'den Eva, onlarda „kanarit“ dendiğini söyledi ama şarkısı yokmuş. Bizde „Kanaryam güzel kuşum“ diye bir aşk şarkısı vardı.

Geziden dönerken Şi Buo ile ben otobüstekilere kanarya şarkıları söyledik. Avustralya'dan yeni onursal başkanımız 70 yaşındaki Graham Bartle mikrofonu aldı ve “Kookaburra” adlı komik bir karga şarkısı söyledi. Bu şarkıyı biliyordum ve okul koroma 3 sesli kanon olarak söyletmiştim. Ben de onunla birlikte söyleyince hoş oldu. Meğer aslen Avustralya çocuk şarkısı imiş.

Bu arada Graham beyin kayınbiraderinin Trabzon/Beşikdüzü'ne yerleşmiş olduğunu kendisinden öğrendim. (“Kayınbirader” sözcüğü, farklı mason locaları arasında kullanılan bir yakınlık terimidir) Bana “Fındık yiyor musun? Kayınbiraderim Avustralya'ya her gelişinde bize de getirir” dedi.

Gezinin rehberi Dominik hanım benim Türk olduğumu anlayınca, kendi tatillerini Türkiye'de geçirdiğini, Nemrut'a bile çıktığını, o dağların burdan güzel olduğunu gözleri parlayarak anlattı. Oditoryumda masa üstünde piyano kitaplarını satan Avustralyalı bir karı koca da buraya Kaş'dan gelmişti. Her yıl Kaş'a giderlermiş. Avustralya'ya Polonya'dan giden Yahudi asıllıydılar ve Kaş'da ev almayı düşünüyorlardı.

Meydanda bir akşam yemeği:

Gezinin akşamı Santa Kruz meydanındaki açık lokantalarda gezideki grupla buluştuk. Bu yemekte Japon profesör bayan Şi Buo'nun yönetim kuruluna seçilmesini ve Graham beyin onursal başkanlığını kutluyorduk. Sofraya adaların yerli içkisi meyveli şarap geldi. İçine her türlü meyve doğranmıştı. Balıktan adını bilmediğim istakozlu yemeklere kadar çeşit masada vardı. Ben ve Japon arkadaş sıpa getti istedik, en ucuzu oydu.

Garson benimkini geciktirince, sıpanın gidip de gelmeyeşine uyduğunu fıkra yaptım. Kanadalı Eric de kendi adının Türkçe bir meyve olduğunu orada öğrendi.

Eric, Kanada'da Türk lokantalarında çok kebab yediğini ve rakı içtiğini anlattı. Kanada Kültür Bakanlığında Görsel Sanatlar dairesinde yöneticiydi. Kanadalı Yahudilerin Türk lokantalarına gittiğini ve Türk müziği dinlediklerini orada yaşayan müzisyen yeğenimden biliyordum.

Yemek sırasında Antalya Üniversitesi'nden posterle bu konferansa gelen Prof. Abdullah Uz arkadaşım geldi. Türkiye'den tek poster sunumu onundu. Katıldığı turdan o saatlerde dönüyordu. Graham Bartle ile onu tanıştırdım. Oteli uzaktaydı, yemeğe kalmadı. (Konferans boyunca, benimki dahil hiç bir sunumu izlememiş, sadece elinde kamerasıyla turlara katılmıştı. Dönüş yolunda İstanbul havaalanında bavulu kayboldu ve çektiği bütün gezi filmleri gitti.)

Yemekten sonra hesabın Yahudi usulü nasıl ödendiğini öğrendim. Bizde kendine güvenen öne atılır. Öyle olmadı. Bir kişi gelen listeyi yüksek sesle okumaya başladı, okunan yemeği kim yediyse peçeteye hesabı tutuldu. Meyveli şarap eşit bölüşüldü. Sonunda herkes kendi yediği kadarının parasını çıkarıp uzattı.

Finlandiyalı Suzanna Kıraly

Sanırım soyadı “kırıl” olmalıydı, aynı dil ailesinden geliyorsak böyle okunmalıydı.

İlk gün merdivenlerde gelip yanıma oturuvermişti. Oldukça rahattı. Ne kadar da bizden demiştim. Kırk yıllık ahbapmışız gibi bana organizasyondan şikâyetlerini anlattı. Programda adını görememişti. Ben ilk kez katıldığım için kıyaslama yapamıyordum ama erken başvuranlardan biri olduğum ve hatta bayrak getirmemi kendileri istediği halde program kitapçığında atladıklarından biri de bendim. Bu önemli bir kusurdu, ancak böyle büyük bir organizasyonda bunlar olabilirdi. Tüm yazışmalar internet üzerinden yürütülüyor. Kolay değildi.

Beni ısrarla sunumuna davet etti. Böyle izleyici toplandığını anladım. Gerçekten böyle yapmayanların oturumlarında konferansçı sineklere anlatıyordu. Onu dinlemeye gittim. 10 kişi kadar gelen vardı ve çoğu İspanyoldu. Böyle olunca da sunumunu İspanyolca yapmaya karar verdi. Bana da kalkıp gitmek düştü. Zaten hatırı için gitmişim, yaptığı iş müzik bilgilerini bilgisayar ortamına yerleştirmekti.

Finlandiyalı doçent Suzanna, iri yapılı, yuvarlak yüzlü ve çekik gözlüydü. Ayrılırken havaalanında yine karşılaştık. 2006’da Malezya’ya gelmemi istiyordu. Bildirisini sunduktan sonra bir Japon yanına yaklaşıp ona Japon olup olmadığını sormuş.. Suzan bunu bana anlatırken dedikodu yapar gibi anlatıyordu. Japon’un bilgisizliğinden, Finlerin orta Asya kökenli olduğunu bilmiyor oluşundan söz ediyor gibiydi. Yine “Ne kadar da bizden” dedim içimden.

2006 Malezya konferansında da aynı bildiriye sunacağını söyledi. Yutkundum. O bir doçentti. Kendisinin “solfa.net” sitesi vardı ve bir yıl önce Japonya’da sitesinin tanıtımı için konferans vermişti.

Türkiye’de olsam böyle durumlarda “Memleketimden insan manzaraları derdim”, ama burada “Dünyamızdan insan manzaraları” demem gerekecekti!

Küreselleşmenin yarattığı fotokopya insancıklar olmaya başlamıştık.

Temmuz 2004

MACAR ŞAİRİ YUSUF ATILLA

Macaristan'ın Keçkemet şehrinde, Kutay Enstitüsü tarafından düzenlenen seminerdeydim (Temmuz 2005). İlk kez katıldığım bu seminer benim için sürprizlerle doluydu. Seminerde aldığım bilgiler kadar diğer ülkelerden gelen müzik eğitimcileriyle paylaştığımız konular ve Macar halkının taşıdığı değerleri tanımak önemliydi.

Hiç Macarca bilmediğim halde şair Yusuf Atilla'dan çok etkilendim. Şiirlerinin etkisinde kaldım. Tesadüfen tanıdığım bu Macar şairin bir kitabını ve şiirlerinin okunduğu bir yoğunçalar satın aldım, yanımda getirdim. Yusuf Atilla'yı ülkemde şiir severlere anlatmak istiyorum.

Onu nasıl tanıdığımıla başlayayım. Kaldığım otelde akşamları izlediğim Macar TV'nin bir kaç yıl önce yaptığı bir kayıt tekrar gösteriliyordu. Programda eli yüzü düzgün çocuk, genç, yaşlı birileri ezbere şiir okuyorlardı. Bandın açılış karelerinde bir kar manzarasında kendini kar fırtınasında paltosuyla korumaya çalışan bir erkeğin sisli görüntüsü altında kocaman JOZSEF ATTILA yazıyordu. Dinledikçe büyülendim. Ertesi akşam aynı programı bir daha verdiler, aynı ilgiyle bir daha izledim. Şiirlerin ritmi ve ahengi bir şarkı gibi içime doluyordu.

Hiç bilmediğim bir dilde sanki Nâzım Hikmet şiirleri dinliyordum. O anda bu şairi tanımaya karar verdim. Bu program bir video bandıydı, belki de bu bandı satın alabileceğim bir yer vardı.

Ertesi gün otel sahibini kızı Kristina'ya Yusuf Atilla'yı sordum. Ekonomi öğrencisi Kristina benden iyi İngilizce biliyordu, kolej okumuştı. "Evet" dedi, "O çok ünlü bir şairimizdir ve okul yıllarımızda onun şiirlerini şiir okuma yarışmalarında hep okurduk. Benim ödülleri de var lise yıllarımdan." Kristina'ya Nâzım Hikmet'i sordum, bilmiyordu. İzlediğim bu bandı değil ama yoğunçalarını bulabileceğimi söyledi.

Bu Kristina akıllı bir kızdı ve onunla daha sonra da geleneksel Macar kültürü ve Türk kültürü üzerine sohbetlerimiz oldu; kendilerine aittir dediği bir çok davranış biçiminin aynen bizde de olduğunu öğrendikçe aramızdaki iletişim farklılaşmaya başladı.

Öğlen arası kitapçı aramaya başladım.

Derse girdiğimiz tarihi binanın önünde bir park vardı ve bu parkta üzeri muşamba örtülü bir açık alanda sabit masalar üzerinde satranç oynayan orta yaşlı erkekler vardı. Onları seyrederek hemen onların arkasındaki seyyar kitapçıya yanaştım. İngilizce bilmiyordu ama Yusuf Atilla'nın kitabını istediğimi anlaması zor olmadı. Kendisinde yoktu, bana işaret diliyle karşı kaldırımı takip etmemi önerdi.

Kaldırımın sonunda kocaman camekanlı bir kitapçı vardı, girer girmez tezgahtar kıza yanaştım ve "Yusuf Atilla" dedim. "egen" dedi, bu "evet" demektir. Bir kaç kitabını önüme koydu. Pek şık ciltli olanları vardı, pahalı olur diye onları ayırdım. Ucuz olanı hangisi diye sordum ve birini aldım. Satıcı kıza akşam televizyonda Yusuf Atilla'nın şiirlerini dinlediğimi, varsa kasetini almak istediğimi söylemeye çalışırken orta yaşlı bir bayan müşteri "Ben size yardımcı olayım biraz İngilizcem var" dedi. Ona Yusuf Atilla'yı Nâzım Hikmet'e benzettiğimden söz ettim. "Evet, doğru söylüyorsunuz, benzerler. Burada herkes Nâzım'ı bilir" dedi sevinçli bir gülümsemeyle. Gelişigüzel bir sayfadan ona sesli okumaya başladım, gözleri parladı.

Beni yoğunçaların olduğu tarafa götürdü. Ne kadar şanslıydım; seslendirilmiş şiirlerini ve içindeki şiirlerin okunduğu kitabı birlikte bulmuştum. Kitap da yoğunçalar da seçme şiirlerinden yapılmıştı. Şiirlerin altında yazıldığı tarihler vardı; 1930'lu yıllarda yazılmış şiirlerdi, Nâzım'la aynı dönem sayılırdı.

Akşama oturduk Kristina'yla yoğunçalardaki 26 şiirin hangisi kitabın hangi sayfasında, onları işaretledik. Birlikte okuma denemeleri yaptık. Alfabelerimiz birbirine yakındı, bizdeki gibi

kökten türetilmiş sözcükler ses uyumu kuralı içinde yazılmaktaydı. Latin alfabesi kullandıkları halde var olan hiçbir sesi yok etmemişler, tam 43 harfleri var. Örneğin Erzurum şivesindeki her sesi bir harfle gösterecek olursak böyle bir alfabe ortaya çıkar.

Kitapta ilgimi çeken “Yediler” başlıklı şiir oldu. Rondo formunda yazılmıştı. Şiirin belli bir kalıbı vardı, bölümler arası bağlantılara kadar mükemmel görünüyordu. Onu bana çevirmesini istedim.

Şiirde belli bir durumda yedi şey yaşarsın diyordu şair. Her bir bölüm hayatın bir başka alanında yedi tane olan anları anlatıyordu, şiirin yapısı çok sağlam kurulmuştu. Örneğin bir şair eğer yağ çekmeye başlarsa şunları bir kere yaşar; bir kere alkışlanır, bir kere elini sıkırlar, bir kere yüzüne gülerler, gibi... Şiirin son bölümünde gömülürken insanın son kez yaşadığı yedi şey anlatılmaktaydı. Kesinlikle Türkçe yayınlanmalı bu şiir diye düşündüm.

Öteki bir şiirde “Anam” ve “Atam” diyordu şair.

Atam Volgadır, Anam Tuna

Tunanın kıyısında genç kızlar çamaşır yıkar

Tunanın çamurları

Türk Kokar, Roman Kokar, Tatar kokar, Mohacar kokar...

Şiir belki de aynen bunları söylemiyordu ama ben böyle anlıyordum, en azından yaklaşmış olduğumu düşünüyorum.

“Anyam” sözcüğü ne kadar da çok geçiyor şiirlerinde. Ne sıcak sözcüktür “anam” demek. Bunu söylerken sanki annesi küçük kızını sever gibi duyuluyor. “Anyam” diye yazıyor ve öyle de okuyorlar.

Anladım ki Macarca ile İstanbul Türkçesi ancak birkaç sözcükte örtüşebilir. Oysa yöresel şiveyle konuştuğumda daha fazla beraberlik yakalıyordum. Elmaya “alma” dersin Macarca “elma” demiş oluyorsun; işte Kars, Iğdır şivesi.

Örneğin küçük kız çocuğuna “kişlân” diyorlar ve bu sözcük Rize şivesiyle benim kulağıma hiç yabancı gelmiyor. Çünkü benim çocukluğumdan bildiğim, 8-10 aylık kız bebeğini dizinde zıplatırken annenin söylediği şarkıda bu sesler vardı:

Kişum kişum kişmânâ

Kişumi vidum Rişvânâ

Rişvân odun geturu

Kişum hatun oturu

Bu bebek oynatma ezgisi pentatonik bir ezgidir. Enstitü’de “Dünya Kültürleri” dersinin öğretmeni Şili’li Dr.Carlos Miro benden annesi çocuğunu oynatırken söylediği ninni örneği istediğinde ona bunun notasını verdim. O zaman anladım ki bebek oynatma şarkılarımız bu iki kültür arasındaki bir diğer ortak özelliğimizdir. Bu konuya başka bir yazımda ayrıca yer vereceğim.

Yusuf Atilla’nın “Mama” başlıklı şiirinin ilkokul çocukları tarafından çok sevildiğini, şairin annesinin ölümü üzerine yazdığı bu şiirin kendi çocukluğunu, anne-çocuk ilişkisini çok güzel anlatması, annesinin meyve sepetini çatıya çıkarırken isterim diye tutturup tepindiği günleri anlatan sözlerinde çocukların da tepinerek burayı okuduğu, şiirin sonunda “İşte bu şiiri de bana sen yazdırdın anne” diyerek bitirışı bu şiirin çocuklar tarafından en çok okunan şiir olmasına nedenmiş. Öyle dedi Kristina. “Mama” şiirindeki akılda kalıcılığı sağlayan ritmik öğeyi ve yapı sağlamlığını buna eklemek gerekir.

Macar Şiirinde “Mendil” Ritüelleri:

Yusuf Atilla’nın şiirlerinde mendilden söz ediliyordu. Bir mendil sohbeti başlattık Kristina’yla, “buba” (baba) da katıldı bu sohbete, yani babası. Macar halk şarkıları ve şiirlerinde mendilden çokça söz edildiğini anlattılar. Bizde de böyledir; kâtibim Üsküdar’a giderken bir mendil bulur, içine lokum doldurur. Sevdiğinin adı mendiline işlenir...

İlk sohbetlerimizde “Bize okulda hangi sözcüklerin Türkçe’den geldiğini öğrettiler” demişti Kristina. Ben de “Kültürel akrabalık sadece sözcüklere dayandırılmaz, bunun bir de davranış benzerliklerinin olması gerekir” demiştim. Mendil işte bu noktada imdadıma yetişti. Çünkü bizim folklorümüzde mendilin çok özel yeri ve ritüelleri vardır.

Halk müziğimizin aynı kökten geldiği Zoltan Kodaly ve Bela Bartok gibi Macar müzikologlarca açıklanmışsa, halk müziğinin öteki ayağı olan deyimler, sözel anlatım, kavramlar, ritüeller ve çağrışımlar da aynı kökten geliyor olmalıydı.

Eğer Macarların da bizim gibi gezici halk şairleri, ozanları, masal anlatıcıları, uzun halk hikayelerini ve efsaneleri destanla anlatma gelenekleri varsa (bütün bunları derlemişler, yazmışlar, ders kitaplarına koymuşlar, bunlarla yarışmalar yapmışlar, operaları bu destanlardan bestelemişler) daha fazla benzerliklerimiz olmalıydı. Kahve evlerinde kahvenin yanında bir bardak su getirmek, masaya oturan müşteriye önce bir parça çikolata ikram etmek gibi misafir ağırlama ritüellerindeki ortak yanımız sonradan alınmış olabilirdi. Ama mendil ritüelleri daha eskiye, Asya yıllarına dayanıyor olmalıydı.

Yusuf Atilla’nın şiirinde mendil geçiyorsa bunun arkası vardır diye düşündüm ve yanılmadım. Bu arada kendime yeni görevler yüklüyordum; bir gün halk türkülerindeki mendil üzerine kurulmuş sözleri ve manileri derlemek gibi.

“Bana mendilin Macaristan’da iki genç arasında hangi anlamlara geldiğini sıralar mısın?” dedim Kristina’ya. Şaşılacak şeyler oldu. Aslında ben şaşırmadım, Asya kökenli olduğumuzdan ben mahcup değildim, sadece birkaç sözcük ortak yanımız var diyen oydu, o şaşırdı. Birinde “çigan” derken Rize şivesiyle cigan dediğimde “Aynı bizim gibi, duydun mu baba?” diyerek babasına bakmıştı.

Her gün biraz daha fazla yakınlaştığımızı fark ettik ve baba-kız bir de ben bir aile gibi olmaya başladık. Son hafta beni babasının pişirdiği özel akşam yemeğine davet ettiler, bir daha ispatlamış olduk kök beraberliğimizi. Çünkü hamur parçalarını kaynatarak pişirdiği yemek bizim mantıdan başkası değildi. Adına da “pasta” yani hamur diyorlardı. Yoğurtla yenilen lahana dolmasına ne denir? Bir et, bir soğan bir patlıcan dizilen şiş kebabına ne denir? Sucuk yapmanın da, kurutulmuş et yemenin de kökü Asya’daydı. Göçer yaşantısının yemekleriydi kurutulmuş etler.

Dönelim bizim ortak mendil ritüellerimize:

- Genç kız yürürken mendili arkaya düşürürse arkasından gelen delikanlıya “Gönlüm sende” der.

- Genç kız kendi adının ve sevdiğinin adının baş harflerini mendiline işler.

- Genç kız işlediği mendili sevdiği delikanlıya boynuna bağlaması için armağan verir.

- Ayrılırken mendil sallanır.

- Mendilin ucunu yakıp yarine yollarsa “senin aşkımdan yanıyorum” demek ister.

- Mendilin içine lokum-şeker koyup yare yollar.

- Oyali mendil geri yollanırsa küstüm demektir.

- Mendili arkada saklayan çocuk oyunu (Yağ satarım) .

- Halk dansında oyun başının elinde mendil vardır. Oyuncuların boynunda mendil vardır, ortada yapılan solo dansda mendil gösterisi vardır.

Halk danslarındaki diğer özellikler ve ortak malzemeler araştırmaya değer niteliktedir. Örneğin Hemşin tulumu gibi bir çalgıları var, sopaların kullanıldığı Gaziantep Barak halk oyunları gibi dansları var, vb.

Yusuf Atilla Metodoloji Dersimizde:

Metodoloji dersimizin öğretmeni Sarolta Platthy (Budapeşte Radyo Çocuk Korosu’nun uluslar arası ödüllü şefi, 57 yaşında) 2.hafta bir dersini Yusuf Atilla’ya ayırdı. Bu benim için sürpriz bir armağan oldu.

Yusuf Atilla'nın şiirlerinin sıcak, duygu yüklü ve zengin halk deyişleriyle dolu olduğunu anlattı Şarolta. Bu tür şiirleri şarkı bestelemek isteyen bestecilere öneriyordu, Yusuf Atilla'nın şiirlerinden yapılmış koro ve solo şarkılar vardı.

Yusuf Atilla'nın şiirlerinden yapılmış solo şarkıların notalarını dağıttı bize. Akustik tonalitede yapılmış ezgileri inceledik ve yoğunçalar kaydını dinledik. Dinlerken Şarolta öğretmenin bize dağıttığı kâğıttan şarkının sözlerini yani Yusuf Atilla'nın şiirlerinden bölümleri takip edebiliyorduk. Macarca yazılmış şiirlerin aynı sayfada İngilizce çevirileri vardı.

Bela Bartok. "Eğer bir şarkı sözü yazacak ve besteleyecekseniz halk şiirinden söz alın" demiş. (Bartok 1936'da Ankara Halkevi tarafından Türkiye'ye davet edilmiş, burada halk müziği ve çocuk tekerlemeleri derlemiş, notaya almış ve bir çok eserinde bu ezgileri kullanmıştır. Yahudi asıllı bu Macar besteci 2.Dünya savaşı yıllarında ABD'ye yerleşti.)

Burada üzerinde durulan nokta, şiirdeki ifade zenginliğinin, dildeki akıcılığın ve duygu derinliğinin iyi bir müzik için besteciye sağlam malzeme olacağıydı. Bu sağlam malzeme bolca halk şiirinde var deniyordu.

Sultan Kutay'ın metodu da müzik eğitimini çocukluk çağı oyun tekerleme ve şarkılarından başlatmaktadır ki bu noktada Yusuf Atilla ile bu metod buluşmaktaydı. Doğru bir şairin izinde olduğumu anladım.

Eğer bir müzik derin anlatıma dayalı bir şiirden bestelenmişse, o müzik o sözün duygu derinliğine uygun olabilir. Bu yüzden Macar besteciler halk müziğinin ve halk şiirinin yaşamasını istediler, eski destanları derleyip yazılı hale getirdiler ve bunları bestelediler, opera yaptılar, koro müziği yaptılar. Bu sayede evrensel kültürde yerlerini aldılar. Bugün globalleşmenin pop müzik dayatmasının karşısında direnen en sağlam kalelerden birisi olarak ve uluslararası bir ekol olarak ayakta kalmayı başarmışlardır.

Macar ulusal ekolünün üzerindeki global tehlikeyi fark eden Şarolta gibi öğretmenler giderek nasıl gerilediklerini endişeyle dile getirdiler:

"Otuz yıl önce biz komünist bir ülkeydik. Kendi şairlerimizi, halk şiirlerimizi, efsanelerimizi, oyunlarımızı, masallarımızı topluyor çocuklarımıza öğretiyor, bunu bir ulusal onur kabul ediyorduk. Bugün müzik okullarında okuttuğumuz kitaplar o zaman yazıldı ve basıldı. İlkokullarımızda her sabah müzik dersi vardı. 1989'da müzik derslerimiz haftada iki saate indirildi. Zoltan Kodaly'nin 1948'de basılan ders kitabı 1989'da yeniden basıldı, içine kiliseden söz eden şarkılar girdi. 1994'de bir daha basıldı, içinden marşlar ve Macar tarihiyle ilgili şarkılar çıkartıldı. Elinizde gördüğünüz bu kitap, 3. baskısıdır. Bugün halk okullarında müzik dersi bir saate inmiş durumdadır ve müzik öğretmeni tayinleri yapılmamaktadır, müzik dersinin kaldırılacağı konuşulmaktadır. "

Şarolta öğretmen de bizimle aynı endişeleri taşımaktaydı. Sadece müzik dersi değildi yok edilmekte olan, bir kültür bütünüyle tehdit altındaydı. Ders çıkışında ona aynı endişeleri paylaştığımızı söyledim, dönünce bunları yazacağımı söyledim. Gözleri parladı, "Yaz bunları, söyle herkese, anlat, daha yüksek sesle anlat" dedi.

Eğer Yusuf Atilla'nın şiirleri dilimize çevrilirse umudum odur ki bize hiç de yabancı olmayan tanımlar ve anlatımlar bulacağız içinde. Onunla edebiyatımız zenginleşecektir.

Macar ulusal müziği ve biz:

Macarlar övünerek "Ünümüzü salamımıza değil Kutay ve Bartok'a borçluyuz. AB'deki ayrıcalığımız da bundan geliyor" diyorlar.

Onlar 50-60 yıl önce ne yapmışlar diye baktığımızda görüyoruz ki Mustafa Kemal'in 1936'de söylediği gibi yapmışlar. "Ulusal ince deyişleri bir an önce derleyip evrensel musiki kurallarına göre işlemek gerekir. Türk müziği ancak bu sayede evrensel musikideki yerini alabilir" demişti Mustafa Kemal.

Aynı tarihte Bela Bartok Ankara Halkevinin davetlisi olarak Ankara'dadır. Bartok da aynı şeyleri savunuyor ve iki halkın aynı kökten geldiğini müzik yoluyla ispatlıyordu. Türkiye'de derlediği notaları (Karacoğlu, Dadaloğlu, ağıtlar, uzun ve kırık havaları) melodik yapısıyla inceledikten sonra 14 noktada ortak özellik saptadığını raporunda belirtmişti.

Macar halkıyla benzerliğimiz üzerine bu kadar elle tutulur bilgiler varken neden Atatürk'ün ölümüyle birlikte bu ilişki kesildi? Macaristan'da olduğum sürece bu soru kafamda dolaştı durdu. Belki şimdi yarım kalan bu ilişkiye bir katkı olabilir diye anılarım tazeyken bunları yazayım istedim.

Macar kardeşlerimizin kültüründen kopuk ama bizimle hiç bağı olmayan Anglosakson kültüre ne kadar yapışık hale getirilmişiz...

20.8.2005

10.YIL MARŞINDA TAHRİFAT

Cumhuriyet Bayramı'nı çocuklar gibi heyecanla beklerim. O gece uyku tutmaz, sabah erken kalkar çocuklardan önce okula varırım. Çelenk için götürdüğüm kasımpatıları, gülleri, kadife çiçeklerini resim öğretmenine veririm.

Bu yıl iki okulda koro çalıştırıyorum, iki okulda ayrı iki program hazırlıyorum. Bu daha yorucu oluyor ya, çocuklardan aldığım heyecan bana yaşam veriyor, gayrete geliyorum. Bir okulumda Şu Çılgın Türkler kitabından 242.sayfayı canlandırıyoruz ve arkasına tıpkı kitapta yazıldığı gibi sevinçle Sarı Zeybek söyleyip oynuyoruz. Tüm sınıflar buna hazırlanıyoruz ki koroyla birlikte hepimiz oynayacağız.

Diğer okulumda dört kıtasıyla 10.Yıl Marşını ve Cumhuriyet şarkıları öğretiyorum. Gür sesli bir öğrencimiz marşın sözlerini şiir olarak söyleyecek, yani marşı kendi şiirine fon yapıyoruz. Bu sırada vurmali çalgılarla eşlik var, yerinde sayma devinimi var. Açık alanda yapılan törenlerde koronun hareket halinde olması ve ritim çalgıları kullanması görsel boyut da katıyor, güzel oluyor.

10 Yıl Marşı'nın dört kıtası müzik kitaplarının hiç birinde yok, deftere yazdırmaya zaman kaybetmemek için çocuklara birkaç fotokopi verdim, daha sonra birbirinden yazsınlar istedim. Meğer "Belirli Gün ve Haftalar" adlı kaynak kitaplarda varmış. Çocuklar bu kitaptaki sözlerini okuyunca ortaya çıktı ki 4. kıtanın 2. satırında tahrifat var. Doğrusu şöyle:

Örnektir milletlere açtığımız yeni iz
İmtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz
Uyduk görüşte bilgi gidişte ülküye biz
Tersine dönse dünya yolumuzdan dönmeyiz

Belirli Gün ve Haftalar kitabında marşın 2 satırında "**kaynaşmaz bir kütleyiz**" yazmıyor mu! Kaynaşmayan madde kütleleri olmuşuz?!

O cânım şairlerin, Behçet Kemal Çağlar ve Faruk Nafiz Çamlıbel'in ruhunu sızlatan, marşın içini boşaltan bir tahrifat. Bu değişikliğin imlâ hatası olma şansı yok.

Yayınevine baktım; "Özyürek Yayınları/İstanbul" yazıyordu.

Sonra ilkokul sınıflarında bu kitapların kaynak olarak kullanıldığını öğrendim ve 5.sınıf öğretmeninden bir tane ödünç istedim. Bana öğrencilerinden alıp verdi, bu da başka bir yayınevininkiydi. Baktım o da "**kaynaşmış kütleyiz**" diyor. Demek her yayınevi kendince bozuyor.

Peki de bu kitaplar Talim ve Terbiye Kurulunda incelenmeden, tavsiye kararı almadan kaynak kitap olamaz ki!

Durumu duyarlı eğitimci dostlarıma e-postayla ilettim. Aynı gün müzik öğretmeni Ertuğrul Kılıç'tan ve Burcu Balkan'dan beni doğrulayan yanıtlar geldi. Üstelik "www.cemalresitrey.com" sitesinde de yanlış yazılmış.

Değişik yayınevleri tarafından basılmış "Belirli Gün ve Haftalar" kitaplarını inceledim. İsimlerini ve araştırma sonucunu aşağıya alıyorum.

1. Barış Yayıncılık, Ankara 1993 (Çağdaş Ünite Dergilerinin Ücretsiz eki):

"İmtiyazsız sınıfsız **kaynaşmaz bir kütleyiz**" (yanlış)

2. Mustafa Koyuncu, Ankara Yıldırım Dağıtım, ISBN:975-6830-01-8 :

"İmtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz" (doğru)

3. Zübeyde Kılıç, Tutku Yayıncılık, Ankara (Tarihsiz)

"İmtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz" (doğru)

4. Oktay Yivli, Günce Yayınevi, Ankara (Tarihsiz)

"İmtiyazsız sınıfsız **kaynaşmış kütleyiz**; (yanlış)

5. Motif Matbaacılık- Ankara 2004

"İmtiyazsız sınıfsız **kaynaşmaz kütleyiz**" (yanlış)

6. Aziz Sivaslıoğlu, Salan Yayınları, İstanbul 2000

"İmtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir **kütleyiz**" (yanlış)

Yukarıda adını verdiğim Özyürek Yayınlarını da eklersek yedi kitaptan beşinde yanlış yazılmış olduğunu görürüz.

Benzer bir tahrifatın 9. Senfonide yapıldığını anımsadım. Beethoven de vurgun yemişti. Bozulan şarkı en ünlü evrensel şarkılardan biridir; Beethoven'in "Neşe'ye Şarkı" (9.Senfoni Ana Teması) adlı şarkısı. Bu şarkısıyla Beethoven, Fransız devriminin kazanımlarını desteklemiş, kırılların saltanatına karşı duruşunu müzik tarihine yazmış, Avrupa'da feodal beyliklerin yıkılışını müziğiyle alkışlamıştır. Yani bu eser Avrupa aydınlanma devriminin müziğidir.

Senfoninin ülkemizde tahrif edilmesinin öyküsü 1980'li yıllara rastlar; askeri darbeye neoliberal/özelleştirmeci ekonomiye geçme hazırlıklarının başladığı günler. 20 yıl geriye gidince

bugünlere nasıl getirildiğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Yeni kuşak öğretmenlerin yaşanan süreci algılaması için bu tarihsel bağları kurmakta yarar var.

12 Eylül 1980 askeri darbesiyle birlikte 24 Ocak 1981 ekonomik kararları uygulamaya konuldu ve devletin ders kitabı basması bitirildi, siparişle yazılan “beş yıl kullan at” kitaplarına geçildi. Yenisi basılana kadar eskisinin kullanılmasına da izin verilmedi ve birkaç yıl hiç müzik kitabı basılmadı. Fülüt metodunu ders kitabı olarak kullandık. Piyasada, Selçuk Yıldırım-Besim Akkuş’un yazdığı, bir de Saadettin Ünal’ın yazdığı, iki fülüt metodu vardı. Ders kitabı basılmıyor ama iki fülüt metodu önümüze kadar getiriliyordu.

Müzik ders kitabı 5 yıl hiç basılmadı. Hepimiz fülüt çaldırıyorduk, bunu da müzik dersi zannediyorduk. Farkına varmadan çocuklarımızın ağızlarını fülütle kapattık, şarkı söylemelerini engelledik. O gün bu durum müzik öğretmenlerinin işine geldi; ders malzemesi kıtlığı vardı, işleri kolaylaşmıştı, ancak pedagojik hatanın kimse farkında değildi.

Diğer yandan aynı yayınevinin yaptırdığı fülütleri çocuğa kendimiz satıyorduk. Çocukla aramızda bir para ilişkisi başlatılmıştı, buna sürüklenmiştik. Bu süreçte soruşturma geçirenlerimiz oldu. Bu bir süre avıydı, özel okullarda çalışmaya veya dersane açmaya yönlendiriliyorduk. Bunlardan biri de bendim; Saadettin Ünal bakanlığa Selçuk Yıldırım’ın fülüt metodunu satan öğretmenleri şikayet etti, çünkü S.Yıldırım müzik öğretmeni adı vererek bayiliklerini ilan vermişti. Soruşturma geçirdim. Müzik müfettişi bana “İstifa edin, bir özel okulda çalışabilirsiniz, aksi halde bu soruşturmanın sonunda sizi öğretmenlikte atacağız” dedi ve istifayı tercih etmek zorunda kaldım (1984). Bir kez istifa ettikten sonra devlet okuluna dönmek çok zorlaştırılmıştı, yeni başlayanlar gibi kura çekiliyor, “Ayrılmasaydınız, şimdi neden dönüyorsunuz?” deniyordu.

Ana konuya dönersek; işte o fülüt metodunun yazarı Selçuk Yıldırım’a bakanlık tarafından müzik ders kitabı sipariş verildi. Belli ki müzik eğitiminde şirketleşme yaratılıyordu, bu bir yana. Nihayet müzik kitabı elimize geldiğinde gördük ki bir çok yanlış var. En önemlisi 9.Senfonisi tahrif edilmiş haldeydi. Doğru sözleri şöyledir:

Kardeş olun ey insanlar bunu ister Tanrı’mız
Bu dünyada her şey geçer en son sana dost kalır
İnsanlığa doğruluğa **göğsünü aç korkmadan**
Hür doğmuştur insanoğlu hür yaşamak hakkıdır

Burada, 3.satırda yer alan “göğsünü aç korkmadan” sözleri değiştirilmiş, “**gönlünü aç korkma sakın**” olmuştu. Göğsünü korkmadan açmak ile gönlünü korkmadan açmak arasında hiçbir anlam beraberliği yoktu. Göğüs korkusuzca açılırsa bu karanlığa ve insanlık düşmanlarına karşı duruşu ifade eder; istenmeyen buydu. Asla kadın göğsünü çağrıştırmayan bir söz başka neden kaldırılсын ki!

Yapılan söz değişikliği ile yetinilmemiş, bir de müziğiyle oynanmış; 9. Senfoninin ünlü uzatma bağı yok edilmişti. Bu yolla, “hür” hecesine verilen vurgu müzikal tahrifatla yok ediliyordu. Bu değişiklik bugün de aynen bir çok müzik kitabında devam etmektedir ve yeni öğretmenler bu değişikliğin farkında bile değillerdir.

9.Senfoninin çok değerli sözleri olan diğer iki kıtası da artık unutturulmuştur. Bu arada, 9.Senfonide yapılan bu tahrifata karşı çıktığı için Talim ve Terbiye Kurulu’nun inceleme komisyonundan uzaklaştırılan arkadaşlarımızın olduğunu belirtmek isterim. Kim bilir kaç komisyon üyesi öğretmen de 10.Yıl Marşındaki tahrifata karşı çıktığı için işinden sürgün edilmiştir.

İnanıyorum ki Cumhuriyet Devrimi’nin yılmaz bekçisi olan müzik eğitimcilerini, ki bizler ona lokma borçlu olduğumuzun bilincindeyizdir, bizi sindirmek öyle sanıldığı kadar kolay değildir.

ABİDİN DİNO'NUN GERİLLA DESENLERİ İLK KEZ ANKARA'DA

Hafta sonu Ankara Galerî Nev'de Abidin Dino'nun 1942'de çizdiği, bazı gazetelerde Direniş Desenleri olarak sözü edilen "Gerilla Desenleri" sergisini gördüm. İlk kez gün ışığına çıkıyor, yani ilk kez sergileniyordu bunlar.

Muhteşem desenler. Sergiyi gezerken, Nazilere karşı direnen kızlı erkekli Rus direnişçilerin arasında hissettim kendimi. Desenlerinden yayılan bir enerji kaplıyor insanı, inanılır gibi değil. Nasıl canlı figürler yaratmış Dino!

Sergi kitapçığında bu desenleri gün ışığına çıkaran Abidin Dino'nun yeğeni sevgili Rasih Nuri İleri ağabeyimizin önsözü var. Son cümlesinde "... tek üzüntüm dayımın 64 yıl sonra da olsa, umut kestiği sergiyi görememesinde. Ben ise o umut ve mücadele dolu yılları yeniden yaşayabileceğim."

Türk-Sovyet ilişkilerinin samimi dostluk temelinde yaşandığı 1930'lu yıllardan söz ediyor Rasih Nuri bu önsözde. Çünkü, o dönemi bilmeden Dino'nun bu desenlerini anlamak olanaksızdır.

"1933 yılında Atatürk'ün adı Gazi Mustafa Kemal Paşa idi ve Cumhuriyet'in onuncu yıldönümü büyük bir coşku içinde, o zamanki Türk-Sovyet dostluğunun havası içinde kutlanıyordu. Sovyetler Birliği kutlamalara dönemin üst düzey yöneticilerinden Vorosilov ve Budiyenin ile katılmaktaydı. Şimdiki kuşaklara bugün çelişkili gözükebilecek o zamanki durumun bir simgesi de Taksim alanındaki abidede görülmektedir. Heykelin sivil kişileri kapsayan grubunda Atatürk'ün az arkasında kasketli bir kişi bulunmaktadır. O da İstiklâl Savaşımızın ünlü Sovyet büyükelçisi Aralof'tan başkası değildir. Ünlü Sovyet sinema yönetmeni Yutkeviç' yoldaşın çevirdiği "Ankara Türkiye'nin Kalbidir" filmi bayram günlerinde büyük bir coşku ile izleniyordu. Bu olaydan üç yıl önce 17 yaşındaki genç ressam Abidin Dino'nun çizdiği ve Gazi Mustafa Kemal imzasını taşıyan Atatürk'ün resmi, "Yarın" gazetesinde yayımlanmıştı. Resim hâlâ bendedir. Sovyet yönetmenin çevirdiği film Atatürk'ü o derece etkilemiş olacak ki, kendisi Yutkeviç'e bir Türk gencini yetiştirmesine olanak olup olmadığını sormuş ve olumlu bir yanıt almıştır. Şunu da ekleyeyim ki bayram coşkunluğunda İstiklâl Marşımızın yanı başında o zaman Sovyet milli marşı olan Enternasyonal'in çalınmasını hiç kimse garipsemiüyordu."

İşte bu noktada durup bir soluk aldım. Bu gün kaç müzik öğretmeni biliyor o dönemde söylenen şarkıları ve marşları?

Peki neydi Enternasyonal'in anlamı ki İstiklâl Marşımızla birlikte 10.Yıl kutlamalarında birlikte çalınıyordu ve Musikî Muallim Mektebi öğrencilerinin korusu marşı Türkçe söylüyordu?

*Uyan artık uykundan uyan, uyan esirler dünyası
Zulme karşı hincımız volkan, bu ölüm dirim kavgası
Yıkalım bu köhne düzeni biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin bundan sonra her şey biziz
Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık*

*Tanrı paşa bey ağa sultan nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır
Körükle isyan ateşini zulmü rüzgârlara savur
Kollarının bütün gücüyle tava gelen demire vur
Bu kavga en sonuncu....*

İşte “Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak” ile örtüşen sözler bunlar. İkisi de emperyalist kapitalist yağmacılara karşı direnişin/korkusuzluğun şarkısı.

13.11.2005

11. AVRUPA FİMLERİ FESTİVALİ(!)

Gezici bir festival bu, şimdi Ankara'da. Kültür Bakanlığımız da parasal desteğiyle festivalin sponsorları arasında.

Açılışı bir başyapıt olan “Potemkin Zırhlısı” filmiyle yapıldı. Başkent Akademik Orkestrası filme canlı müzik yaptı. Bu önemliydi, çünkü orijinali sessiz filmdi. O dönemde sahnenin kenarında canlı müzik çalınırdı. Başkent Orkestrasının şefi Ertuğ Korkmaz (aynı

zamanda bestecidir) büyük yükün altına girmiş, ana temayı bozmadan onu zenginleştirmiş, büyük bir orkestra eseri haline getirmiş ve bunu da iki hafta gibi kısa bir sürede gerçekleştirmişti.

Filmi Operet Sahnesinde orkestra çukuruna yerleşen bu başarılı orkestra eşliğinde izlemek ayrı bir güzellikti. Filmin yıpranmış bazı yerleri Almanya'da tamir edilmiş ve bu arada zırhlının direğindeki kızıl bayrak kırmızıya boyanmış haldeydi. Sovyet devriminin bu tarihi belgeselini ilk kez 1967'de, son şekliyle de 2005'de izlemiş oldum.

Böyle başarılı ve güzel bir film klasiğinden sonra festivaldeki diğer filmleri de görmek istedim. Kalktım ertesi gün "Porselen Bebek" filmine gittim. Tanıtımında Macaristan halk hikayelerini anlattığı yazıyordu. Macarları biraz daha tanıma fırsatı bulurum diye düşündüm. Yanılmışım.

Filmde Macar değil Hristiyan misyoner televizyonlarında yayınlanan "Tanrının Mucizeleri" türünden masallara güncel montajlar yapılmış, sanki 2.Dünya savaşı yıllarında öykü geçiyormuş gibi anlatılıyordu.

Birinci öykünün sonu şöyle: Delikanlı oğlu Nazi kurşunuyla ölmüş anne, oğlunun cesedini yalağa yatırmış yıkıyor, bir süre sonra kurşun yaraları birer birer kapanıyor, oğlan canlanıyor, kurşunları ağzının içinde saklanmış gibi birer birer dışarı fırlatıyor. (Mantık dışı işler.)

İkinci öykünün sonunda 6 yaşında porselen bebek gibi güzel kız çocuğunun canlanacağına inanıyorlar ve mezarı açılıp çıkartılıyor ki çocuk çürümemiş uykuda. Bir erkek bir yaşlı iki kişinin daha ölmediğini düşünüp çıkartıyorlar. Üç mumya ortada dururken bir fırtına esiyor (bu Tanrı oluyor), mummyalar o anda çürüyor, köyde her şey uçuyor.

Bu tür öyküler özellikle Evangelist Protestanlarda yaygındır, onlar Tanrı'nın varlığını mucizelerle anlatırlar. Yani batıl itikat değimiz bu akıl dışı imajları kullanırlar.

Bunlara halk hikayesi diye kılıf uydurmuşlar. Ben de Ferhat ile Şirin ya da Kerem ile Aslı gibi destanlaşmış halk hikayeleridir zannediyordum.

Bir de başına "nazilerle çatışma yapan genç" gibi postmodern montajlar konulmuş. Potemkin Zırhlısı filmi yem olarak kullanılmış demek ki.

3.hikaye başlarken söylene söylene dışarı çıktım. "Hristiyan misyoner hikayelerini bir de festival filmi diye getiriyorlar. Misyoner filmi izlemek istesem TV'de özel kanalları var, açar izlerim. Bu organizasyonun ne olduğu belli oldu. Potemkin Zırhlısına bakıp aldandım. Adam kandırıyorlar"... Dışarıdaki gençler bana hak verdiler, "doğru dürüst bir tane film yok, buna da Avrupa festivali diyorlar" diye beni desteklediler.

Sesimi duyan Büyülü Fener sinemasının müdürü odasından çıktı, "Ama bu filmler Kültür Bakanlığının denetiminden geçti " demez mi?

Kültür Bakanlığının danışmanları her kimler ise, Macar halk hikayesi ile misyoner hikayelerini birbirinden ayırt etmeyi bilmiyorlar.

Bizim dinsel hikayelerimizde bile Tanrı'nın belirtisi bir ermiş kişidir, darda olan insana Hızır gibi yetişir, insanlara iyilik yapar. Anlarsınız ki Tanrı bu kuluna yardım ediyor. İşte temel fark buradadır. Müslüman'ın Tanrısı kuluna iyilik yapar, Hristiyan'ın Tanrısı kuluna ceza verir, ya da akıl dışı mucizeler yapar. Kültür farkı buradan başlıyor, filmin dinsel öge taşıyıp taşımadığını anlamazsan halk hikayesi diye böyle yuttururlar.

Kabahat kimde; alanda mı satanda mı?

Küremizde film sanayisi kimin elindeyse onların istediği filmlerle beynimiz yıkanıyor. Artık film sanatı da yok. Eskilerden bir filmi öne, arkasına verdikleri uyduruk ödüllü sanatsal hiçbir yanı olmayanları koyup tezgâh açıyorlar.

Yani nasıl desem, kendi paramızla devşiriliyoruz, adamlar bunun ustası!

Zihin cimnastiği için bir öneri:

Doğu/Arap masallarının “Sihirli Lamba” sı mı bize daha yakındır, yoksa batılı Evangelistlerin “Büyülü Fener” i mi? Sizce sinema salonunun adı “Büyülü Fener” olursa sırf bu adın tanıtımı olsun diye Avrupa film festivali için bu salon desteklenebilir mi?

Uçan Süpürge de aynı yerden gelmişti ve şirket adı olmuştu, lezbiyen kadın filmleri festivali yapmıştı, anımsayalım.

Kültürel yozlaşmanın birinci sponsoru Kültür Bakanlığımız nasıl olabiliyor?

Bakanlığın danışmanları kimlerdir?

13.11.2005

YALI KÜLTÜRÜ BİTERSE YATIR KÜLTÜRÜ BAŞLAR

Sevgili mahalle komşum Hüseyin Ekşi’nin Zümrüt Rize Gazetesindeki “Bu Bizim Kavak Aldı Başını Gidiyor” yazısını okuduktan sonra bu konuda bir yazı da benim yazmam gerektiğini düşündüm. Rize merkez Portakallık mahallesindeki bizim yalının yaşlı kavağına geceleri dilek tutmaya dua etmeye gelenler varmış.

Eski bir yalı kızı olarak benim de söyleyeceğim şeyler var.

Yazıyı okuyunca bir türkü dilimden döküldü:

Yalı boyu kavaklar

Açtı yeşil yapraklar

Ben sana doyamadım

Doysun kara topraklar

Hadi kızım yandan yandan

Biz korkmayız ondan bundan

Birincisi sahilde kavak demek yalı demektir, yalının olmazsa olmazı kavaktır.

Yalıda kavak nedir? İnsanların gölgesinde oturup dinlendikleri, sohbet ettikleri, tavlâ oynadıkları, çay içtikleri yerdir. Yani altında mezar var diyenlere ilk cevap şu; altında oturmak için insanlar mezarın üstüne kavak dikmezler.

Bu kavak üç yüz değil belki beş yüz yıllıktır. Bizim yalıdaki yeni caminin ömrü kaç yıllıktır ki! Ben eski camiyi hatırlıyorum, yazları elif ba öğrenmeye giderdik, tarihi bina değildi. Etrafında mezarlık vardı. Şimdiki yeni cami o mezarlığın üzerindedir. Eski caminin önünden geçen yolun deniz tarafında kalırdı kavak ağacı, denize sıfırdı. Çoğunlukla yaşlı erkeklerin oturduğu hasır iskemleler olurdu altında. Biz çocuklar diğer yanda kalan dallarının altından geçerek Gülbahar İlkokuluna giderdik. El ele tutarak etrafını kaç kişiyle sarabiliriz diye oynardık; yedi sekiz çocukla ancak. Yukarı doğru bakar, güneşin koca dallar arasından sızan bakır renkli ışık demetlerini seyre daldardık.

Kavağın dalları yolu aşır mezarlığın üzerine kadar uzandığında, dalların bu uzak noktasında, tam altında bir selvi ağacı vardı ve selvinin altında benim Hafız Sadık dedem yatıyordu. Böylece diyebilirim ki kavak ağacına en yakın mezar benim dedeminkiydi.

Demek benim dedeme yatır diyorlar şimdi.

Şimdi dedemi anlatayım: Bir Osmanlı kadısının sevis başı olan büyük dedemle birlikte Arabistan'da dolaşmış, Kahire'de bulunduğu gençlik yıllarında El Ezher Üniversitesinde okumuş, bu yüzden iyi Arapça bilirdi. Sesi de güzeldi ve bütün eski hafızlar gibi (meraklısı bilir; Hafız Burhan, Münir Nurettin Selçuk gibi) hem güzel Kuran okur, hem güzel gazeller, şarkılar bilirdi. Arapça bilgisiyle, başkasının okuduğu dualarda yanlışları fark eder, yanlışını da okuyana söylerdi. Örneğin, "Tebbet" duasının ölünün arkasından okunmaması gerektiğini, bunun bir dua değil bir beddua olduğunu söylerdi.

Dedem 18 yaşında Rize'ye döndüğünde onu köklü bir aile olan Yanbeylerin Mahmut Ağanın kızı Mahiye ile evlendirmişler. Yaşça ninem büyük olduğu halde kültürüne denk düştüğü için onunla evlendirilmiş. Dedem çapkınmış da, Kahire'de bir evlilik yapmış ve bir iki çocuğu da orada varmış.

Dedem caminin hocasıyla arada takışmış, çünkü yanlışlarını bulur yüzüne söylemiş. "Bu hocanın arkasında namaza durulmaz" diyerek camiye de gitmezmiş. Bu karşılıklı kızgınlık dedem ölene kadar sürmüştü. Dedem bu arada ikinci bir evlilik daha yapmış, oğulları olduğu halde yukarı köylerden bir kadını kuma getirmiş Mahiye nineme. Ninem çok saygın bir kadınmış. Nineme ve ailesine yapılmış bir hakaretti bu; mahalleli de hoca efendi de dedeme bu yüzden çok kızmışlar.

Dedem öldüğünde hoca efendi bu kızgınlıkla dedemin camiden uzakta gömülmesini istemiş. Böylece caminin uzağında ve bu yaşlı kavağın hizasında dedemi gömmüşler. Zamanla kavağın dalları elbette mezarının üzerine kadar gelmiş. Kavağın altındaki ilk mezar işte bu benim dedemin mezarıdır.

Demek şimdi yatır diye ona geceleri duaya geliyorlar; kavak ağacından su sesi geliyormuş, kavak geceleri inliyormuş... Ta Artvinlerden birileri dilek tutmaya gece yarıları dolmuşlarla geliyorlarmış!

Bir; kavak ağacını putlaştırdıklarının farkında değiller.

İki, altında yatır falan yok.

Üç; kavaklar rüzgârda şarkı söyleyen tek ağaçtır. Yapraklarının titreşiminden çıkan ses müziktir, su sesi gibi çağıldayarak "şşşşş" sesi verir. Yanıltıcı olan budur. Neden geceleri duyuyorlar bu sesi, çok basit. Gündüz çevre sesleri baskın gelir, esinti sesi duyulamaz, ancak gecenin sessizliğinde duyulabilir. Eğer تنها bir ova köyünde olsanız gündüz de bu sesi duyarsınız. Bu kavağın şimdi denizle arasında dört şeritli dolgu sahil yolu var, dibinde tırlar kamyonlar araçlar vızır vızır...

Yaşlı ağacın dalları o kadar geniş alana yayıldı ki, içinde adeta ses odacıkları oluştu. Bu şu demektir, ses titreşimleri odacıklarda büyüme özelliği gösterir. En yukarıdaki titreşim yankılanarak/büyüyerek aşağıya kadar gelebilir. Bir de ana dalların içinde oyuklar oluşmaya başlamışsa tıpkı bir kaval gibi ses ağacın içinde ilerleyebilir; kaval inleyen çalgıdır.

Ayrıca, eskiden denize sıfır olan bu ağaç şimdi sahil doldurulunca dalgalardan 300 metre uzakta kaldı. Bu ne demektir? Eskiden Karadeniz'in hırçın dalgalarından gelen kuvvetli ses gece gündüz duyulurdu ve bu ses kavağın esinti sesini bastırırdı. Şimdi dalgalar kayaları 300 metre uzakta dövüyor, yaprak hıştısını bastıramıyor.

Bu arada bir sosyal olgu olarak yalı kültürünü anımsatmak isterim. Yalı demek İstanbul'daki gibi lüks sahil evi demek değildir. Yalı, sahil boyunca birkaç yüz metre arayla oluşmuş yerleşim alanlarının adıdır.

Yalının olmazsa olmazları vardı; gölgesinde oturulacak bir büyük ağaç, bir bakkal, bir çayhane, bir balıkçı barınağı ve etrafında nispeten birbirine yakın birkaç ev ve bir cami. İşte sahillerdeki bu yerleşim yerlerinin her biri yalıdır. Bir vakitler "Sizin yalı, bizim yalı, öteki yalı" vardı, mahalle adları söylenmezdi.

"Yalı boyu kavaklar" türküsü işte böyle bir yalı kültürünün türküsüdür.

"Çayeli'nden öteye giderim yalı yalı" derken, gerçekten bir yalıdan diğerine yürümeye başladığınızda göreceğiniz ilk şey bu koca kavaklardır.

Ah, unuttuyordum, sahillerimiz doldurulup kıyılarımız katledilirken kavakların da katledildiğini, bir anlamda yalı kültürünün bitirildiğini az daha unuttuyordum.

Yok edilen yalı kültürünün yerini şimdi yatır kültürü almaya başladı...

Yani, birileri kalkar sahili yok ederse ve o birileri aynı zamanda yatır kültürüne ışık yakanlarsa, bizim birkaç asırlık kavağın yerinde başka ne yeşerecekti?

Hem ki yatır kültürünün yeşerdiği beyinlerde sahil yağmasına itiraz edecek kimse kalmaz, işler de tıkırında gider, değil mi ya? Yüz elli yıldan beri İngiliz emperyalizmi hep ağalarla, aşiret beyleriyle, Arap şeyhleriyle ve de özellikle tarikatlarla boşuna işbirliği içinde olmadı...

Not: Rize'de bizim yalı kavağı dediğimiz ağaç gerçekte ulu çınar ağacıdır. Anadolu kültüründe çok özel bir yere sahip olan gerçek kavak ağacının bir başka kültürü ve öyküsü vardır, onu da yeri gelince yazalım.

14.11.2005

ANKARA DEVLET TİYATROSUNDA YUNAN BAYRAKLI OYUN

Oyunu izleyen arkadaşım A.G. anlatıyor:

Sahne açılıyor, yer Simirna. Oyunun sonuna kadar İzmir Simirna olarak telaffuz ediliyor. Sürekli "geri döneceğiz" ifadeleri tekrarlanıyor. Yunan bayrağı bir buçuk perde boyunca sahnede dalgalanıyor.

Sahnenin sol tarafında gerçek boyutlarda bir yunan bayrağı, arka plan İzmir saat kulesi yanında eski hükümet konağı, iki Rum kadın denizin yakınında küçük bir mekanda şarkı söyleyerek geçimini sağlıyor.

İkinci perdenin sonlarına doğru İzmir yanıyor seslerinin ardından Türk bayrağı çekiliyor. Girit'ten mübadele ile gelen bir Müslüman! Türk kadını sahneye kara çarşaflar içinde geliyor üzüntülü. Sahneler Rum kadınları limandan ayrılmak üzereyken Müslüman Türk kadını bir mendil uzatıyor içinde vatan toprağı İzmir'in toprağı var içinde bu arada oyun içinde ölen birisinin başında papazlar ellerinde tütsülükleri uzunca merasim yapılıyor vs.

Her ayrıntısı hesaplanarak yazılmış, sergilenme biçimi son derece rahatsızlık verici ve insanı derinden düşündürücü, nereye gidiyoruz!

İnsanlarda Yunanlılara karşı acıma duygusu uyandıran ve ilerde bir şekilde Yunanlılarla bir mesele çıktığında onlar bizim toprağımızın insanı deyip kucaklarını açtıracak derecede duygu yüklü!

Hani kurbağayı suyun içine koyup yavaş yavaş ısıtıp tepkisiz hale getirmek ve yok etme hikayesi gibi, bunu gerçekleştirmek mi istiyorlar diye insanın aklına takılıyor.

Oyun hakkında:

Yer: Altındağ Tiyatrosu/Ankara (09.12.2005)

Oyunun adı: İŞTE HAYAT

Yazar: Funda Özşener

Rejisör: Vacide Öksüzcü

Broşürden: "İzmir'li iki Rum kadını; Eleni ve Lena'nın aşkları, sevdaları, yaşam savaşmaları ve hüzneleri ekseninde mübadeleyi konu alıyor. Oyunda Anadolu'da ve Yunanistan'da evlerinden uzaklaşmak zorunda kalan insanların dramı, bu durumu yansıtan acılı müzikler eşliğinde gözler önüne sererken, bir yandan da savaşın tohumlar üzerinde bıraktığı kalıcı izler sorgulanıyor."

Arkadaşım anlatacaklarını bitirince bunu okuyucularıyla paylaşmaya karar verdim.

Nasıl moral bozuyorlar? Devlet tiyatroları da devletin ve devlet kendini devrediyor, bu her alanda sinsice yapılmakta. Gözümüzden kaçmıyor ve kahroluyoruz. Açıkça hepimize meydan okuyarak her yeri aldıklarını ilan ediyorlar...

Geçen yıl AKÜN sahnesinde oynayan oyunu anımsadım; Atları da Vururlar filminden aynen uyarlanmış oyundu, çok başarılı oynadılar, baştan sonlara kadar Amerikan bayrağı vardı yukarıdan sarkan, sona doğru bu bayrak indiriliyordu, yani Amerikan vahşetini indirmek gerekir der gibi. Çok düşündüm, onca saat başımızın üstünden sarkmalı mıydı, gözümüze sokarcasına orda neden durdu ki? Ya da orda durması konu Amerika'da geçtiği için dayatılmıştı da, oyuncular bir yolunu bulup bayrağı sanki rol gereği imiş gibi indiriyordu... Bir gizli savaş her yerde var anladığım.

Bu oyunda Yunan bayrağı neden gerekti ki, insanlar konuşma şivesiyle veya aksesuarla ne rolünde olduklarını seyirciye verirler, neden bayrak kullanılsın? Belli ki popülizm yapmak gibi amaçlı abartılı sahneler var. Oyun gereği olamaz bu bayrak, çünkü gerçek yaşamda insanlar elinde bayrakla komşuluk yapmazlar.

Drama sanatı açısından da yanlış; seyirci sahnedeki oyuncuyla empati kumalıdır, oysa kendini işgal etmeye gelmiş yakıp yıkmış bir ulusun bayrağını sahnede görmek seyircinin oyuna yabancılaşmasına ve empati kuramamasına neden olur. Böylece oyunun evrenselliği kaybolur; sanat adına büyük yanıltır. Bu anlamda postmodern tiyatrodur; günlük kullan at hesaplarıyla yapılmış demektir.

İçimiz atsın diye gözümüze sokana kadar kullanıyorlar bayraklarını.

11.12.2005

Macar Arkadaşımın Türkleri Konuşuyoruz

Yeni bir mektup arkadaşım var, adı Timea Baksa. Kendisi Macar, Türkçe öğreniyor, Rusça ve İngilizce öğretmenini olarak çalışıyor. Altı ay önce yazdığım “Macar Şairi Yusuf Atilla” başlıklı yazımı bir yerden okumuş, etkilenmiş ve bu nedenle bana ulaştı.

Yazımı şöyle bitirmiştim;

“Belki de Mustafa Kemal’in istediği doğrultuda olan bu çalışmalardan, iki halkın yakınlaşmasından birileri rahatsız olmuştu. Neden bize bu kadar yakın ve akraba bir kültürün edebiyatını tanımıyoruz? Onlardan kopuk ama bizimle hiç bağı olmayan Anglosakson kültüre ne kadar yapışık hale getirilmişiz...”

Mektubuna bu sözlerimden etkilendiğini belirterek başlıyordu.

“Sayın Mahiye Hanım, Jozsef Attila hakkında yazdıklarını okudum ve beni çok etkiledi. Ben Macarım ve sizin gibi “neden bize bu kadar yakın ve akraba bir kültürün edebiyatını tanımıyoruz?” diye düşünüyorum... Zaten Macarlar da Türkiye’yi hiç bilmez... Osmanlı zamanları bilir sadece, Türkiye’de tatil yaparken şaşırıyorlar... Allah’a şükür Türkiye’yi seven insanlar var bizde ve bu grubun sayısı her gün büyüyor. Biz de Türk kültürünü Macarlara tanıtmak istiyoruz. Ben genellikle müzik seviyorum, Türk müziğini Macaristan’a getirtmek için çalışıyorum. Sitemiz var, orada buluyoruz.

Size teşekkür etmek istedim, yazdıklarınız için, Macar edebiyatını sevdiğiniz için. Lütfen hatalarıma bakmayın, sadece bir yıldır Türkçe öğreniyorum.

Saygılarımla.”

Ona yazdığım aşağıdaki uzunca mektup-makaleyi okurlarımla paylaşmak isterim.

Sevgili Timea,

Seninle paylaşmak istediğim ne çok konu var. Sana sorularım da olacak. Örneğin, Macar opera sanatçısı Török Erzsebet’in okunuşunu Türkçe yazmak istesem nasıl yazmalıyım? Bir Türk adı olduğu belli. Onun bir CD’sini almıştım Keçemet’teyken. Bu CD’yi sınıflarımda kullanıyorum, müziğinden önce adının yazılışını gösteriyorum öğrencilerime. Akraba kültürleri bilsinler diye.

Okunuşu Ercebe, Erçeve gibi sanıyorum. “B” harfinin bizde yerel okunuşunda bazen “V” olarak çıktığını bilirim.

“Ç” harfinin Rize ve Erzurum civarında Azeriler gibi, sizde de öyle olduğunu gördüm, Ç ile C nin arasında bir ses olarak çıktığını biliyorum. Örneğin, Çigan değil “cingane” oluyor. Hatta, ilk “n” yi ve sondaki “e” yi duyamazsınız bile.

Sevgili Timea, senin adındaki ses kaynağını merak ettim. “Timur” ile kök benzerliği olabilir. Timur, tarihte bir Fars (İran) imparatorudur, ama o bir Türk idi. Bizde bu isim yaygındır. Sonundaki “r” harfini sanki “ğ” gibi veririz, adeta “r” yok olur. “R” harfini yok etme sizde de yaygındır, özellikle sondaki “r” ler duyulmaz. Bizde Ege bölgesinde “r” hemen hiç kullanılmaz. “Bi du” deriz yaramazlık yapan çocuğa, oysa yazarken “bir dur” yazarız. “Kar” yazarız, ama konuşurken “ka” çıkar.

“Yağmur” yazarız, ama konuşurken hem “ğ”, hem “r” yi atar, “yamu” çıkartırız, “Var mı” yazar, “va mı” diye çıkartırız. Biliyorum ki dünyada dil üzerinde en çok çalışanlar Macar dilcileri olmuştur, ses bilimcilerle, müzikologlarla birlikte çalışmışlar, çıkartılan seslerin hiç birini yok etmemişlerdir. Bu nedenle Macar dili fonetik olarak beni ilgilendirmektedir.

Rizeliyim ve Rize şivesi Türkçe’ye en uzak şive gibi görünür, oysa uzak olduğu nokta İstanbul Türkçesidir, Macar Türkçesi değildir, bunu fark ettim. Bu fikre bebek nazlatmaları üzerine yaptığım derleme ve araştırma sırasında ulaştım, bunu da nazlatmalar üzerine yazdığım makalemden belirttim. (8.9.2005 tarihinde bir dilekçe yazarak önerdiğim “nazlatma” sözcüğü, Türk Dil Kurumu tarafından kabul edilmiş ve bu durum 19.12.2005 tarih ve 142/5258 sayılı yazıyla tarafıma bildirilmiştir.)

Örneğin, Rize’de Orta Asya’dan, Turfan’dan gelen sözcüklerimiz bile vardır. Uygur bölgesindeki Turfan’da su kanallarının adı olan “Karız” çok yakın olarak Rize’de “keriz” (“e” harfi “a” ya eğimlidir”, “k” harfi de “ç” karışımıdır) vardır. Sadece sözcük olarak değil, bizzat işlevsel olarak aynen vardır.

Benim büyüdüğüm evin bahçesinde toprağın iki metre kadar altında, bahçeyi verevine geçen bir keriz vardır. İşlevi şudur; Rize çok yağış alır, bahçe göllenmesin diye bu keriz suyu toplar ve denize kadar alttan geçirir. Kerizin bir noktasında taş merdivenle inilen bir “puar” vardır. Dikkat edin, “pınar” demedim. Puardan tertemiz içme suyu alırdım çocukluğumda, bu görev benimdi evde; en küçük olana verilir bu iş, çünkü puarın çukuru çok geniş değildir.

“Puar” sözcüğünün Antalya’dan İzmir’e kadar geniş Ege bölgesinde “pınar” yerine kullanıldığını biliyorum. (Antalya, Burdur, Denizli civarı bilinen eski Türkmen bölgeleridir.) Hatta, “r” yi çıkartmazlar tıpkı sizdeki gibi. Sizin “Macar” sözcüğüne “mohacı” dediğiniz ve “moac(ı)” olarak çıkarttığınızdaki gibi.

Dahası var, Rize’de çocuğa su içirirken annesinin “su, al su, iç” anlamında söylediği söz şudur; “BU, A BU”. Puar ile ilişkisi açık.

Orta Asya’da Karız sulama tekniğinin kullanıldığı coğrafi alanın adı olan “Turfan” sözcüğünün ortaya çıkardığı bir sözcük de erken yetişen sebze ve meyve anlamında kullanılan “turfanda” sözcüğüdür (“Uygur Köprüsü Karız”, Bilim ve Ütopya, Ekim 2005). Bugün bu sözcük, Rize’de ve tüm Türkiye’de aynı işlevde ve aynı adla kullanılmaktadır.

Dönelim bizim bahçedeki kerize. Bu kerizi annemin dedeleri yapmıştı. Bu durum, atalardan beri bir su kanalı kültürünün olduğunu gösterir. Dedelerimiz, şimdiki Gürcistan’dan gelmişlerdi ve lâkapları “Finci” idi. Orada “Fin” köyü varmış, oradan gelmişler. “Fin” köyü adını nerden almış olabilir? Orta Asya’dan kuzey Avrupa’ya gitmiş olan Finlilerle aynı çıkış noktasına ulaştığımızı hissediyorum. (Bugün anne aile soyadım Fencioğlu’dur, ancak anneme “Fincinin kızı” denilmesi devam etmektedir.)

Yine Rize’de çok geniş bir KOPUZ sülalesi vardır. Gözlerindeki tatarımsı çekiklik ve yuvarlak yüzleri belirgin ortak özellikleridir. Bu aileden kız alıp vermelerle benzer özellikler daha geniş alanda görülmektedir, büyük yengem bu soydandır. Gelelim “Kopuz” sözcüğüne; Türk halk çalgısı (Anadolu’da yaşamış bütün toplumların da ortak çalgısıdır) bağlamanın atası “kopuz” denilen Orta Asya çalgısıdır. Bakıyoruz hem genetik olarak Asyalı hem aldığı soyadıyla belirgin Asyalı.

Karadenizli olarak bir başka ortak özelliğimizi daha söylemek istiyorum; tulum zurna. İngilizce Pipe Organ olarak bilinen bu çalgı Macaristan’da ve bugünkü Romanya sınırları içindeki Transilvanya bölgesinde kullanılmaktadır. Transilvanya bölgesiyle ilgili aynı düşüncede olduğumuzu sanıyorum; Sultan Kutay pentatonik bebek nazlatmalarını buradan derlemişti, benzerini Rize’de derledim.

Tulum zurnanın batıya göçlerle nerelere kadar gittiği başka bir yazımıza konu olsun. Ancak deriden yapılmış olan tulum zurnanın, dericilik kültürü gelişmiş toplumların ürünü olacağı kuşkusuzdur.

Rize yöresel halk dansı olan horonda belirgin ritim yedi onaltılıktır. Bu ritim Macaristan'a çok yakın olan Moldavya'da kullanılmaktadır. Moldavyalı yaylı çalgılar orkestrasından dinledim, aynı hareketlilikte yedi onaltılık horon çaldılar. Kendi bestecileri yerel müziklerini armonize etmişti o eserde. Biliyoruz ki Moldavya'da Gagavuz/Gökoğuz Türkleri yaşamaktadır. Bu bağlantılarla Doğu Karadenizlilerin Gökoğuz Türkleriyle olan yakınlığı açıklanabilir.

Macarlarla ortak bir yanımız da Çingenelerle birlikte yaşıyor olmamızdır; yoksulluktan kendini kurtarmış olanlarına artık "Çingene" demiyoruz. Ancak Türk Çingeneleri belki de dünyanın en şanslı olanlarıdır, Avrupa'daki gibi soykırım asla yaşamamışlar, her meslekte her kariyere kadar hep var olmuşlardır.

Çingeneler konusunda benim görüşüm size farklı gelebilir. Özetle, "Dünyada iki insan popülasyonu vardır; biri Afrika'nın ortasında oluştu, diğeri Asya'nın ortasında oluştu" diyorum.

1. Türkler Orta Asya popülasyonundan gelir, oradan iç denizin kurumasıyla doğal göçlerle yayıldılar (Avrupa'nın kuzeyi henüz buzlar altındayken, Bering boğası henüz kırılmamışken, MÖ:6500 de oluşan Karadeniz henüz çökmemişken).

2. Çingeneler Afrika popülasyonundan gelir. Sahra çölü oluşurken, yüzlerce yıl süren yanardağ patlamalarından kaçanlar sahil boyu su kenarlarını takip ederek göç ettiler. Henüz güney doğu Asya'da adalar oluşmamışken yürüyerek Avustralya'ya kadar gittiler. Hindistan ve Mısır önemli su kaynağıydı, buralara yerleştiler. (Egypt, Kıpti/Çingene ülkesi, biz Mısır diyoruz.) Sonra batıya doğru yayıldılar. Anadolu ilk tarım yapılan topraktı, su ve buğday birlikte vardı ve bu nedenle göçler buraya doğru kaydı. Hindistan üzerinden Afrika kökenli insanlar ve Asya üzerinden Türk kökenli insanlar Ön Asya'da, bu topraklarda buluştu, ortak yaşantılar oluştu. Afrika kökenlilerin Latince gibi dilleri zaman zaman egemen olduysa da Türk dili daha geniş alanlara yayılabildi, çok az değişikliklerle hep yaşadı. Türkçe'nin bu kadar uzun yaşayabilmesinin önemli nedenleri vardır.

Anadolu'da ve Avrupa topraklarında bu iki kökenin birlikte var olmalarının nedeni doğal göçlerdir. Ancak Türklerin daha Orta Asya'dayken demiri eritme, su kanalları yapma, yani toprağı ve kayayı değiştirme kültürüne sahip olmaları, gittikleri yerlerde dillerini üstün tutabilmelerine yaramıştır. Yani Türkçe bir matematik dili olduğu için, sanat-kültür dili olduğu için, bu kadar geniş alanda varlığını devam ettirebilmiştir.

Türkleri ve Çingeneleri neden sevmez zengin batılı beyaz adam? Çünkü kendini üstün ilan eden o beyaz adam kendi atalarını küçümseyen dünyamızın sınıf atlamış şımarık çocuklarıdır.

Şunu da düşündüm; dünyada iki insan kaynağının olduğunu kabul etmek Adem ile Havva efsanesini yıkacaktır, din ile iç içe yaşayan batılı Hristiyan tutucu kalemlere iki ayrı popülasyonu kabul ettirmek zordur, çünkü aksi halde bütün ezberledikleri bilgileri ve yazdıkları kitapları değiştirmeleri gerekecek.

Biliyor musun, yaşadığımız topraklara Türkiye diyen de batılılardır. Trakya adı, Türklerin yaşadığı yer anlamında Trukya olarak söylenmiş, bu sözcük dönüşerek Türkiye olmuştur.

Mustafa Kemal Atatürk, Türk Tarih Kurumunu kurdu ve tarihçilere Etrüsklerin Asya ile akrabalığını araştırma görevi verdi. Bu araştırmalar Bilim Ütopya Dergisinin Aralık 2005 sayısında yayınlandı. Benzer bir araştırma Meksika'da yapılmış, İnka ve Maya uygarlığıyla benzerliklerimizin olduğu belirlenmişti. Yakutistan'ı görenler, şehir merkezlerindeki ağaç oyma abideleri, Kızılderili totemlerine benzetmektedirler.

Etrüskler (MÖ 1000-300), Roma şehrinin kurucusudur. Dergide Roma müzesinden resimler ve heykeller var. Ben bir drama öğretmeni olarak bu resimlerin ne anlattığı şöyle çözdüm:

1. Romüs ve Romülüs'ü emziren dişi kurt heykeli: Dişi kurt efsanesi orta Asya kökenlidir. Demir dağları eriterek geçen insanların tarihidir bu efsaneler. (Dağları delen efsanevi aşk hikayeleri hâlâ anlatılır.) Demiri eriten teknolojiye sahip insanlar ancak bir sonraki aşama olan bronzdan heykeli yapabilirler. Kalıp dökülerek yapılmış bir heykeldir söz konusu; eritme ve başka madenlerle karıştırma, bunlardan yeni aletler yapma aşamasına geçilmiş demektir.

Benzer şekilde, on yıl kadar önce kazılarda bulunan Göktürk parasında han ile kadın han başları birlikte resmedilmiş haldedir. Kabartma resim madeni para üzerindedir; aynı teknolojidir bu.

2. Romüs ve Romülüs: Bu adlar Çingene/Roman adıdır. Bronz heykelde dişi kurt bu iki Çingene çocuğu emziriyor. (Bugünkü Romanya'da bu isimler erkek çocuk adı olarak vardır/2005.) Yani, Asyalılar Afrika'dan gelenleri besliyor!

3. Dans eden kızlı erkekli resimler: İki zurna çalan bir erkek var, kıza kur yapıyor. Bu figür bizde var, kız yüzünü saklar, erkek maharetlerini gösterir, en maharetli erkek onu dansa kaldırıır, vb. Kızın başındaki örtü, bugün Karadenizli kadınların başından dolandırarak omzuna attığı çersandır.

Zurna, geleneksel üflemeli Anadolu çalgısıdır. Zurnanın gelişmiş olanı bugün klarnettir. Klarnet aynı zamanda Çingene çalgısıdır.

4. Parmak şıklatan iki elli küp: Bir küpün kulpuna geçirilmiş, mandal görevi verilmiş kollar, tipik Türk halk oyunlarındaki el hareketini veriyor.

5. Balmumu maske: Ölen genç kızın yüzünden alınan balmumu maskenin kenar süsünde, kızın alnında dizilmiş paralar ve başında tüyler var. Bugün bile Ankara/Orta Anadolu köylerinde gelin kızın başına renkli tüyler ve alnına altın paralar dizilmektedir.

Etrüsklerin ölen kız maskesi, ölen kadına saygıyı, onun yüzünü resim gibi duvara asma geleneğini gösterir. Anadolu'da, kadın-erkek ayırmadan ölenlerin resmini çerçeveletip duvara asma geleneği devam etmektedir. Resmi yasaklayan İslamiyet bile bu geleneği yok edememiştir. Etrüsklerin yaptığı kadın-erkek birlikte heykelleri Göktürklerdeki kadın-erkek birlikte resmedilmeye örtüşen bir durumdur.

6.Solo kadın dansçı: Kadının elleri tipik Kafkas yöresindeki dans figürüdür. Ayaklarında çarık vardır. Çarık halen bilinen, deriden yapılmış bir ayakkabıdır.

Dericilik Türklerin en eski becerilerindendir. Örneğin, eti tuzlayarak uzun süre koruma, kurutulmuş tuzlanmış et saklama, deriden çarık, çadır, pösteki, su kabı, peynir kabı, vb yapma teknikleri vardır. Macarların ünlü salamu bu becerinin devamıdır.

7. Karı-koca Lahitleri: Kadınla erkeği birlikte gösteren bu lahitler Göktürk paralarında olduğu gibi kadına değer verme geleneğini gösteriyor. Anadolu'da Kibele adıyla bilinen Ana Tanrıça mitolojisi bu geleneklerle örtüşen bir durumdur.

Sevgili Timea, her hangi bir yorum yapmadan bu bilgileri Macar arkadaşlarına aktarabilir ve onları tartıştırabilirsin. Bana posta adresini verirsen yukarıda sözünü ettiğim Bilim ve Ütopya dergilerini gönderirim.

Arkadaşlarına eve geldiklerinde ikram ettiğin kahve öncesi şeker ve kahve yanındaki su da bir Türk geleneğidir. Ancak biz belki Anadolu'da buna kolonya ikram etmeyi ekledik; temiz el, temiz hava ve hoş kokularla sohbet etmek için olmalı. Sizde kolonya ikram etmek de var mı?

Son olarak sana "Attila /İlk Avrupalı" adlı yeni bir tarihi romandan söz etmek istiyorum. Yazarı Grigory Tolski Yakutistan'da doğmuş ve Paris'te yaşıyor. Bu romanını dünyada ilk kez Türkiye'de Türkçe olarak bastırdı. Papirüs yayınlarında basılan bu kitapta Roma saldırılarından bıkan diğer Avrupalıların kendilerini kurtarsın diye davet ettikleri genç Hun İmparatoru Atilla'yı anlatmaktadır. Atilla, Fransızca, Latince, Almanca bilmektedir, akıllı ve cesurdur, Romalılara karşı Avrupalıları birleştirir. Devlet kurma geleneği olan Asya Türkleri böylece Avrupa tarihine de şekil vermiş olur.

“Attila’nın hayatı bin yıldan bu yana Alman halk ozanlarının şarkılarına konu olurken bir çok yazar ve sinema yapımcısına da ilham vermeye devam ediyor...” diyor yazar Tolski.
Sana yeni bir şey söylemiş olur mu bu kitap, bilmiyorum.
Sevgilerimle.

7.BÖLÜM KÖŞE YAZILARINDAN

Birlikte Şarkı Söylemeye Son mu?

“Müzik ve resim dersleri seçmeli paralı ders yapılmasın” konulu başlatmış olduğumuz imza kampanyası devam ediyor.

Bu kampanyayı Musiki Muallim Mektebinin 80. kuruluş yıldönümü sempozyumunda Gazi Ü. Konser Salonunda başlattık (2-3 Kasım 2004). Bu sempozyumda biz müzik öğretmenleri ilk kez kendi bayramımızı kutlamanın sevincini yaşadık. Fakat galiba son kez de. Çünkü müzik ve resim (beden eğitimini de dahil ettiklerini spordan sorumlu devlet bakanının 6.11.2004 tarihli konuşmasından öğreniyoruz) dersleri temel ders olmaktan çıkartılıyor, seçmeli ve paralı derslere dönüştürülüyor. Yani parayı veren düdüğü çalacak. Paran kadar eğitim hakkın olacak.

Haziran 2004’de piyasaya göre eğitim modeline geçtiğini ilân eden TTK başkanı Ziya Selçuk gerçekte Gazi Mustafa Kemal’in 1924’de kurmuş olduğu müzik öğretmeni yetiştiren kurumu kapatmaktadır. Çok parçalı zekâ kuramına dayandırılan, “öğrenci merkezli” gibi bir yaldızla sunulan bu programla, sanat eğitimi almayan, pop müziğin açık saldırısına terkedilmiş ve ulusal şarkı dağarcığına sahip olmayan, daha ötesi İstiklâl Marşı’nı bilmeyen bir nesil yetiştirilmek istenmektedir.

“Müzik ve resim dersleri seçmeli paralı ders yapılmasın” konulu imza kampanyamıza ilk gün aşağıdaki isimler katıldı ve imzalar TTK üyelerinin 0312 213 39 62 – 0312 213 78 36 numaralı fakslarına gönderildi.

Edip Günay (Em.Prof.), Erdoğan Okyay (Müz. Eğt.), Enver Tufan (Öğ.Gör.), İsmail Bozkaya (Öğ.Üy.), Erdal Tuğcular (Öğr. Üy.), Selmin Tufan (Öğ.Üy.), Feridun Büyükkay (Em.Prof.), Mustafa Apaydın (Öğ.Üy.), Hürriyet Apaydın (Müz. Eğt.), Yalçın Tura (Em.Prof.Besteci), Memduh Özdemir (Prof. Bl.Bşk.)Hüseyin Başkadem (Müz.Eğt.), Müzeyyen Demirci (Müz. Eğt.), Mahiye Morgül (Müz.ve Drama Eğt.), Refik Saydam (MÜZED Bşk.) Hilâl Arslan (Müz. Eğt.), Efe Akbulut (Öğr.Üy.), Aykut Sarıçiftçi (Öğr.Üy.), Seval Köse (Öğr.Üy.), Erdiñ Özcan (Müz. Eğt.), Özlem Onuk (Arş.Gör.), Atalay Çakır (Müz. Eğt.), Nurhan Cangal (Em.Öğ.Gör.), Ayşegül Atak Yayla (Öğ.Üy.), Yılmaz Küçüköncü (Öğ.Üy.), Fatih Yayla (Öğ.Üy.), Sonat Coşkuner (Yük.Lis.Öğr.), Naz Evren (Yük.Lis. Öğr.), A.Serkan Ece (Öğ.Üy.), Hikmet Türk (Öğr.), Burcu Kalkanoğlu (Öğr.), Cemalettin Göbelez (Prof. Öğ.Üy.), Baran Üstüntaş (Öğr.), Oya Akyıldız (Öğr.Gör.), Bukle Çavdar (Öğr.), Tuğba Aydın (Öğr.), Soner Koç (Öğr.), Bilge Başkan (Öğr.), Bülent Birol (Dekan), Yılmaz Şenduman (Öğrt.), Sermin H.Kaymak (Öğrt.) Hakan Elbaşı (Udist), Gülçin Yılmaz (Yük.Lis. Öğ.), Ali Delikara (Arş.Gör.), Gülay Batur (Öğr.), Nezahat Türkmen (Öğr.), Nilüfer Şen (Öğr.), Ceren Efe (Öğr.), Gizem Şahin (Öğr.), Tuğba Topcan (Öğr.), Özlem Dulkadir (Öğr.), Ferda Öztürk (Öğr.), Suat Kurtuldu (Müziyen), Yusuf Akbulut

(Prof.Öğ.Üy.), Satiye Öktem (Müz. Eğt.), Fatma Yıldız (Müz.Eğt.), Beste Özçelebi (Öğr.), Beyza Kerimoğlu (Öğr.), Şule Sevindirici (Öğr.), Erdem Özger (Öğr.), Seyit Ahmet Altay (Öğr.), Övgü Özparlak (Öğr.), Çağrı Başbuğ (Öğr.), M.Ayça Acar (Öğr.), Gülce Coşkun (Öğr.) Gözde Coşkun (Öğr.), Duygu Atik (Öğr.), Burçin Korkmaz (Öğr.) Tuğçe Kaynak (Arş.Gör.), A.Semih Birel (Arş.Gör.), Dilek Bulduker (Öğr.), Mehmet Efe (Arş.Gör.), Gülşah Kurtulan (Müz. Eğt.), Tülay Ayyıldız (Öğrt.), Efsun Kerman (Öğr.), Nevhiz Erman (Öğ.Üy.), Şeyda Çilden (Öğ.Üy.), M.Yiğit Ersoydan (Öğr.), Bilge Başkan (Öğr.), Muzaffer Nezihi Egelioglu (Öğr.), Selçuk Bilgin (Öğ.Üy.), Raziye Nil Aksoy (Öğr.) Uğur Özalp (Öğr.), Ali G.Duman (Öğr.), Gökhan Özdemir (Öğr.), Mesut Arıkan (Müz.Eğt.), Erhan Yiğiter (Öğr.) Korhan Doğan (Öğr.), Nevra Güçlü (Öğr.), Dr.Ercan Yenal (Müzikolog), Serpil Özyürek (Müz. Eğt.), O.Ülkü Özer (Müz. Eğt.), Y.Selim Sarıcı (Müz. Eğt.), Hidayet Telli (Ressam, Sanat Eğitimsi), Nevide Gökaydın (Ressam, Sanat Eğitimsi).

5.11.2004

Sesimi Duyan Yok mu?

19 Kasım 2004 günü İlköğretim okullarına gelen resmi yazıda “4.sınıftan itibaren müzik resim ve beden eğitimi gibi özel yeteneğe bağlı dersler branş öğretmenleri tarafından okutulur” deniyor.

Bu yazı imza kampanyamıza bir cevap niteliği taşıyor. Sanki daha fazla müzik öğretmeni çalıştıracaklarmış gibi gösteriliyor, ancak içinde yer alan “özel yeteneğe bağlı dersler” ifadesinin altını çizelim. Bugüne kadar temel ders olan dersimiz artık özel yeteneğe bağlı ders olarak geçecek.

Bunun bir adım sonrası şudur; “öğrenci merkezli eğitim modeline geçtik, çocuğun ilgi-istek ve kabiliyeti doğrultusunda seçmeli dersler koyduk, parasını veren çocuk bu dersleri alır.” Böylece, bu dersler toplu ders olmaktan çıkacak, kendi içinde de parçalanarak çalgı öğrenme dersleri olacak. Spordan sorumlu devlet bakanı açıklıyor; “bir ilköğretim okulunda beden eğitim öğretmeni değil, beden eğitimi öğretmenleri olacak. Okullarda spor klüpleri bulunacak.” Bunun adı koçluk sistemidir, “parayı veren topa elini sürer”, “parayı veren düdüğü çalar”.

Arkadaşlar, değiştirilen her kelimenin arkasında bir tuzak var, lütfen bunları görelim. Çok parçalı zekacı öğretim üyeleri de olan bitenin farkında değiller. Öğretim üyeleri de aralarında parçalanmış; birbirine güneydin demiyorlar ki oturup “nereye gidiyoruz” u konuşabilsinler. Onlar YÖK profesörüdür, kariyer için vardırlar.

Oysa gayet basit; piyasaya göre eğitim modelinin teorisi çoklu zekâ, uygulaması dersleri parçala ve sat, yöntemi çocuğu birey (sosyal varlık değil) kabul et ki kültürel farklılıklarını öne

çıkartarak çocuğu yalnızlaştır. Çocuğun duyularını parçala doğasını boz, toplu sanat ve beden eğitimi almasın ki ruhu ve bedeni güzelleşmesin.

Müzik Öğretmenleri Alan Yeterlikleri başlığıyla toplanan komisyondan çıkan rapor bu doğrultuda hazırlanmıştır. Bu komisyonda Denizli Müzik böl.bşk Efe Akbulut görev aldı. Raporda İnsan ve Müzik Olgusunu Tanıma adlı ilk başlıkta , 9-14 yaş grubunda, (A-1-1) ilk cümle şöyledir: “Öğrenciye insanın biyolojik, psikolojik, sosyal, kültürel ve duygusal bir varlık olduğunu açıklar.” Kim açıklar; öğretmen. Öğretmen bunu “hayır, insanın tanımı böyle değildir, kültürel ve duygusal varlık sözü kasıtlı olarak bu tarife eklenmiştir” diye eleştiremez, eleştirirse, alanında yetersiz kabul edilecektir. Bunun sonu çocuklarımızı etnik ve dinsel farklılıklarına göre sınıfta parçalamaya götürür.

Parçalamanın sonu yok, bunu görmeliyiz! Parçacı zekacılara karşı duruş koyan öğretim üyesi yok mu bu ülkede? Eğitim fakülteleri YÖK profesörleriyle mi dolu hep?

Aynı raporun B-3 bölümüne konu başlığı verilmemiş ve tamamen çalgı öğretimine yönelik ifadeler yer almaktadır. Örneğin; B-3-2 de, “Öğretmen öğrencilerin ilgi, istek ve becerileri doğrultusunda, fiziksel özelliklerini de dikkate alarak doğru çalgıya yönelmelerini sağlar”, B-3-4 de, “çalgı eğitimiyle bireyin kendini gerçekleştireceğine inanır” denilmektedir. İpuçları içinde saklıdır. Çocuk henüz 9 yaşındadır ve hiç toplu müzik eğitimi görmemiştir ve çalgı seçimine yönlendirilmektedir.

Lütfen sesime ses verin arkadaşlar!

“Sen kendi sesinle kül olursun ey Kerem gibi yana yana...” mı diyorsunuz?

Eğer öyle ise; yanıtlım aynı şiirin içindedir;

“Kül olayım Kerem gibi yana yana,

Ben yanmasam, sen yanmasan, biz yanmasak...”

21.11.2004

19 Mayıs ve Müzik Öğretmenleri

19 Mayıs Stadyumunda yapılan ve naklen verilen bayram töreninde Ankara İl Milli Eğitim Müdürlüğünün Öğretmenler Korosu vardı. Verilen görevi çok güzel yerine getirdiler, Muammer Sun'un 19 Mayıs Marşına yakışan bir saha düzenlemesini arkalarına alarak sayın Cumhurbaşkanımızın karşısında söylemek gurur verici bir tabloydu. Ancak burada gözden kaçan bir şey oldu; bu koronun asıl işlevi gençlerin yerine sahneye çıkmak değildir.

Kırktan fazla müzik öğretmeni o sabah okullarında tören yapamamış, hazırlamış oldukları koroların öğrencileri ise boynu bükük bırakılmıştı. Oysa Ankara ilinde sayısız lisenin korosu vardır ve daha birkaç yıl önce bin kişilik gençlik korosu bu stadyuma çıkartılabilmıştır. Polifonik Korolar Derneğinin ve Radyonun gençlik korosu da vardır.

Beri yandan Yenimahalle ilçesinde okul müdürleri toplantısında 19 Mayıs bayramını ilköğretim okulları kutlamasın önerisi yapılmış ve bu öneri çok sayıda müdür tarafından desteklenmiştir. Hazin bir durum. Birkaç dirençli okul müdürün itirazı ile tören yapılması kararlaştırılmış. Yani, Cumhuriyet bayramlarımız kutlansın mı kutlanmasın mı tartışması resmi toplantılarda yapılır hale geldi. Bu gündem bayramların bitirileceğinin resmi sinyalleridir. Bizi okulda istemiyorlar.

Bu bilgiyi müzik öğretmenlerinden oluşan koroyu stadyuma çekme kararıyla birleştirebilirsiniz...

Aynı gündem Polatlı ilçesinde tam destek görmüş ki Polatlı İlköğretim Okullarında 19 Mayıs bayramı kutlanmadı. Anadolunun bilmediğimiz yerlerinde nasıl oldu kim bilir?

Zaten 23 Nisan Ulusal Egemenlik bayramı da bayram olmaktan çıkıp çocuk şenliğine, o da çocukların değil pop şarkıcıların para kazandığı şenliğe dönüşmeye başlamadı mı? Biz artık yokuz.

Egemenliğini AB ye devreden bir ülkede egemenlik bayramı mı olurmuş? Bunu şimdiden dillendirenleri biliyorsunuz. İstiklâl marşının da gereği kalmayacak onlara göre. Yani canlarım, ULUSAL EGEMENLİĞİN VARSA SEN DE VARSIN noktasına sürüklendiğimizin bilmem farkında mısınız?

Havanda su dövmeyelim, ekmek kapımız kapanıyor, bunu konuşalım. Bakınız, dersimizi temel ders olmaktan çıkartıp 4. sınıftan itibaren özel ilgi bilgi yetenek dersi konumuna indiren yazının 2.paragrafında bu dersler UZMAN ÖĞRETMENLERCE verilir diyor. Birimiz çıkıp bu ne demektir, branş öğretmenliğinden de mi çıkartılıyor dersimiz diye sormayacak mı?

Arkadaşlar, Uzman Öğretmenlik diye bir tanımlama getirildiğinin farkında değil misiniz? Bununla neyin altını oyacaklarını düşünmeye başlayalım. Milli Eğitim Bakanımızın bir süre önce kullandığı “öğrenmeyi öğrenen çocuk bilgiyi bilenden alır” ifadesinin altını kurcalayınız. Öğretmen yetiştirme de mi bitirilecek?

Bayramlar bitecek, rehberlik bitecek, resim, öğretmenlik bitecek...

Magazin sohbetlerini artık bırakmanın vaktidir. Artık gerçek gündemimizi konuşalım. Bizi gerçek gündemimizden uzaklaştırmak isteyen olursa hevesini kursağında bırakalım.

20.5.2005

Anya Manya Mamanya

100 yıl önce topraklarımız Fransız kumpanyalarının egemenliği altındayken Anadolu'da çocuklar bu kumpanyaların (şirketlerin) iki yüzlü, yalancı ve dolandırıcı olduğunu görmüşler ve bundan oyun yapmışlardı. Çocuklar toplumun aynasıdır; "Anya manya kumpanya" sayışması bu gerçeklikten doğmuştu. Bugünün çocukları televizyon izlemekten başını kaldırıp da gerçekleri görememektedir. Onlar adına bu tekerlemeyi şimdi bizlerin yapması uygun düşerdi ve ben de bunu yaptım; SPAN şirketi çocuklarımızı kandırmakta, müzik dersini ellerinden almaktadır.

Aynı dönemin diğer bir oyunu "Aç kapıyı bezirgân başı" tekerlemesidir. Bu oyunda toplumun ikiye bölünerek yere yıkılmasına kadar canlandırma vardır. Kapı hakkı rüşvettir, bezirgân başı tüccardır, rüşvet vererek saraya giren Fransız tüccarlarına aracılık eden Bezirgân Paşa lâkaplı Fethi Paşayı anlatır. Halk gizli konuşmalarla yabancından yana- yerliden yana olarak bugünkü gibi ikiye bölünür, sonunda çekişme başlar. Çekişme sırasında kalabalık olan taraf değil, arasında zayıf unsurları bulunduran taraf yere yıkılır; halkın yıkılışıdır son sahne.

Şimdi yaşamakta olduğumuz süreci çocukların gözüyle tarihe yazmak için bu oyun tekerlemesini besteledim. Aradaki fark şudur; Fransız kumpanyalarının yerini Amerikan kumpanyaları almıştır.

Aşağıda bu tekerlemenin Sultan Kutay notalama tekniği ile yazılmış notaları yer almaktadır.

Anya Manya Mamanya

4/4

d d d r m m m r r r m r d d

An ya man ya ma man ya sı pan sı pan kum pan ya

Anya manya mamanya
SIPAN SIPAN kumpanya

Kumpanya SIPAN SIPAN
Git geri SIPAN SIPAN
Müzik dersleri bitti
Şarkı söyleme bitti
Kumpanya SIPAN SIPAN
Git geri SIPAN SIPAN

Resitatif:

- Paul vermoulen..... Go home!
- Johan Gademan..... Go home!
- Theo Savelkouls.....Go home!
- Marjan Vernooy.....Go home!

Kumpanya SIPAN SIPAN
Git geri SIPAN SIPAN

Oyun:

1.kıtada: Sağ kol öne uzatılır, uzatılan el alta-üste ritmik çevrilir. Bu devinim çocukların tanımıyla “sen yanar dönersin, iki yüzlüsün” anlamındadır.

2.kıta bağlantıdır: İşaret parmağıyla tehdit hareketi yapılırken 4 adım öne 4 adım geriye yürünür. Adımlar belirgindir, ayak sesi duyulur.

3.kıtada: Kendine ve karşındakine dokunarak sayışma hareketi yapılır. Şimdi bir sayışma yapıyoruz anlamındadır.

4.kıta bağlantıdır: “Kumpanya...” derken öne-arkaya sert adımlarla yürünür.

Solo haykırış: Solo-koro yapılır. Solonun okuduğu her isimden sonra koro yumruğunu yukarı savurarak “go home” haykırışı yapar, davullar buna katılır.

Müzik öğretmeni arkadaşlarımdan rica ediyorum, bu yıl çocuklarımıza tam not veriniz, çocuklarımız karnelerinde müzik notunu PEKİYİ görsünler. Bunlar gözbebeğimiz, bir müzik öğretmeniyle birlikte olmuş son kuşak çocuklarımızdır; onların sahip olduğu birikimi hiç bir değerlendirme sistemi ölçemez. Onlarla kırıgın vedalaşmayalım.

Ve önümüze konulan ABD dayatması çoklu zekâ anketlerini asla doldurmayalım.

28.3.2005

Çalgı Seçmek Hevesiyle

Bir yanılığa ve bilimsel gelişmeleri takip etmeme tavrına tepkisel yanıttır.

Sadece çalgı öğrenmiş olarak Anadolu Güzel Sanatlar Lisesine gelecek öğrencilerle daha iyi mesafe kat edeceğini hayal edenlerin uğrayacağı hüsrandan söz etmek istiyorum. Batıda zekâyı parçalayıp „her çocuk sadece bir alanda başarılı olabilir“ teziyle yola çıkanlar bu hüsranı yaşadılar.

Eğer şu ön bilgiye sahip olunsaydı sorun yoktu: İnsan beyni tıpkı doğada olduğu gibi holistik yapıya sahiptir; evrende her şey birbirinin devamı ve birbirine bağımlıdır. Halkalardan biri koptuğu zaman diğerleri de yok olur. İnsan beyni ritmik olan şeyleri algılayabilme

özelliğindedir. Sadece bir tür yiyecek beslenmek de aynı tür hatadır. İnsan zihni bu kuralın dışında değildir.

Çocuğu sadece çalgı çalarak başarılı çalgıcı olacak sanmak en büyük saflıktır.

Sadece güreşı seçen çocuk için ne demeli? Üniversiteye kadar bu daldan başka bir şey öğrenmeyecek; ABD gençleri gibi, okuma yazma bilmeden üniversite diploması!

Dönelim batının küresel merkezlerindeki çokbilmişlere; Gardnerin ardılları sandılar ki çocuğu sadece matematikle yükleyince (hani tek bir alanda başarılı olunabilirdi ya) çocuk matematik profesörü olacak. Bir de ne görsünler, çocuk eblek olmaya yüz tutmuş. N’apalım demişler, deneyelim bakalım piyano eğitimi alınca nasıl oluyor; vermişler piyano eğitimi, çocuk ilerlemiş. Sonuç demişler; piyano eğitimi alan çocuk matematikte daha başarılı oluyor! Yeniden keşfediyorlar, büyük buluş gibi anlatıyorlar.

Bir örnek de Almanya’dan, Erdoğan Okyay öğretmenimizin MÜZED söyleşisinden; « Almanya da bireysel çalgı dersi yerine toplu öğrenmenin daha hızlı sonuç verdiği test edilmiş. »

Batılı bu kafadır işte; Asya’nın öteki ucunda Suzuki ne yapmış bakmıyorlar. Suzuki çocuğun ailesini bile derse alıyor, abla ve ağabeyleriyle birlikte grup yaptırıyor... Okulda da değişik yaş grupları birlikte müzik yapıyor. Temel felsefe; çocuk sosyal varlıktır. Merak edenler Ankara Japon Okulunda bir müzik dersi izlesinler. (Bu yöntemle ilgili ayrıntılı bilgi 2. baskıya hazırlamış olduğum « İlk Çocuklukta Müzik Nasıl Öğretilir, 2-6 Yaş» adlı kitabımda yer alacaktır.)

Bizde de çocuğu çok yönlü yetiştirmek bir Cumhuriyet kültürüdür. Aileler çocuklarını sosyal olsunlar diye çeşitli sanat ortamlarına yönlendirirler. Bu çok zihin açıcı bir gelenektir. Ayrıca 1930-40’lı yılların Köy Odalarında, Halk Evlerinde, keman, tiyatro, edebiyat sohbetleri, müzik grupları, halk oyunları yaş grubu ayırmadan okuldan sonra herkesin katıldığı sanat etkinlikleriydi. Atatürk’ün «Cumhuriyetin temeli kültürdür» sözü o günlere aittir.

Dönelim Gardnercilere, onlar eşeği kaybedip sonra bulduğuna sevinenlerden... Çok komik duruma düşüyorlar. Aslında düsturları «Yık, yıkarken para kazan ; yap, yaparken para kazan». Bilmiyorlar ki insan beyni boz-yap oyncağı değildir!

3.4.2005

Müzik Öğretmenleri Ne Olacak

Arkadaşlarımız soruyor; “Biz ne olacağız?”

Süreç tıpkı İngiltere’deki ve Amerika’daki gibi işletilecek. Temel felsefe şu; talep varsa ders var. Çocuk istiyorsa gelsin parasını versin senden ders alsın, bireysel/özel ders vererek sağlık ve emeklilik sigortanı kendin öde, sen de kazan sigortalar da kazansın. Yani sermaye piyasasına hizmet etmiyorsan insan değilsin...

Derslerimizin kaldırılmasıyla bizi piyasaya kaydırma hedefleniyor. Bunun uzmanı olan SPAN Eğitim Danışmanlık şirketi Dünya Bankası tarafından TTK’nın başına getirilmiştir ve YÖK’ün Dünya Bankası Dairesinde konuşlandırılmışlardır. Bu şirket, ulusötesi sermayenin /küresel kıralların istediğini yaparak para kazanmaktadır, parası da bize ödettirilmektedir.

Yapılmakta olanlara bakalım:

1.Müzik Eğitim bölümleri kapatılacak. Bölümümüz giderek küçültüldü, program oldu, biliyorsunuz.

2.Güzel Sanatlar Fakülteleri açılacak. Açılıyor. Burası piyasaya çalgıcı yetiştirecek, mezunlarına “Çalgı dersi verebilir” belgesi eklenecek (çift diploma kandırmacası). Konservatuarlar devam ederken çalgı bölümü açmanın anlamı budur.

3.Bizler süreç içinde eritileceğiz. Önce ilçe merkezlerine alınacağız. Ana çalgımız sorulacak, bunu öğrenmek isteyen bir çocuk varsa falan okulda gidip ona ders vereğiz. Okul okul dolaşacağız. Ama...

4.Bilgisayarı seçen çocuk çalgı dersini almayacak.

İngiltere’de müzik akademilerinde çalışan öğretim üyeleri 1995’de “Bizi bilgisayar bitirdi” demişti. Yani Güzel Sanatlar Fakültesindeki öğretim üyesi de on yıla kalmadan işsiz kalacak. Pop müzikten daha fazla kazanan piyasanın ulusötesi devleri, öğretim üyelerini de yutacak. Meslek olarak yokolma sürecine girdiğimizi boşuna dillendirmedim.

5.Küreselleşmenin merkezindeki İngiltere ve ABD (ikisini de aynı lobiler yönetir) eğitimcileri kendi içindeki sözde bilim adamları tarafından önlerine konulduğu için sonuçları görülene kadar durumu fark edemediler. Ama biz...

6. Bize dışarıdan empoze edildiği ve ulusal varlığımızı tehdit eder bir tehlikeyi de beraberinde getirdiği için biz o ülkelerin eğitimcilerinden farklıyız. Çağdaşlaşmanın batıyla savaşıarak gerçekleştirebileceğini can vererek öğrenmiş bir milletiz. İşte bu noktada ulusal direnç noktalarımız vardır.

TTK Başkanı tarafından “Ulusal Direnç Noktalarını Eritmek” üzerine konferans turları başlatıldı. Bu konferanslar sanıldığı gibi yeni programı tartışma konferansları değildir; “Fikri hür irfanı hür vicdanı hür nesiller için DEĞİŞİM!” diyor; Atatürk’ün ünlü sözünü bile bu ulusal direnci kırmak için kullanıyor.

7.Müzik dersini, yani ekmek kapımızı korumak, Ata’mızdan bize vasiyet olan ulus gençliğini güzel sanatlarda yükseltme ülkümüzü devam ettirmek, yani MÜZİK DERSİNİ SAVUNMAK bugün VATAN SAVUNMASIYLA BİRLEŞMİŞTİR.

Müzik eğitimcisiyim diyen herkes safını halkının yanında belirlemelidir, ekmeğinin kurtuluşu buradadır.

8. "Bize ne olacak?" diye soran arkadaşlarıma son diyeceğim şudur: Soruyu değiştirelim. "Ülkemizin geleceği ne olacak?" diye soralım, buna odaklanalım. Çünkü;

VATAN VARSA SEN DE VARSIN! Direnme noktaları oluşturmaktan başka çaremiz kaldı mı?

İlk görevimiz Müzik Dersini Savunmak ve İstiklâl Marşımızı korumaktır!

10.4.2005

TRT Kanalları Satışa Hazırlanıyor

Yakında TRT radyo ve televizyon kanallarının satışı gündeme gelecek. Bu bağlamda tüm korolar dağıtılacak, çocuk korusu bile kalmayacak.

Buna öncelikle direnmesi gereken radyo ve televizyon sanatçı, şef ve program yapımcılarıdır. Onlara durumu anlatmaya çalışalım. Dün, koroların kapatılması gerektiğini savunan biriyle karşılaştım, diyor ki "BBC radyosunun korusu var mı ki?"

BBC'nin senfoni orkestrası var. Almanya'da Köln Radyo Orkestrası var; Türk Beethoven'i diye ünlenmiş olan bestecimiz Betin Güneş bu orkestranın şefidir ve 12 senfonisini bu orkestra sayesinde kayıt yaptırmıştır. Moskova radyo çocuk korusu var. Hele Budapeşte Radyo Orkestrası olmasaydı bugün Hikmet Şimşek'in yönettiği Saygun/Yunus Emre gibi plaklar elimizde olmayacaktı.

Bugün bizi tarihten silmek isteyen birileri bize, siz yoksunuz diyemiyorlar, elimizde plaklarımız var. Yarın siz yoksunuz diyebilmek için korolarımızı orkestralarımızı kapatacaklar. Küresel asimilasyondur yapılmak istenen.

Bu kayıtlar neden önemlidir izah için bir ek yapayım. Tarihte var olduğunuzu ispatlamak önemlidir. Çin'in Şian bölgesinde MÖ 2500 Beyaz Piramit'ler olduğunu Almanlar yeni açıkladı. Bu bölgede Ön-Türkler yaşamıştır. Çinliler bu piramidi yasak bölge ilan ederek kurtarmışlar batılılardan. Artık, her bulunan yeni belgeyle tarihin bir daha yazılması gerekiyor bugün. Göktürk parası bulunmuştu ve kadın erkek hükümdarın başı birlikte para üzerine kabartma resimlenmiş halde; medeniyet işaretidir bu. Yani bu bulgulardan sonra medeniyetin merkezi

değişmeye, göçlerle doğudan batıya taşındığı ortaya çıkmaya başlamıştır. Belge bu kadar önemlidir yarın için.

Özetle, ulusal kültür ancak devlet radyo ve televizyonuyla ayakta kalır. Ve de yarınlara kalır. Yarın da bu topraklarda kalmak istiyorsak kendimiz olarak varlığımızı korumak zorundayız. TRT kanallarının parçalanarak satılması, yerel radyo ve televizyonların teşvik edilmesi ulusal yayınların ve ulusal birliğimizin bitirilmesine yönelik çabadır.

Radyo ve TV satışları şudur; ulusal kültürümüz reyting canavarına yani popa, yani sokağa teslim edilecek, bitirilecek.

Yine hazin bir durum; 19 Mayıs Ankara il töreninde Öğretmenler Korosu görevlendirildi ve bu öğretmenlerin okullarında törenler korosuz kaldı. Oysa Radyo Gençlik Koroları vardı, liselerin koroları vardı, Polifonik Gençlik Korosu vardı...

Okul müdürleriyle yapılan bir toplantıda ilköğretim okulları 19 Mayıs'ı kutlamasın diye gündem konusu oldu. Düşünebiliyor musunuz? Böyle bir konu resmi toplantılara girmeye başladıysa genelgesi hazırlanıyor demektir.

19.5.2005

Sayın Denктаş'la ODTÜ'de Buluşma

Rauf Denктаş ODTÜ Medya Topluluğunun davetlisi olarak dün Ankara'daydı. Konuşmasını yaptıktan sonra gençlerin sorularını yanıtladı. Oradaydım. Onu heyecanla dinledim. O da heyecanlı konuşuyordu ve bu heyecanla umutlarını bize aktarıyordu.

Bir soru da ben soracaktım, biraz da bu yüzden heyecanlıydım. Onunla ilk defa bu kadar yakından konuşma şansım olmuştu, elimi kaldırıp duruyordum. Heyecanımı fark eden görevli genç mikrofonu bana uzattı ve bu son soru olacaktı. 1958'de ilkokul 2.sınıfta okuyan bir çocukken kanımla çizdiğim Kıbrıs haritasını bana çizdiren şeyin ne olduğunu soracaktım.

Bu toplantının haberini üyesi olduğum Kıbrıs Kuvayı Milliye Cephesi sitesinden aldığım bir e-postadan öğrenmiştim. Söze bununla girdim, Denктаş beyin gözleri güldü. Çünkü konuşmasında adını vermeden böyle siteler kurup Kıbrıs'la ilgili doğru bilgilere ulaşmaktan söz etmişti. Basının ilgisizliğine karşı önerisiydi bu.

Kıbrıs'ta okuyan Karadenizli gençlerin düzenlediği bir yemekte ona "Ne yapmamızı istersiniz, her şeye hazırız" dediklerini, onlara "Basın görevi üstlenin, siteler kurun, yazın" diye önerdiğinden söz etmişti. Rize'de yerel basın bu konuda duyarlıydı; bunu bilmesini istedim.

Zümrüt Rize gazetesindeki köşemde bu siteden aldığım bilgilere yer verdiğimi söyledim. Daha bir ilgiyle baktı bana. Devam ettim:

"1958'de ilkokul 2.sınıftayken sağ elimden akan kanla sol elimle çizdiğim Kıbrıs haritasını sınıf öğretmenim görünce beni aldı gazetelere dergilere götürdü, 'Kanıyla Kıbrıs haritası çizen çocuk' diye haber yaptılar. Şimdi o çocuk bizim köşe yazarımızdır ve aynı ruhla yazılar yazmaktadır diyerek, 1958'deki haberi yeniden verdiler. Beni 1958'de kanımla Kıbrıs haritası çizdiren şey neydi?"

Gözleriyle beni kucaklıyor, sımsıcak bakıyordu. Kırk altı yıllık dava arkadaşıyla karşılaşmış gibi coşkulu, gürül gürül akan bir sesle halde bana yanıt verdi:

"KIBRIS SENİN KANINA GİRMİŞ!" dedi. Salonda bir alkış patladı. Sonra devam etti; "O yıllar Girit'i kaybetmiş olmanın hüznü devam ediyordu, basın duyarlıydı, Girit'ten göç ettirilen

Türklerin yaşadığı acılar basında taze tutuluyordu. Kıbrıs'ta benzer bir sorun yaşanmak üzereydi, herkes aynı yürekle Kıbrıs'a sahip çıkıyordu..."

Bir daha söze girdim ve "Sizi üzecek bir şey söylemek istiyorum. İstiklâl Marşını öğreten müzik dersini kaldırıyorlar. Belgesini size takdim edeceğim." dedim. Sesi yine gürledi:

"TÜRK GENÇİ BUNA MÜSAADE ETMEYECEKTİR!"

Salon bir daha alkıştan inledi. Ve yerinden kalktı, korumalarıyla kapıya doğru ilerlerken ona doğru yürüdüm, korumaları bana yol açtılar, Sayın Denктаş ile karşılıklı geldik, kucaklaştık, bana teşekkür etti, ben de ona teşekkür ettim, adımı uzattığım belgeye yazmamı istedi, yazdım, KKCM sitesindeki yazılara bir daha dikkatle bakacağını söyledi.

Onu alkışlarla uğurladık, vedalaştık. Vedalaşmadık aslında, yeniden buluştuk!

Vedalaşırken ODTÜ Medya Topluluğunun bir güzel kız elindeki koca bir demet çiçeği bana uzattı. "Rauf bey bu çiçekleri yanında götüremeyeceğini söyledi, siz hepimizin öğretmenisiniz, bunu size vermek istiyoruz" dedi. Nasıl mutlu oldum; Rauf Denктаş'ın çiçekleri bana veriliyordu.

Çok yaşayın gençler!.. Ben de sizi seviyorum.

25.5.2005

Müzik ve Resim Öğretim Üyelerine

Müzik ve Resim bölümleri ana bilim dalına dönüştürülürken Danıştay'da itiraz hakkınızı kaçırmıştınız. Daha küçültülüp programa dönüştürülürken de oyuna getirildiniz (Prof.Edip Günay'ın soru üzerine açıklaması /80 Yıl Sempozyum tutanakları/Gazi Eğitim Fakültesi, Ankara) ve o noktada da itiraz hakkınızı kullanamadınız.

Şimdi yakın bir tarihte kapatılmanız gündeme gelecek ve hepiniz işsiz kalacaksınız. Çünkü müzik ve resim dersi kaldırılırken öğretmenini yetiştiren bu programın yaşama şansı yoktur. Gittikçe küçültülen bir bölümsünüz, son adım kapatılmanızdır. Süreci iyi takip ediniz, ki; Danıştay'da 60 günü geçirmeden itiraz hakkınızı kullanabilesiniz.

Rektörlerinize gündeminiz bu olan bir toplantıyı acilen gerçekleştiriniz. Şu sözü duymaya kendinizi hazırlayınız; “Evet, bize düşen, mezunları tayin edilmeyen bir bölümü kapatmak olacaktır”.

Sayın öğretim üyeleri, “Susma, sustukça sıra sana gelecek” sözü hiç boşa söylenmemiş, acı deneyler sonucunda dillendirilmiş bir sözdür.

Sadece müzik ve resim programının geleceği açısından düşünüldüğünde bile öncelikli tartışma konusu TTK Başkanlığının gündemindeki müzik ve resim dersinin kaldırılması olmalıdır. En üst mercide gündem bu iken bizim gündemimiz de bu olmalıdır.

Dersleriniz bir dış dayatmayla kaldırılmaktadır. Bu arada, “Demokrasi” sözcüğüne bir açıklık getirmek isterim; demokrasi özgür aklın egemenliğidir, cumhuriyet bu egemenliğin yönetim şeklidir. Özgür aklın önündeki engellerin kaldırılması sürecine demokratikleşme denir; ağılık, şeyhlik, dedelik, krallık gibi gerici kurumların ve emperyal güçlerin tasfiye edilmesidir demokratikleşme. Ulusötesi güçlerin eğitim programlarına müdahale etmeleri demokrasiye/özgür aklın egemenliğine engeldir. Bu bağlamda müzik ve resim derslerinin kaldırılması demokratik değil, bir dayatmadır.

Parayı veren düdüğü çalacaksa, yani talep varsa müzik ve resim dersi olacaksa, demokrasinin tanımı birey/çocuğun kendini ifade özgürlüğüne indirgenmişse burada bir yanılsatma var demektir.

Müzik, resim ve beden eğitimi derslerinin kaldırılmasına ilişkin tartışmaları “siyaset yapmayalım” diyerek önlemeye çalışan kimi öğretim üyelerinin aymazlığına karşı söylemek isterim ki bu tartışmalarda siyaset yapılmıyor, bu derslerle ilgili eğitim politikaları konuşuluyor. Onlar farkına varmadan birilerinin istediği şeyi yapıyor, bizi susturmaya çalışıyorlar.

Müzik dersi kaldırılarak İstiklâl Marşının öğretilmediği/susturulduğu bir ülkede demokrasi de olamaz, ezan da okunamaz.

29.5.2005

“Bir Eğitimci” ye Yanıt

Daha iyi müzik eğitiminin nasıl yapılacağı üzerine Türk Müzik Eğitim Tarihi şanlı sayfalarla doludur; bugün Amerika’yı yeniden keşfe çıkmakla kaybedecek zamanımız yoktur, sadece derslerimiz elimizden alınmasın ve önümüz kapanmasın yeter.

Bakınız, Mahiye Morgül’ün çok üretken bir müzik işliğı vardır, bu ders kaldırıldığında bu işlik kapanacak ve bir daha üretim yapamayacak.

Yıllarca MEB yetkililerine “Beni sınıf ve müzik öğretmenlerine hizmet içi eğitim vermekte kullanın, yazdığım kitapları müzik öğretmenlerine armağan edelim, siz basın, müzik müfredatına oyun içinde öğrenme tekniklerini yerleştirelim” dediğimde bana her seferinde “Bizim gündemimizde anasınıflarına İngilizce öğretmek var, siz hem dramacısınız, hem İngilizce bilen bir öğretmensiniz, önce bize yardım edin, İngilizceyi şarkılarla dramayla öğretilim, sonra müzik dersini konuşuruz” yanıtı verildi.

Yani bakanlık benden müzik dersi için destek istemiyordu! Demek ki zaten benim dersimi kaldıracaklardı da onun için tek çivi çakılmadı, bizler de engellendik. Şimdi tartışmalarımız TTK’na ışık tutar diyenlere de yanıt vermiş oluyorum; bizi hiç dikkate almadılar, dinlemiş gibi yaptılar ama asla dinlemediler, böyle muamele gördük. Size de bunu yapacaklar.

Bana Amerika'yı biz keşfettik diyenlerin saflığını anımsattınız; kendisi ilk kez görünce o keşfetmiş oldu. Orada yaşayan Kızılderili ve Maya halkı hangi tarihten beri oradaydı? Onların medeniyetini yok ederek kendisini oranın efendisi yapanlar keşiflerin tarihini doğru yazamazlar, çünkü medeniyet benimle başladı diye baştan yalanla başlamışlardır.

Özetliyorum; Türk Müzik Eğitimi Tarihi dünyanın en ileri müzik eğitimi birikim ve deneyimine sahiptir. Bu kadar uygulama ve yazılı kaynak başka yerde bulamazsınız. Bizi bize bıraksınlar biz daha iyisini de yaparız. Gölge etmesinler başka ihsan istemez.

30.5.2005

1933 Üniversite Arındırmasından Bugüne

Cumhuriyet tarihimizde ortaya çıkan yeni bilgiler müzik tarihimize yeniden bakmamıza neden olabilir. Yüreklice bunları konuşabilmek önemlidir.

Önceki hafta Harita ve Kadastro Mühendisleri Odasında yapılan bir panelde 1930'ların büyük eğitimcilerinden İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nun oğlu Ali Baltacıoğlu'ndan dinlediklerim bana çok ilginç geldi. Belgelerle konuştuğunu ve bunları yakında kitap olarak yayınlayacağını söylüyordu.

Panelin konusu "Cumhuriyet boyunca üniversitelerde arındırma" idi. Bugünkü üniversitelerin durumu, 1980 döneminde arındırma, 1960 döneminde arındırma ve 1930 döneminde arındırma gibi alt başlıkları vardı ve Alpaslan Işıklı, Tahir Hatipoğlu, Suay Karaman ve Ali Baltacıoğlu arasında bu konular paylaşılmıştı.

Ali Baltacıoğlu'nun Araştırmacı-Yazar kimliğiyle ele aldığı dönem, 1933 Üniversite Reformu olarak adlandırılan dönemdi. Bu dönem Avrupa'dan Alman Nazizminden kaçan Yahudi kökenli bilim adamlarına kucak açtığımız dönem olarak bilinir.

1930'ların başında Belçika'da Bilim Adamları Derneği adıyla kurulmuş olan bir dernek vardı. Bu derneğe başvurularak öğretim üyesi istenebilirdi. Bu yolla çağrılan bilim adamları oldu. Atatürk'ün bir kuralı vardı, gelenler Türkçe ders anlatmak zorundaydı. (Bugünle

karşılaştırıldığında; bugün, İngilizce makale yazmak ve yabancı bir dergide yayınlamak öğretim üyesi olmanın ön koşulu haline getirilmiştir.)

1933'de ülkemize getirilen bilim adamları için 500 profesörlük kadrosu boşaltıldı!

Yanlış duymadınız; 500 kadro... Üniversiteden alınan bu 500 öğretim üyesi bahçıvanlık, ortaokul öğretmenliği, su işleri, hastane doktorluğu gibi geri hizmetlere alınmış ve bunların durumdan şikayet ettiklerine dair hiç bir kaynağa rastlanmamış.

Öte yandan Yahudi kökenli bilim adamlarına verilen kadrolara iki-üç katı maaşlar tahsis edilmiş. Üstelik Bilim Adamları Derneğinin kuralları arasında, birlikte geldikleri aile yakınlarına da iş verilmesi kuralı varmış.

Bu 1933 reformu(!) sırasında üniversitede kalanlar olmuş ve bu kalan öğretim üyelerinin Mason oldukları belirlenmiş.

Bu bilgileri duyunca ister istemez soğuk düş almış gibi oldum ve Ali Baltacıoğlu'na öğretmenim Edward Zuckmayer'i sordum. 1934-1972 yılları arasında 38 yıl Müzik Bölümü başkanlığı yapmıştı. Yanıtı daha da ilginçti; "Onun kadrosunun Ankara Hukuk Fakültesinde olduğunu biliyor muydunuz? Size belgesini gösterebilirim" dedi.

Sonra çoktandır yanıtını veremediğim bazı soruları yeniden düşünme başladım:

-1936'da Mustafa Kemal'in Mason Localarını yasaklama kararı bu locaların hangi zararlı faaliyetlerine dayanmış olabilir?

-Faik Canselen'i Fransa'da burslu okutup da 1947'de dönünce Dikimevi Ortaokulunda görevlendirmek hangi mantığın sonucudur? (Faik Canselen Türk beşlerinden birisi tarafından özellikle engellendiğini sohbetlerinde acı bir anı olarak dile getirmektedir. Kaç eser bıraktığına bakarak bu baskıyı yapan bestecinin kim olduğunu anlamak zor değildir.)

-1961 Anayasasıyla gelen sosyal özgürlüklere kadar neden Türk beşlerinden başka bestecilerin adı edilmemiştir?

-1980 askeri yönetimiyle birlikte Mason localarını yaygınlaştırma sürecini yaşadık. Bir çok bilim adamı terfi etmek için, bir çok sanatçı tırmanmak için, bir çok dış hekimi varsıl kesimden müşteri bulmak için bu localara, rotaryan ve liyons kulüplerine akın etti ve hepsi de Atatürkçü olarak kendini gösterdi. Bu yollarla ülkemizde aydın insanımız beyninden mi esir alınıyordu?

- Kafamdaki bir başka soru: Atatürk 1936'da Mason localarını kapattıktan sonra hasta tanısıyla Ankara'dan uzaklaştırıldı, adeta Savarona'ya hapsedildi, bulaşıcı bir hastalığı da olmadığı halde en yakın silah arkadaşı İsmet İnönü bile kendisiyle görüştürülmedi. Hasta haliyle Hatay'a giden bir insan, mücadelesine devam eden bir insane, meclis çalışmalarından habersiz bırakıldı. Bu durumu Bülent Ecevit'in hasta diye Başkent hastanesine yatırılıp siyasetten el çektilmesi sürecine benzetmek çok mu yanlış olur?

-"Beni Türk doktorlarına emanet ediniz" sözüyle Mustafa Kemal Avrupa'dan gelen öğretim üyesi doktorlara olan güvensizliğini ifade etmiş olmuyor muydu? Hani onlara kucak açmış ve onları en bilir kişi kabul etmiştik 1933'de?! Yoksa bu bir tuzak mıydı ve Atatürk bu tuzakı fark etmiş miydi?

Ali Baltacıoğlu'nun saptamalarından biri de şuydu: Avrupa'dan getirilen bilim adamlarına metafizik bir üstünlük etiketi takıldı, batılı bilim adamı bizim bilim adamımızdan üstündür kavramı yerleştirildi.

Nasıl, sizin de kafanızda sorular oluşmaya başladı mı? 1960 Devriminin lideri Cemal Gürsel'in 27 Mayıs'tan 3 gün sonra Kore taburunu geri çektiğini, ABD büyükelçisinin kendisine "Bunu ABD'ye sormadan mı yaptınız?" sorusu üzerine büyükelçiye çevirmesi için Dış İşleri Bakanı Selim Sarper'e dönerek "Söyle bu a.'ya benimle böyle konuşmasın" dediğini ve bir yıl sonra ABD'ye sağlam götürülüp komada döndüğünü anımsadınız mı?

6.6.2005

Drama Pedagojisi ve “Öğrenme Stilleri”

(Uygulamalı Konferans)

Eğitimde değişim programı, çocukları sınıfta öğrenme özelliklerine(!) göre oturtmayı önermektedir. Bu öneri, her çocuğun özelliğine göre materyal hazırlamayı gerektireceği için sınıf öğretmenlerince kabul görmemektedir. Sınıf öğretmenleri haklıdır.

“Öğrenme stilleri” yaklaşımı drama pedagojisine de aykırıdır. Çünkü duyuların parçalanmasına dayanan bir yaklaşım drama pedagojisi ile çelişir. Duyulardan birini diğerinden daha önemsiz kabul etmek, öğrenmeyi birinin üzerine oturtmak olanaksızdır.

Eğitimde drama yönteminde, tam öğrenmenin gerçekleşmesi için duyuların hepsi çalıştırılır. Derse, öğretmenin yönlendirmesiyle yapılan, öğretmenin de katıldığı ısınma oyunları başlanır. Isınma çalışmalarının içinde duyuları çalıştırma özellikle yaptırılır.

Isınma çalışmaları öğretmen merkezli etkinliklerdir. Küçük yaş gruplarında bazen bir dersin tamamı ısınma çalışmasına ayrılabilir ki bu durumda ders boyunca çocuk öğretmenin yönlendirmesiyle hareket eder. Öğretmen de oyunun içinde rol aldığı için çocuk kendini öğretmenin oyun arkadaşı hisseder ve komutları yerine getirmede gönüllü olur. Bu nedenle, drama pedagojisinde öğretmen merkezdedir.

Drama etkinliğinin bir aşamasında grup doğaçlamaları ve çocuğun kendini ifade fırsatı bulunduğu, gruba katkıda bulunduğu, önerisinin gerçekleştiği oluşumlar yaşanır. Bu aşamaya kadar çocuğu hazırlayan öğretmendir. Öğretmen tümüyle etkinliği planlamış durumdadır. Bu aşamada bile çocuk belli kurallara uyar; bu kurallar kendi grubunda alınmış kararlardır. Yani çocuk drama etkinliğinde bile tümüyle bağımsız birey değildir. Tam tersine sosyal hayata katılmaya, katkıda bulunmaya ve birlikte alınmış kararlara gönüllü uymaya, özetle sosyalleşmeye başlar. Bu noktada okulun toplumsal işlevi gerçekleşmiş olur.

Duyuların çalıştırıldığı ısınma oyunlarının insan doğasını anlamaya yönelik yanları da vardır. Öğretmen dilerse bu bağı kurdurabilir:

1. *Bulduğumuz salonda birbirinin aynı olan en az iki şeyi belirleyin.*

Görme duyunuz çalıştı. Mimaride ritmi fark ettiniz, matematiksel düşündünüz. Bu ritmi sayılarla anlatırsanız matematik olur, seslerle anlatırsanız müzik olur.

Evrenin temeli ritimdir, çocuğun ritim duygusunu geliştirmek eğitimin temel hedeflerindendir. Çünkü beynimiz ritmik olan şeyleri algılama özelliğindedir.

2. *Gözlerinizi yumun, duyduğunuz seslerin yönünü ve kaynağını düşünün.*

İnsanoğlu kaynağını algılayamadığı seslerden korkar. Sesini duyduğunuz şeyi gözünüzün önüne resim gibi getirebilmek gerekir. Ses ile görüntü birlikte olmak durumundadır. Görme duyusu ile işitme duyusu birbirinden koparsa korkular başlar.

3. Gözlerinizi yumun, ayaklarınızı hissedin, sandalyeyi hissedin, sırtınızı, elinizin altındakini, saçınızın sertliğini yumuşaklığını, vb.

Dokunma duyunuzla kendi varlığınızı hissettiniz. Kendi varlığını hissetmek herkes için ihtiyaçtır, aksi halde hiçlik duygusu yaşanır.

“Dokunarak öğrenme stili” diye bir ayırım yapılamaz.

4. El ele tutun, bu şekilde olabildiğince aynı anda ayağa kalkın.

Ne hissettiniz? Birbirinize destek oldunuz, güç aldınız, grup enerjisinden kuvvet aldınız. Dikkatiniz diğer arkadaşlarınıza yöneldi, grubu düşündünüz. BİZ oldunuz.

“Öğrenci merkezli eğitim” (konstraktif) açılımında bireysel öğrenmeyi, okuldan uzaklaşmayı, bireysel ilgi istek ve okul dışında (yerel) sertifikalı ders geçmeyi getiriyor, çocuğu yalnızlaştırıyor. Oysa çocuk grup içerisinde ve güven ortamında yeteneklerini geliştirebilir. Okul, çocuğa “biz” kavramı veren yerdir.

5- İkili eşleşin, karşılıklı el ele tutun ve “Annem bana tulumbadan su çeker” oynayın.

“Sinama yanılma ile öğrenme” sürecini yaşadınız. Şaşırın oyundan çıkmadı, grupla etkileşime geçtiniz ve birbirinize öğrettiniz. Oyunun içinde konuşarak iletişim, şarkı, ritim ve bedenin ritmik hareketi yani dans vardı.

Bireysel öğrenme ile çocuğun bunları başarması mümkün değildir.

Oyunun bir üst aşamasını 4’lü eşlerle oynayalım. Tüm bedeninizle birbirinize kuvvet verdiniz. Grup enerjisinden güç aldınız. 4’lü zıplarken güçsüz olan arkadaşınızı kollarınızla kavradınız, ona güç verdiniz, o da sizinle birlikte başardı, başarıyı paylaştınız

“Kinestetik öğrenme özelliğinde olanlar” diye bir ayırım yapılırsa bu oyunu sadece onlarla oynamak gerekecektir. Bedeni zayıf olan çocuklar grup desteği almazlarsa gelişemezler.

6.“Afyon Cephesinde Mustafa Kemal” şiirinde gözümüzün önüne gelen tabloları ve sesleri bulalım:

DAĞLARDA TEK TEK ATEŞLER YANIYORDU

VE YILDIZLAR ...

Ateşin etrafında öbeklendiniz, çömeldiniz ve ateşin çıtırtılarını duyar gibi oldunuz.

Uzaktan Akarçay deresinin sesini, rüzgârın kamışları salladığını hissettiniz. Bu sesleri taklit seslerle (vokal) çıkarmayı denediniz. Bu, şiirin içinde saklı olan müzikti. Sözcüklerle eşzamanlı olarak görme ve işitme duyunuzun bellek kayıtlarına ulaştınız ve hayal gücünüz tasarım yapmaya koyuldu.

Modern şiirde gözümüzün önüne tablolar gelir. Bu tabloların içinde saklı sesler vardır, onları hayal ederiz. Bu sesleri çalgılara taşırsak şiirin müziği olur. Postmodern şiirde bunu gerçekleştirmek olanaksızdır. Postmodern şiir sözcüklerle oynar, dildeki akışı bozar, çağrışımlar yaptırır, belli bir tasarımı yoktur, duyuları çalıştırmaz.

Oturarak drama :

1.Bir batılı gazeteci Çin’in yukarı bölgesine gidiyor. Burada Orta Asya kökenli insanlar yaşamaktadır. Köylerde insanların kahvaltı dahil yemeklerini var olan tek bir lokantada yediklerini yazıyor. Yorumluyor; “Yoksul oldukları için...” Sizce de öyle mi?

2. Batılı bir gazeteci Diyarbakır mezarlığına fotoğraf çekmeye gidiyor. Fotoğraf çekmeden oradan ayrılıyor ve ayrılırken hayretle “Bunlar yan yana yatıyor!” diyor. Bizim basınımızda yorumsuz bir haber olarak yer aldı. Sizin yorumunuz ne olurdu?

3. Aynı batılı gazeteci bir cenaze evinin önünden geçerken komşuların cenaze evine siniler dolusu yemek taşıdığını görünce “Bu evdekiler ne kadar da yoksulmuş!” diyor ve fotoğraf çekiyor.

Batının Anglosakson bireyci kültürüyle yetişenler Asya’nın sosyal dayanışmacı kardeşlik kültürünü algılayamazlar.

22.12. 2004

Yer: Erol Altaca Özel Lisesi, İstanbul

Not: Bu uygulama konferansı Nisan 2005’de Ankara Üniversitesi Ev Ekonomisi Yüksek Okulu öğrencileriyle yinelenmiştir.

Giresun’a İki Kere Geçmiş Olsun

Giresunlu kardeşlerimize iki kere geçmiş olsun; geçirdikleri kaza için, bir de kazadan sonra uğradıkları ağır saldırı için.

Giresun otobüsü kaza yapıyor ve yanarak ölenler... Deniz yoluyla gidilebilecek yerlere otobüslerle gidiliyor. İnsanlar karayoluna mahkûm ediliyor...

Gazeteler, radyolar yorum yapıyor, insanımızın cehaleti anlatılıyor; fakir insanlar yiyeceklerini çuvalla taşıyormuş, çuvallarını otobüsün kapısına koyuyormuş, bu cehaletle AB’ye nasıl girermişiz?!..

O çuvalları bagaja koymayıp içeri alan firmaya hiç laf yok mu? “Çuvallar kargoyla gönderilir” kuralı da mı konulamazdı? Otobüs şirketlerine laf edilmez...

Kargo şirketleri soğuk havalı yiyecek taşımacılığı geliştirmezler. Onlara lâf yok.

Giresunlu fındık mevsimini bitirdi, memleketten dönüyorsa, çoluk çocuğuna, torunlarına, konu komşusuna fındık götürmesin mi? Giresunlunun ve tüm Karadenizlinin, Karslıdan Vanlıdan daha fazla, bir ayağı İstanbul’dadır. A benim cahil popüler gazetecim, sen bunları bilmez, Karadenizlinin gururuyla oynarsın; fakir ve cahillermiş...

En büyük fakirlik akıl fakirliğidir. Diyebilirdi ki ülkemizde akıllı taşımacılık politikaları izlenmediği için insanlarımız ölüyor!. Yürek isterdi bunları yazmaya. Demek ki bir de yürek fakirliği var.

Yüreği olan Giresun’dan İstanbul’a deniz yolu taşımacılığının neden yapılmadığını yazar. Halkı en ucuz ve en tehlikesiz taşımacılıktan mahrum bırakacaksın, sonra da vur abalıya... Yeni Karadeniz sahil yolunda onarımlar varmış, gelenler anlatıyor. Dalgalar kendi bildiği kurala göre dolguları dövüyor da dövüyor. Yıkılan yollarda kimlerin cebine para dolduğu yazılmadı hiç.

Tıpkı Amerikan haberciliği gibi. New Orleans’daki felaketin haberlerine bakın; “helikoptere silah sıktı saldırganlar...” Hükümet şehri boşaltın 24 saat içinde diye uyarmış ama onlar gitmemişlermiş, cahilmişler. Haber içinde zencileri aşağılama devam ediyor. Oysa gerçek öyle değildi.

New Orleans'ın %20 si varlıklı beyaz, geri kalanı %80 yoksul zenciydi. Şehri terk etme imkanı olan beyazlardı ve gittiler. Sadece yaşlı ve kendini taşıyamayacak durumda olan az sayıda beyaz orada kalmıştı. Askeri helikopter geldiğinde o beyazların evlerine yaklaştı. Bunu gören, biraz güçlü olduğu için hayatta kalmayı başarabilmiş, yakınlarını suların altında can verirken görmüş bir zenci delikanlı ne yapar başka? Silah dükkanını yağmalar ve "eğer bana yaşam yoksa sana da yok" diye isyan etmez mi?

Ölümlerden ölüm beğendirilmiş bir kıyamet ortamında insanlara ucuz eleştiri yapmak ucuz gazeteciliktir. Yüreği var mı Amerikalı gazetecinin kendi insanlarını bu hayata layık gördüğü için sistemi eleştirsin. Başka ülkede böyle bir faciadan sonra hükümet istifaya davet edilir, birileri bakanlık koltuğunda rahat oturtulmaz. Yazamadı hiçbir ABD'li gazeteci bunları.

AB'ye böyle mi girilir imiş... Avrupalı fındığı kavanozdaki ezme olarak bilir, dalında görse tanımaz. Bizi AB'ye beğendirmekten başka derdi olmayan bu kalemlerin endazesı yok artık. İnsanları aşağılamaktan başka bir şey bilmiyor, insanı hak ettiğı güzellikte bir yaşantıya layık görmüyor, ölümlerinin arkasından bile onları incitiyorlar.

Giresunlu kardeşlerimizin ölümünden çok ama çok üzüntü duymuşlar, çünkü bu manzara onların AB'ye girmesine engel olacak diye korkmuşlar.

Peki şimdi Karadeniz'den balıklar rakı sofralarına akmaya başladı. Asfalt suyuyla beslenmiş balıklardan hepimiz yiyoruz, bir toplu ölümde hiç birimiz daha şanslı olmayacağız. Bunu yazsınlar ya... Kolay mı kıyayı katleden taşçı-asfaltçı kafalara iki laf etmek? Hele hele Tuna'yı kimyasal zehirli atıklarla doldurup Karadeniz'e akıtan AB'yi bir satırcık eleştirsınler de görelim. Olur mu, o zaman bizi hiç almazlar!

Bunların beyni AB oltasına takılmış zavallılar, akıl fakirleri, saldırganlaşmışlar ellerindeki elma şekeri alınacak diye, korkuyorlar. Siz onları bağışlayın sevgili Giresunlu kardeşlerim. Size iki kere geçmiş olsun.

8.9.2005

Anadolu'da Ulusal Bahar Başladı

Metroyla eve dönüyorum; yanımda oturan gencin elinde bir kitap, benim elimdeki ise Metal Fırtına. Yan gözle baktım, Sarıkamış'ta şehit askerlerimizden söz ediyor. Gence ilgi gösterdim; "Bağışla, Sarıkamış'ta donarak ölen bir amcam var da, bu kitap nedir?" Annesinin Aydın'dan gönderdiğini, İstiklâl Harbine katılmış olan Aydınli kahramanları anlatan yeni basılmış bir kitap olduğunu, içinde büyük dedesinden söz edildiğini söyledi.

Çok gururlandım. Gençlerimizin elinde bu kitaplar var ve Anadolu'da yeniden Kurtuluş Savaşı anıları dillendiriliyor.

Aydın, Mahmut Esat Bozkurt'un hukuk tahsilini Avrupa'da yarım bırakıp da gelip çetelere katıldığı yerdı. Bu gencin dedesi onunla birlikte Yunan askerlerine karşı savaşmıştı.

Bir de bakıyoruz bu hafta Mahmut Esat Bozkurt adına bir hukuk ödülü veriliyor İstanbul Barosu tarafından. Baro başkanı avukat Kâzım Kolcuoğlu.

İlginç buluşmalar yaşıyor; birisi çıkıp Mahmut Esat Bozkurt'un bittiğini söyler söylemez, Anadolu'nun değişik yerlerinden Mahmut Esat Bozkurt'un yaşadığını gösteren kanıtlar fışkırıyor... Böyle ulusal yeşermelerde şimdi bahar.

Bu günlerde bir de Karadenizin il il kurtuluş günleri televizyonlarda yer almaya başladı. 2 Mart Rize'nin kurtuluş gününe rastlayan gece Ulusal Kanal'da Hasan Soysal'ın sunduğu bir program vardı. Önceki hafta Trabzon'un kurtuluşunda anlamlı bir program gerçekleştirmişti. Hafta içi Hasan beye telefon ettim ve Rize'de yetişmiş kurtuluş savaşıyla ilgili insanlardan ve onların müzisyenlerle olan yakınlıklarından söz ettim, ona ilginç gelen şeyler anlattım. Gelecek haftalardan birinde canlı yayına katılıp bunları anlatmamı istedi.

İçimdeki ulusal bahar kıpırtılarının uyandırdığı anılardı bunlar; derin bir saygıyla kulaklarını çnlattığım Turgut Akalın ağabeyimden sazlı-gitarlı muhabbetlerimizde dinlediğim. Ruhi Su ile birlikte demir parmaklıklar arkasında söyledikleri türkülerde yaşatılmışlardı 1950'lerde.

Kurtuluştan sonraki yılların birinde Dursun Kaptan kahramanlık madalyası göğsünde İstanbul'a gider. Akrabası olan besteci üstad Saadettin Kaynak'larda kalır. Kurtuluş savaşında yaptıklarını aynı coşku ve keyifle ona anlatır. Saadettin Kaynak, bundan çok etkilenir ve Dursun Kaptan'ın öyküsünü yine bir Karadeniz türküsü olarak besteler; bu neşeli yerel anlatım klasik formda bestelenemezdi.

Saadettin Kaynak Dursun Kaptan'ı anlatan bu türküyü Safiye Ayla'ya öğretir. Dursun Kaptan'a da her gün Safiye Ayla'nın sesini övmektedir. Bir gün onu yanında götürür; Saadettin Kaynak saz heyetinde sahnededir, Dursun Kaptan önde onları dinlemektedir.

Safiye Ayla önce Saadettin Kaynak'ın Mustafa Kemal için bestelemiş olduğu bir şarkıyı söyler.

*Yeşil gözlerini ufkuma ger ki
Bahar geldi diye türkü söylüyem
Sarı saçlarını yüzüme ser ki*

.....

Dursun Kaptan Atatürk'ün bile hayran olduğu bu sesi heyecanla alkışlarken ayağa kalkar ve ona doğru seslenir:

*Uzaklardan sesuni duydum da çıktım yola
Nasil düştümsa düştüm bu İstanbola
"Oy bayan Safiye, iki turki soyle da al bi odun ko kafama!"*

Safiye Ayla, Saadettin Kaynak'tan yeni öğrendiği "Dursun Kaptan" türküsünü öykünün gerçek kahramanı karşısında ilk kez o anda söyler.

*Dursun Kaptan Batom'dan avara etti kakti
Şişurdi yelkenleri da kupeşteye yan yatti
Pupa yelken giderken cigarasini yakti
Taka yukli cepthane Trabzon'a varacak
Duşmana rast gelursa da takayi baturacak
Vardiyadan bağurdi "Dursun Kaptan bi duman"
Uşaklar hep aleste yaniyordu kahraman
Kaptan aldi aynayi dedi ki Gulcema'l'dır
Bi horon edeceğüm kemeñceciyi kaldır
Nari nirina nari nirina...(kemeñce taklitleriyle horon oynar)*

Anadolu'da ulusal bahar işte böyle başladı.

8.3.2005

Harb Akademilerinde Sempozyum

Geçtiğimiz hafta Harb Akademilerinde bir sempozyum gerçekleştirildi ve 11 mart 2005 tarihli gazetelerde sempozyum sonuç bildirisi yer aldı. Sonuç bildirisinde özetle “*Bilgi ve teknoloji çağına geçtik. Modern ulus devlet bilgi ve teknolojiyi kullanan devlettir*” deniliyor.

Mesajı bu olan bir sempozyum AB’den proje destekli Sokrates programı kapsamında yapılmış görünmektedir. Buna şaşırmadım, Harb Okullarının AB’nin Sokrates programına katıldıkları daha önce açıklanmıştı. Ancak AB’nin hangi projelere mali destek verdiğini bilmek gerek; kendisi gibi düşünmeye başladığını gösteren, ulus devleti parçalamaya zemin hazırlayan vb projelere. Çünkü Sokrates Programının İngilizce tanıtımında “**Amacı ulusal müfredatları kırmaktır**” yazar.

Dünya Bankası tarafından şu anda ülkemizde yürütülmekte olan Eğitimde Değişim Programı (Temel Eğitime Destek Programı, P.Vermoulen, J.Gademan, T.Savelkoul, M.Vernooy, 30 Haziran 2004 Ankara) kitapçığında benzer ifadelerle rastlamak tesadüf olabilir mi? (Bu programı yürütmekle görevli SPAN Eğitim Danışmanlık Şirketi Hollanda’dan; konferans, basın, bilinç oluşturma vb işlerini yürütmekle görevli CarlBro Şirketi Danimarka’dandır.)

Harb Akademilerinin basın bildirisinde bilgi ve teknoloji çağından söz ediliyor. Benzer şekilde SPAN şirketinin broşüründe (age.2.1. Değişime duyulan ihtiyaç,s.4) “bilim” anlayışının yerini bilginin aldığı, endüstri toplumundan bilgi toplumuna geçildiği, bunları globalleşmenin getirdiği yazmaktadır.

“Endüstri toplumu bitti” demek üretim ve tasarım bitti demektir; insanoğlu mağara devrine dönüş yoluna girdi demektir. İnsanın insanlaşma/modernleşme serüveni üretim ve tasarım yapmasıyla doğru orantılıdır. Bilgiyi hazır kaynaklardan almak tasarımı ve üretimi bitirmektir. Söz gelimi Harb Akademilerindeki bir derste düşman algılamasını veya olası savaş tasarımlarını internetten alınan bilgiyle işlemek olabilir mi?

“Ulus devlet”, kendi öz gücüne dayanarak tasarımı ve üretimi kendi sınırları içerisinde gerçekleştirmek için savaşarak kurulur. Küreselleştik, bilgi çağına geçtik diyerek düşünmeyi, üretimi ve tasarımı başkalarına bırakan bir devlet, eğitimi buna göre planlayan bir devlet bırakın ne ulus devlet olarak kalabilir ne de modern devlet olabilir. Küresel merkezlerin tanımladığı devlet ancak post modern (içi boş) devlet olur. Demek istedikleri açıktır; biz sizi yönetiriz, siz kendinizi yönetmeye boşuna masraf etmeyin, okullarınız ulusal müfredatı kırsın, bize hizmet edecek projeler yapsın, böyle projelere sınırsız para kaynağı ayırdık...

Basın bildirisinde de görüldüğü gibi Sokrates programına katılan okullarda modern ulus devlet tanımına yüklenen içerik değişmektedir. Ülkemizde tüm okullar şu anda bu programa katılmak üzere baskı altındadırlar. AB ve Dünya Bankası, Sokrates Programı aracılığıyla çıraklık okulundan askeri okullara kadar, ilkokuldan üniversiteye kadar okul okul ulusal müfredatımızı kırmak çabasındadır.

Sokrates programının Türkiye şubesi Ankara’dadır ve adı “Ulusal Ajans”tır. Ajansın ismindeki kamuflaj dikkat çekicidir. Ulusal Ajans, Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı Avrupa Birliği Eğitim ve Gençlik Programları Merkezi Başkanlığının kısa adıdır.

11.3.2005

Bilkent Hazırlık Okulları İçin Yasa Değişikliği

Bakınız yasa değişikliği nasıl yapılmış: Önce meclisteki siyasi partilerden ve bağımsızlardan bir kaç milletvekiline özel konutunda bir brifing veriyorsun. Hazırladığın yasa teklifini yazılmış metin olarak ellerine veriyorsun. Gerekçesini açıklıyorsun. Bu sırada başbakana ve maliye bakanına telefon ediyorsun, isteğini iletiyorsun. Ve sonra ertesi hafta yasa teklifi meclise geliyor.

Mecliste tıkanır veya geçer, sonrasını bilemezsiniz.

Ancak, bir de bakıyorsunuz aynı konuda Milli Eğitim Bakanından özel okul açmak isteyenlere hazineden ücretsiz arsa tahsisi üzerine bir açıklama geliyor. Brifing verilen milletvekillerine dağıtılan yasa tasarısındaki taleplerle örtüşen bir açıklama.

Söz konusu yasa değişikliği 2809 sayılı kanuna bazı maddeler eklenmesine dair 3785 sayılı kanunda değişiklik yapılması hakkındadır. Bilkent Üniversitesi Hazırlık Okullarının Erzurum, Malatya, Şanlıurfa ve Van'da açılması istemini kapsamaktadır. Hazırlık okulları, anaokulundan itibaren ilk ve ortaöğretim okulları zinciridir.

Öneriye göre, bu okullar ile ilgili yönetmelikler Bilkent Üniversitesinin önerisi üzerine Milli Eğitim Bakanlığı ve Talim ve Terbiye Kurulunun onayı ile yürürlüğe girecektir.

Değişiklik önerisine göre Bilkent Üniversitesi Hazırlık Okullarının her türlü yatırım ve cari giderleri, personelin gelir vergisi, sigorta primi ve işsizlik sigorta kesintisi hazineden karşılanacaktır.

Önerilen yasa değişikliğinin gerekçesi daha da ilginç: Sınırımızın güneyinde artan petrol gelirleri uluslar arası katkılarla gelişmektedir. Türkiye tarafı da gelişmelidir. Burada yaşayan insanlar "Ben burada yaşamak istiyorum" demelidir. Dünya çapında ilk ve orta dereceli okullar tesis edilmeli, spor ve sanat etkinlikleri yapmalı, uluslar arası denklikte özgün müfredatı olmalı, 9-10. sınıflar Cambridge sertifikasına denk olmalı, 11-12. sınıflarda Bakalorya müfredatı uygulanmalı ve Bakalorya diploması verilmelidir.

Bu okullara alınacak çocukların kimler olacağı da yasada belirleniyor: Adı geçen illerde Bilkent kampusları kurulacak, 750 si burslu 1000 öğrenci alınacak; 750 burslu öğrencinin 500'ü

subay çocukları dahil devlet çalışanlarının çocukları, 250'si yerli, kalan 250 çocuk ücretli ve tamamı sınavla alınacak. Yatılı olmayacak, aileler okul civarında oturuyor olacak. 1.yıl 100'er öğrenci alınacak. 5 kişilik okul denetleme kurulu 5 yıl süreyle MEB tarafından atanacak.

İşte böyle; Bilkent Hazırlık Okulları için yasada değişiklik yapılması istenmektedir. Bu teklif şu anda muhalefet tarafından imzalanmadığı için durdurulmuş haldedir. Bu sevindirici. Ancak "Eğitim nereye gidiyor?" sorusuna yanıt vermesi bakımından ilginç bir durum arz etmektedir.

Daha önce bir saptamamız vardı; sadece belli kolejlerden mezun olanlar üniversiteye gidebilecek şekilde tüm müfredatla oynanmaktadır. TED Okullar Zincirini biliyorduk, şimdi Bilkent Hazırlık Okulları Zinciri geliyor ve hangi gerekçeyle geldiğine bakılırsa bu iş ciddi.

Biz de ciddi olmak zorundayız. Bunun için 24 Temmuz'da LOZAN'da olmak ciddiyetimizin göstergesi olacaktır. Selam olsun LOZAN'a gidenlere ve LOZAN'ın izinden gidenlere.

30 .6.2005

Rahat Uyu CİHAN EREN

Üç haftadır memleketten CNN haberleri dışında haber alamamıştım. Birikmiş Zümrüt Rize Gazetelerini merakla okumaya başladım ve Cihan Eren'in ölüm haberini görünce dondum, kalakaldım. Onu böyle susturabildiklerini zannediyorlar.

Gözlerini yumdu sadece. O bizi, bizim denizimizi, dalgaları dinlemek için yumdu gözlerini. Trabzon'da verilen mahkeme kararını kızı ona okudu, "TÜRK MİLLETİ ADINA" diyerek başlayan kararı duydu ve ondan sonra huzur içinde gözlerini yumdu. Ona yakışan bir ölümdü.

Yazdığı şiiri anımsadım. Böyle bir şiir ancak yüreği yurt sevgisiyle çarpan bir insanın yazacağı şiir olabilirdi. Beynini ve yüreğini birlikte taşıyan bir insan ancak böyle yurtsever olabilirdi.

Cihan Eren artık sonsuza kadar aramızda yaşayacak.

Karadeniz'in dağını deresini denizini korumak bir namus meselesi olmuştur, çünkü bu uğurda şehit verilmiştir. Karadeniz'i korumak ve kurtarmak vatan savunmasıyla birleşmiştir. Bu mücadelenin bayrağında Cihan Eren imzası vardır.

Onun mücadelesi bir halk destanı haline gelmiştir, nineler torunlarını bu destanla büyütecekler. Dün Bolu dağlarında Köroğlu olmak ya da Gâvur dağlarında Dadaloğlu olmak, bugün Karadeniz'de Cihan Eren olmaktır.

Bir masal kahramanı gibi anlatılacaktır çocuklara. Bir daha yazalım unutulmasın diye:

"Kaçkar tepelerine düşen bir kar tanesi bir an önce eriyip taze su olarak hamsiye kavuşmak ister; onun özlemi hamsiye kavuşmaktır.

Kar tanesi kendini hamsiye armağan etmek için düşer Kaçkar tepelerine, iner Kaçkar eteklerine, karışır ak köpüklü derelere, usulca iner sahile ve kendini bırakır dalgalara onu kucaklayıp taşısin hamsiye diye...

Bir gün tam denize ulaşacağı bir anda kapkara asfaltı dökmüşler sahile... Kar tanesi hamsiye ulaşamayacağına çok üzülmüş, karalar bağlamış. Sonra Cihan Eren adında yürekli mi yürekli, akıllı mı akıllı bir adam kar tanesinin hüznünlendiğini, gizli gizli ağladığını, karalar bağladığını görmüş. Almış eline kanun kitaplarını, çıkmış asfalt makinasının karşısına. "Dur" diye haykırmış, "Bu yaptığınız doğa katliamıdır, kanuna aykırıdır" demiş. Makina onu duymamış, ezmiş, ama makine orada durmak zorunda kalmış. Bu sırada kar tanesi yoluna devam edebilmiş ve dalgalara ulaşmış. Dalgalar onu almış taa uzaklara hamsinin yanına taşımış..."

Bir doğa masalıdır bu. Bu masalı bilenler yaşatacaktır Cihan Eren'i. Çünkü o biliyordu, eğer hamsi asfalt suyu ile beslenirse neler olurdu...

Anımsatmak isterim, doğanın değişmez bir kanunu vardır; doğa kendi ritmini yok edenin yok eder. Yani balıkları asfalt suyuyla zehirleyen kendini zehirleyerek intihar ediyor demektir.

Sevgili Cihan Eren'in kendi şiirinden bir bölüm alarak ona güle demek istiyorum.

KARADENİZ – HIRÇIN DENİZ,
DOĞUM YERİM – MEMLEKETİM
DAĞ - DERE – DENİZ ÜÇGENİM.
İŞTAH İLE YIKIYORLAR
ÖVÜNEREK – GERİNEREK
ADINA 'HİZMET' DİYEREK
DENİZİMİN DUDAĞINI
KAYALARLA TIKIYORLAR...

Işıklar içinde uyusun. Değerli ailesine, yakınlarına, mücadele arkadaşlarına ve omuzdaşı Prof. İlyas Yılmaz'ı başsağlığı diliyorum.

8.8.2005

Devlet Tiyatrolarına Atılan Misket Bombasıdır

Canlarım, bu işin arkasında globalleşmekte olan sermaye canavarı yatıyor, bunu görmek lazım. Nasıl mı?

1.Müzik resim ve beden eğitimi dersleri neden kaldırılıyorsa aynı nedenle tiyatrolar kaldırılacak. Sanatçı eğitimi uzun ve masraflıdır, buna devlet ne diye para ayırsın, o parayı birilerine kredi olarak vermek varken?

2.Devletin sanatçısı mı olurmuş? Devlet halkını kültürlü kılsa cumhuriyeti anlayan ve savunan insanlar olur..." Cumhuriyetin temeli kültürdür" demişti Mustafa Kemal.

3.Ulusal kültür de neymiş? Eğlendir- oyala. Pop kültür küresel merkezlerden kaset kaset geliyor, sadece kasete para verirsın, ne diye sanatçı yetiştiresin ki!

4. Önce sanatçılar arasında ayrımcılık tohumları ek ki onlar birbirini yerken " Bakın işte siz bunları mı sanatçı diye izliyorsunuz, onlar ancak magazin basınına malzeme olabilirler.." diyebilmek için düğmeye basılmıştır.

5.Küresel piyasa canavarı piyasadan eğlendirici-oyalayıcı birilerini yarıştırmak seyirci karşısına çıkartır, televizyonun çok kanallarını izlemek varken ne diye kaliteye para verip salonda dinleyici olsunlar...

6. Türkiye'de tiyatro ve opera sahneleri kendini Cumhuriyet'e adanmış sanatçılarla doludur. Bu kurumların dağıtılması ergeç gündeme getirilecekti. Bunu bir kaç yıl önce dile getirmişlerdi; "Şimdilik sanatçıların üstüne gitmeyin, onlar toplum önündeki insanlardır, çok tepki alırsınız".

Eğer şimdi onların üstüne gidiliyorsa bilelim ki diğer yapacak işleri bitti ve son aşamaya geldiler. Arkalarından gidecek toplum kalmadığını düşündükleri içindir onları yemeğe başladı global canavar.

7. Toplumda ortak kültür oluşturan diğer kurumları bitirme bu yılın gündemindedir; Radyo Koroları (Çocuk, Çoksesli, Türk Halk müziği ve Türk Sanat Müziği koroları) ve seslendirme birimleri ulusal birikimimizi yarınlara taşıyan en önemli kurumlardır. Gözleri bunlardadır, TRT adıyla başlayan devlet radyoları ve televizyon kanalları Ulusötesi Yahudi mafyasına satışa hazırlanmaktadır. "Radyonun korosu mu olurmuş, saz heyeti mi olurmuş, orkestrası mı olurmuş.." söylemleri başlatılmıştır, kadroların boşaltılmasıyla ön adımlar atılmıştır. Süreç aynı işlemektedir.

8.Küresel piyasa canavarı ulus devletlere ve ulusal kültür kurumlarına karşıdır; onlar pop kültürü dünyaya dayatmaktadırlar, bundan iyi para kazanmaktadırlar.

Devletin yükünü hafifletmek adı altında halkı devletsiz bırakmanın ayak sesleridir bunlar. Devletin, halkını daha ileri bir toplum yapmak üzere üstlendiği görevlerini üzerinden atması kendini yok etmesiyle aynı anlamdadır.

9. Devlet tiyatrolarının başına geçirilen çuval Türk Devletini buharlaştırarak yok etme sürecinin bir parçasıdır. Artık bunları da bir bomba olarak algılamak gerekir; Devlet Tiyatrolarına atılan bir bomba vardır, görünmez ama sonuçlarıyla kendini gösteren bir bomba.

Küreselleşen sermayenin son bombaları böyledir, birinci adım parçalamaktır, sonra en küçük hücreye kadar parçalanmalar birbirini takip eder... Eğitimde de yapılan budur; "Multiple Intelligence" denilen, beyni parçalara ayıran ve eğitimi buna oturtan teori bu bombalardan biridir.

10.Eğer önlemezsek, bomba atılmayan kurum kalmayacaktır; opera binası var içinde opera oynanmıyor, tiyatro binası var içinde tiyatro yapılmıyor, okul var içinde öğrenci yok... Bir kaç yıl sonra bu binalar arsalarıyla birlikte yabancı otel zincirlerine satılır.

Geçmiş ola dememek için hepimiz uyanık ola...

Her nereye el atsak ulus devletimizin korunmasında odaklanıyor, bunu görmek gerek!

10.9.2005

Sivil İtaatsizliğe Alıştırıyoruz

Milli Eğitim Bakanlığı velilerden bağış adı altında da olsa para alınmasına karşı olduğunu her yıl açıklamasına karşın bu durum devam ediyor. Bir okul müdürü de kurban veriliyor her yıl; diğerlerine göz dağı.

Öte yandan okullara ödenek ayrılmıyor ve telefon, onarım, boya badana, tamirat, kırtasiye, doğalgaz, su, temizlik gibi temel harcamaları okullar kendileri karşılarsın deniyor. Bu bir çelişki değil midir? Hem para verilmiyor, hem de kendin para bul deniyor.

Okul müdürleri eğitimin niteliğini artırmak yerine para bulmakla meşgul edilirken paralı etüt ve kulüplerin yolu açık tutuluyor. Neredeyse tüm müdürler bu yüzden yeni müfredat programının en büyük savunucusu olmuş haldeler.

Eğitim Bakanı sözünün dinlenmesini isteseydi kendisinin okullara para kaynağı yaratması gerekmez miydi? Demek ki okul yöneticileri sivil itaatsizliğe sevk edilmektedir.

İlköğretimde dergi satışı daha önce de yasaktı. Bir diğer sivil itaatsizlik de sınıf dergilerinde yaşanmaktaydı.

Okul müdürleri okula belli bir pay bırakmak üzere dergilerle anlaşıyordu. Veliler alıyormuş gibi sınıfa dergi giriyor, buna göz yumuluyordu. Bu noktada sivil itaatsizlik açıktı.

Dergi dağıtan yayınevleri yasağı delmenin yolunu buldu. "Dergi" adı kaldırıldı, onun yerine "Eğitim Dosyası" paketleri basıldı. Okullara bu isimle götürmeye başladılar. Bu da bir sivil itaatsizlik örneğidir.

Eğitim dosyasında testler var ve öğretmenler kendileri test hazırlamaktan kurtulacakları için bunu tercih ediyorlar. Veli de memnun, çünkü ilköğretimden sonra gidilecek okullar test sistemiyle öğrenci almaya devam ediliyor. Veli de bu itaatsizliğin içine çekiliyor.

“Eğitim Dosyası” şimdi görünürde satılmıyor. Okulların bir geliri buradan kesildi. Gerek yayınevleri ve gerekse okul müdürleri bunun bir yolunu bulmak isteyeceklerdir. Basılmış binlerce eğitim dosyasını çöpe atmayı hiçbir yayınevi göze alamaz. Onlar sivil itaatsizlik yollarını deneyeceklerdir.

Efendim, öğrenciye kılavuz kitaplar hazırlanmış, çocuk oradan çalışacakmış, kılavuzlar eve götürülmeyecekmiş, çünkü çocuk bir sonraki dersin çalışma sayfalarını işlememeliymiş.

Bunun bir anlamı da şu; veli çocuğunun hangi konuyu ne kadar anladığını kontrol edemesin. Çünkü müfredat o kadar hafifletildi ki çocuğun çalışacağı bir konu artık yok. Biraz akıllı bir çocuk çalışma kılavuzundaki tüm sayfaları rahatlıkla doldurur geçer... Durumu fark eden veli kendince önlemler alacaktır. İtaatsizliğe sevk için bir neden daha.

Yeni programda 4. ve 5. sınıf öğretmenleri inanın öğretecek konu bulamıyorlar; “Siz oturun çocuk çalışsın” diyor. Beş sayfanın üçü resimle doldurulmuş. Çocuk bir resme üç gün baksın isteniyor. Neymiş, düşünsün.

“Bakmakla öğrenilseydi köpek kasaplık öğrenirdi” atasözümüzün yeri geldi.

Okula devam zorunluluğu da kaldırıldığına göre, sonunda “çocuğumu evde kendim eğitirim, okulunuz sizin olsun” diyen veliler çıkabilir. Bu bile “demokrasi var, velinin çocuğunu okutmama özgürlüğü var” gibi kılıflarla resmi destek görebilir. Bu kadar ipin ucu kaçabilir sivil itaatsizliğe sürüklemenin.

Milli Eğitim Bakanlığı yetkilileri kendi halkını kendine karşı itaatsizlik yapmaya sevk edecek bir yol izlemektedir. Devlet, koyduğu kurallara uyulmasını kendisi sağlamazsa varlık nedeni ortadan kalkar.

Kantarın topu kaçmak üzeredir. Devlet var ama onu kimse dinlemiyorsa nasıl devlet olarak kalabilir?

Bu arada okullarda internet yirmi yıllık borç hanesine yazılmıyormuş gibi bedava. Bir tuzak da bu: “kitaba şuna buna ne gerek var, bilgiye internetten ulaşın”, yani...

Ah, bütün bunların ayırdına varan bir halk olsak, bizi sürekli avındaki tavşan gibi istedikleri yöne doğru nasıl sürüklediklerini fark etsek de şu sivil itaatsizliği o noktada göstersek!..

Not: Bu yazı yayımlandıktan sonra basında yer alan bir habere göre, İstanbul’un bir çok ilkokulunda okula kaydokduktan sonra bir daha hiç okula gelmemiş öğrenciler var ve bu öğrenciler kayıt sırasında verilen adreslerinde bulunamıyorlar.

26.9.2005

İçİ Boş Okullar Dönemi Başlıyor

İlköğretim sekiz yıla çıkartıldığı zaman nasıl da sevinmiştik. Bize yakışan 8 yıl değil 12 yıllık kesintisiz eğitimidir diye manşetler atmıştık.

Nasıl oldu anlamadık, basına da yansımada, devam zorunluluğu kaldırıldı. Bu sene devamsızlığı 3 ay olan çocuk bile kurulda geçirilebildi. Meğer devam mecburiyeti kaldırılmış. Velisinin bilgisi dahilinde çocuk dilediği kadar okula gelmeyebilirmiş. Yani temel eğitim artık zorunlu değil!

Hani devam mecburiyeti vardı ve çocuğunu okula vermeyen aileler bundan sorumluydu? Anlaşılan çocuğu okula kadar götürüp yazdıracaksın ama sonra okula göndermesen de olur deniliyor. Uygulamadan bu sonuç anlaşılmaktadır.

Eğer devam mecburiyeti yoksa temel eğitimin zorunlu olmasının ne hükmü kalır? Hiç bilgi almadan, eğitim sürecini yaşamadan, bayramlara törenlere katılmadan, sosyalleşmeden, mektep mederese yüzü görmeden sene sonunda gidip karneyi alacaksın; tam postmodern okul sistemi.

Yeni getirilmekte olan piyasaya göre eğitim modeli de tam buna uygun. Belki de devam zorunluluğunu kaldırarak çocukları okul dışında tutmaya alıştırma başlattılar. Hep öyle olur da; önce bir kaç alıştırma, ısınma uygulaması, arkasından yasal değişiklik.

Yani okul binası var ama okul mu değil mi belli olmayacak. 2005 Şubat Tebliğler Dergisinde kesinleşen ve gelecek yıl uygulanacak olan kulüpler ve sivil toplum hizmetleri de okul dışında yapılacak etkinliklerdir.

Devam mecburiyeti yok, bir kısım etkinlikler okul dışında... Resim müzik beden eğitimi dersleri 4. sınıftan itibaren kaldırılmaya başlıyor; yani okulda yaşam belirtisi yok. Ne diye bir de kampanyalar açıyoruz?

“Haydi kızlar okula!”

İyi kandırmaca hani. Göz boyamanın daniskası.

Ne oluyor bize? Sanal bir ülke olmaya başladık. Okullar sanallaşılıyor, iletişimler sanallaşılıyor.

Çocuksuz okul, bilgisiz kitap, balıksız deniz, şekersiz şeker, kafeinsiz kahve, öyküsüz öykü...

Yani şimdi bir de 4 yıllık liseler var. Bilin bakalım işin sırrı nerde ? Maaşlarını ödeyip başımıza oturttuğumuz ABD’li SPAN Eğitim Danışmanları bize diyecek ki «Lisede çok bilgi veriyorsunuz, bizde bu bilgiler üniversitede verilir, azaltın efendim ». Hem de bu şirketin direktifiyle liseler 4 yıl oluyor. Liselerde bundan sonra daha fazla eğitim görülecekmiş gibi bir durum. Yani hem bilgiyi azaltacaksın hem ders yılını arttıracaksın ; 4 yıl ne öğrenecekler ?

Sanal liseler geliyor.

Efendim okul dışında kurslarda sertifika toplamaya başlayacak gençler. Gündüz çalışıp akşam kurslara para yağdıracaklar. Bu kurslar halı, bilgisayar, kuaför, mankenlik, aklınıza ne gelirse, yeter ki piyasa para kazansın, genç evladımız da bu kurslardan aldığı sertifikayı (dikkat edilirse alınan eğitim değildir bilgidir ve denklik ölçümü de yapılmaz) okula getirip lise diplomasıyla takas etsin... Yani sanal lise; bina var içinde evlatlarımız yok! Peki bu genç üniversiteye nasıl gidecek ?

Yanıtı kolay, basında yer aldı : Üniversiteye gitmek isteyen öğrenci lise bitirme sınavına girecek.

Peki sadece lise bitirme sınavına girmiş olan öğrenci üniversite sınavına girecekse, o zaman üniversite sınavına gerek kaldı mı? Yani üniversiteye sınavsız giriş söyleminin perde arkası bu, iyi planlı gidiyorlar ; sadece pahalı kolejlerde okuyan gençlere üniversite yolu açılıyor !

Türk Eğitim Derneği Başkanlığından verilen demeçlere dikkat ediniz demiştim. Bu dernek bir çeşit SPAN Şirketinin basın sözcülüğünü yapıyor. Daha önce özel dersaneler kaldırılın demişti (ki zaten kalkacak), şimdi de üniversite sınavları kaldırılın dedi (ki zaten kalkacak).

Bu derneğin okullarına da dikkat ; Anadolu’da özel okullar zinciri kuruyorlar.

26.6.2005

Özelleştirme Devletsizleştirmedir

Halkı devlet şemsiyesinden yoksunlaştırmadır özelleştirme. Örneğin, eğitimi özelleştiren devlet, ulusunun gençliğini eğitime sorumluluğundan çekiliyor demektir.

Örneğin, sağlığı özelleştiren devlet, halkının sağlığını koruma sorumluluğundan çekiliyor demektir.

Örneğin, güvenliği özelleştiren devlet, halkının güvenliğini sağlama sorumluluğundan çekiliyor demektir.

Örneğin, doğal kaynakları (madenlerini, fabrikalarını, suyu, denizi, gölü, limanı, ormanı, vb.) özelleştiren devlet, halkının bu kaynaklardan yararlanmasını önlüyor, yaşam alanlarını altından çekip alıyor demektir.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Örnekler çoğaldıkça görülmektedir ki devletin varlığını gerekli kılan nedenler bir bir ortadan kalkmaktadır. Bu durum, bizim gibi ulus devletlerin giderek eritilip bitirilmesini hedefleyen, dünyayı tek merkezden yöneten birilerinin, yani küresel kralların istediği bir durumdur.

Giderek buharlaşıp uçan bir devletin Millet Meclisine de ihtiyacı kalmayacaktır. Şu anda neredeyse sadece özelleştirmeye ilgili yasaları çıkartmakla kendi görevini sınırlandırmış olan bir meclisin bir süre sonra işi bitecek ve kendini lağvedecektir.

Devletin işlevi sona erdirildiğinde, yani halk devletsiz bırakıldığında geriye bir tek iş kalacaktır; sömürge valisiyle yönetilme. İş buraya gitmektedir.

Ülkemizde, devleti ortadan kaldırmaya doğru temel yasaları değiştirme çabası içerisinde olan bir mecliste muhalefetin toplantılara katılmama kararı çok yerinde bir karardır. “Meclis çalışmasını sabote etmek” olarak gösterilmek istenen bu tutum gerçekte halkı devletsiz bırakmamak üzere devleti korumaya yönelik doğal, içgüdüsel ve anaç tavidir.

Öte yandan, işletilen devletsizleştirme çarkında halk bireye kadar parçalanarak güçsüzleştirilmektedir. Bunu görmek gerekir.

Buradan yola çıkarak dikkatleri küresel kralların din konusundaki tutumlarına çekmekte yarar vardır; devletsiz bırakılan bir halk kendi dinini ne kadar koruyabilir? Oysa devlet şemsiyesi dinin de koruyucusudur. Baklayı çıkartmalarına, “Devlet din adamı yetiştirmez, bu da özelleştirilmelidir” demelerine az kaldı. Dikkat edilirse, “Ruhban okulunu açın, İlahiyat Fakültesini kapatın” mesajını almaya başladık bile.

Küresel kralımızın dini Protestanlık iken sömürgesinin dini İslam olarak kalabilir mi?

Şimdi bir daha düşünelim; “talep varsa ders var” mantığı ile tüm eğitim değiştiriliyorsa, parasını veren düdüğü çalacaksa parasını veren din eğitimi alacak demektir. Bunun gereği olarak İmam Hatipler kapatılacaktır. Bu okulda okutulan dersler parçalanarak her biri ayrı ayrı kurslarda verilecek, talep eden/parasını veren müşteri/öğrenci varsa orada öğrenecek; “devlet bunun için öğretmen tayin etmez” denilecektir. Yani din eğitimi almak isteyenleri devlet

piyasaya yönlendirilecek, ancak, asla dini bütün insan yetiştirilmeyecektir. (Müzik, Resim, Beden Eğitimi ve Din Kültürü derslerinin kaderi de böyledir.)

Piyasada açılacak olan bu din kurslarından, “kuran okur”, “cenaze yıkar”, “mevlit okur”, “mezar kazar”, “cenaze levazımatı yapar/satar” gibi setifika alan din işçileri sertifikalı elemanlar olarak piyasada iş yapacaklardır.

Peki bu süreçte bu elemanlar din tacirlerinin eline düşmeyecek midir? Din tacirlerinin kıran kırana tekelleşmesi yaşanmayacak mıdır? İşte bu noktada en büyük para sahibi olan gâvur şirketleri bu elemanları çalıştıracak ve Müslüman cenazelerini de gavur şirketleri kaldıracaktır. Zaten mezarlıklarımızı satın almalarına da az kaldı.

Özelleştirmenin sonu devletsizleştirmedir, karanlık çağlara dönüştür. Türk halkı bağımsız devlet kurma becerisine sahiptir, bu gücünü yeniden gösterecektir.

2.7.2005

AB Kürtleri de İşletiyor

Hafta sonu Ulusal Eğitim Derneğinde tarih profesörü Sina Akşin’in “AB’nin Yalanları” başlıklı konuşmasını dinledim. “AB ülkeleri bizi nasıl algılıyor” da olabilirdi başlık.

Özet cümlesi “AB tarafından işletiliyoruz” oldu. Hani sınıfta çocuklar birbirine şakadan yalan söyler, sınıfın saf çocuğunu işletirler ya, işte öyle işletiliyoruz. Avrupalıların bizi neden öteki olarak algıladıklarını anlattı. Özetle, bizim onları kendimizle eşit olarak gördüğümüz gibi onlar bizi kendileriyle eşit görmüyorlar.

Birincisi, Avrupa yüz yıllarca dünyayı ahtapot gibi emdi. Küçük Hollanda’nın bile kocaman sömürgeleri vardı. Onlar sömürgelerini artırırken biz küçülmüştük.

İkincisi, genel ve zorunlu eğitimi bizden önce başlatmışlardı, kültürel birikimleri bizden fazlaydı. (Cumhuriyet devrimiyle nasıl sıçradığımızı bilmezler.)

Üçüncüsü Hristiyan’dılar.

Hristiyan olmaları bizim için o kadar önemli değil, çünkü biz onların peygamberini, kitaplarını da kutsal kabul ediyoruz. Ama bizim Müslüman olmamız onlar için önemli.

Onlar bizim kitabımızı da peygamberimizi de kabul etmiyorlar, sorun burada. Eğer bizimkini kutsal kabul etseler son din olduğu için Müslümanlığa geçmeleri gerekecekti. Bizim Allah kavramımız onların Tanrı kavramı ile örtüşmüyormuş, Allah Budistlerin tanrı kavramı gibi

öylesine bir sözmüş. Sina Akşin, "İslamiyet putperestliktir" diyen papaza bile rastlamış öğrenciliğinde ABD'de.

İsa, Yahudi olarak doğmuş, yeni bir Yahudi mezhebi kurmak istemiş ve Yahudi olarak ölmüş. Sonradan birileri sünnet olmaya ne gerek var demiş, İsa'ya ayrı bir din tanıını getirmiş. Bu yüzden Hristiyanlarla Yahudiler iç içeler ve Müslümanların onların arasında yeri yok. Eh, Anadolu'da Hristiyan kiliseleri de var ya, buralar onların toprağı diye bakıyorlar. Anadolu'da Müslümanların hiç yeri yok, Türkler burada işgalci, geldikleri yere gitsinler...

Müslümanlığa "Muhammedinizm"(Muhammetçilik) diyen İngiliz yazarlar bile varmış ki onlar "Avrupa'dan bunları silmek lazım, bunlarınki din falan değil" derlermiş. 800 yıl Arapların yaşadığı İspanya'da bugün bir tek Müslüman da yoktur, bir tek Arap da, bir tek cami de. 300 yıl Sicilya'da yaşadığı Araplar, bu gün bir tane cami yoktur orada. Oysa Anadolu'da bütün kiliseler durmaktadır. Bugün bile Ankara'da ve Mersin'de mezarlıklarımız aynıdır.

Türklerle atfedilen vahşi, dinsiz, "Türklerin Tanrısı Muhammet'tir" gibi kavramlar... Bir tuhaf yaratık bu Türkler yani!.. Bu yaratıkların ne işi var onların arasında?

Sonunda Sina Akşin hocamıza sordum; "Çizdikleri haritada Kürtlere verdikleri illeri bir diğer haritada Ermenilere veriyorlar. Aynı iller hem Kürtlerin hem Ermenilerin oluyor. İki tarafa da mavi boncuk dağıtıyorlar. Hangi tarafı işletiyorlar?"

Yanıtı şu oldu: "Kürtleri işletiyorlar. Çünkü Kürtler Müslüman, Ermeniler Hristiyan."

Aradığım yanıt bulmuştum. Bunu okuyucularımla paylaşmadan edemezdim.. Şimdi bir diğer soruya daha kolay yanıt verebilirim.

1915'de Van'da dış destekli isyan başlatan Ermeniler Kürtleri öldürüyorlardı. Kürtler de Ermenileri. Talat Paşa isyanı başlatan taraf oldukları için Ermenilere tehcir cezası verdi. Van'dan Şam'a doğru sürülen Ermenileri yol boyunca Kürtlerin saldırısından korumak da Türk zabitlerin görevi oldu. Görevini tam yapamayan ve cezalandırılan zabitler vardı.

1.Paylaşım savaşının o kıyamet günlerinde Ermenileri Kürtlerin üzerine süren Fransız ve İngiliz emperyalistleriydi, Rus Çarı da "Hani bana?" diyordu. Bunu Kürtler yaşayarak gördü ve Kürtler batı cephesinde Çanakkale'de ve ardından İstiklâl harbinde Türklerle omuz omuza Yunana karşı savaştı ve eşit egemen olarak Cumhuriyetin kurucusu oldular. Hatta Lozan'da azınlık edilmeyi ellerinin tersiyle ittiler.

Sorum şuydu: Kürtleri neden 1.paylaşım savaşında İngilizler kendi yanlarına alamadılar? Sevr haritası onlara göstermek için çizilmişti!..

Yorum: Avrupalı emperyalistler Hristiyan Ermenileri silahlandırıp 1915'de Van'da Kürtlerin üzerine saldırttılar. Kürtler gerçek dostlarını o zaman tanıdılar ve saflarını belirlediler. Sevr haritasının bir mavi boncuk olduğunu yaşayarak gördüler!

8.10.2005

Batı'nın "Bana Kaç" Tuzağı

Çıkış hedefinden uzaklaştırılan insanlarla ve örgütlerle dolu toplumsal tarihimiz.

En belirgin örnek Hitler'in yola çıkışı. Nasyonal sosyalizmden yola çıkmış sonunda ırkçı olmuş. Sanki tüm ulusal solcular da onun gibi son tahlilde ırkçı olurmuş gibi de bir mesaj yaratıldı.

Hitler'in nasıl bu yola girdiği arkasından onu ittiren gücün savaş patronları olduğu hiç konuşulmuyor. Tekeller onunla, İsrail'in kurulması dahil, bir çok siyasi planı daha gerçekleştirdi.

Sonuçları bugünüme bile şekil vermektedir. (Almanya’da halen, savaş yıllarında Yahudi tutuklu işçi çalıştıran şirketler ceza olarak İsrail’e para ödemektedirler. Ancak Yahudi şirketler bu cezanın dışında tutulmaktadır.) Savaşın sonuçları en çok Yahudilerin işine yaramış?!

Bakıyoruz Apo’nun idamını en çok isteyen bir siyasi parti, Apo’yu idamdan kurtaran yasayı çıkartıyor. İktidarı Amerikancı bir yönetime devretmeye yarayan erken seçim kararı aldırıyor. Apo’yu besleyen, Sevr haritaları çizen AB’ye girmek için onurlu giriş mitingleri yapıyor. Oysa, Apo’ya tepki oylarıyla seçim kazanmıştı.

Bakıyoruz AB Hristiyan kulübüdür diyen bir siyasi parti AB’ye girmek için her şeyi yapıyor, en büyük Hristiyan dostu oluyor, medeniyetler(!) buluşması adıyla papazlarla içli dışlı, şirket ortaklıkları dahil her şeyi yapıyor. O da iktidar olurken AB’ye tepki oylarını alarak seçilmişti.

Bakıyoruz Atatürkçü bir parti Atatürk öldükten (veya öldürüldükten) sonra İngilizlerle içli dışlı oluyor, toprak reformunu rafa kaldırıyor, ABD danışmanlarını getiriyor ve bir daha kendisi de iktidar olamıyor. Cumhuriyetin koruyucusu olarak kendine tarihi görev veriyor ama halkçılık ve devletçilikten vaz geçiyor.

Bakıyoruz Türkçülük diye bir akım antiemperyalist bir çizgide Türk bağımsızlık savaşının ruhunu şekillendirmiş, daha sonra anti komünizm diye bir yere oturmuş ve bağımsızlıktan yana olanlara karşı kullanılıyor, Maraş’ta, Çorum’da alevi inançlı insanlara saldırtılıyor. Türkçü olmak ırkçı saldırgan olmaya dönüştürülmüş halde.

Bakıyoruz antiemperyalist birisi askeri yönetimden kaçıp batıda sığınmacı oluyor ve sonra Türkiye karşıtı oluveriyor.

O askeri yönetimi başımıza musallat eden batılı emperyalist ülkelerdi. Gidenlerin içinde onlara tam teslim olanlar oldu, ülkelere karşı demeçler verdirildiler. Diyemediler ki “Sizdiniz bizi iç çatışmalara ve askeri yönetimlere sevk eden. Bu yolla kendi kucağınıza doğru sürükleyip ağıınıza/avucunuza düşürmek istediniz bizi. Ödüller veriyorsunuz bize şimdi size iyi hizmetimize karşılık.”

Diyemez, derse o ödülü alamaz. Bunlardan biri de benim öğretmen okulundan sınıf arkadaşım Karslı Muzaffer Oruçoğlu. 1980 sonrasında yurtdışına gitti, şimdi Avustralya’da sığınmacı oldu. Ressam ve romancı olarak yaşıyor. (1970’de İbrahim Kaypakkaya ile birlikte ABD üslerini vurmaya hazırlanırken tutuklanmıştı.)

Sığınmacılığın tek şartı vardır, ülkende can güvenliğinin yoksa kabul edilirsin. Bu andan itibaren ülkenin aleyhine çalışmaya hazırsın demektir. Büyük bir direnç göstermen gerekir onların ekmeğine yağ sürmemek için.

Muzaffer Oruçoğlu’na geçen yıl Avusturya parlamentosundan “en iyi amatör yabancı ressam ödülü” gibi uyduruktan bir ödül verildi. Ödül töreninde konuşan parlamenter “Böyle bir ressam, ülkesinde özgürce resim yapamıyor!” dedi ve Muzaffer Oruçoğlu bunu yuttu, ödülü kabul etti.

İşte bir örnek de bu eski okul arkadaşım; ABD emperyalizmine karşı bir noktadan seni alıp ülkeneye karşı bir noktaya taşıyiveriyorlar.

Bunu nasıl başarıyorlar dersiniz? “Bana kaç, sende demokrasi yok” tuzağı.

Özetle; emperyalizmle aynı yatağa girilmez, girersen ondan bir çocuk doğurursun!

Ev ödeviniz: Kanada ve İngiltere “Aleviyim, can güvenliğim yok” diyenleri kabul ediyor, sizce neden? (İnanması zor, Azerbaycan’dan gidenler için bile bu geçerli!)

8.10.2005

Okullarda Tam Gün Öğretimin Öteki Yüzü

“Tüm Türkiye’de tam gün öğretime geçilecektir” açıklamasının ne anlama geldiğini şimdi anlamaya başladık. Sanki çocuklar daha çok soluk alacak ve öğretmenler daha dinlenmiş olarak ders yapacakmış gibi görünüyordu.

Bu hafta boyunca Cumartesi yetiştirme kurslarından alacakları ücretten daha fazlasını alacakları müjdelendi öğretmenlere; “Etüt” yapıyoruz arkadaşlar” diye haykırdı yöneticiler.

İşte bütün sır bu haberdeydi; öğretmen dersten sonra etüt adı altında çocukları ders çalıştıracak ve bundan para kazanacaktı. Bu haber gerçekte sadece sınıf öğretmenlerine yönelikti. Çünkü 2.kademenin öğrencileri dershaneleri tercih etmektedir.

Eğitimin sektörleştirilmesi başlıyordu; çocuğa derste bir şey öğretme ki sana etüt için para versin. Sağlık sektörleştirilince nasıl da bir sürü hastalığımız daha çıkmaya başladı; iyileştirme ki yeniden gelsin parasını al...

Veli istiyorsa resim müzik vb etütleri de alabilirdi. Ancak uygulamada böyle olmuyor, sınıf öğretmeni çocuklarını vermiyor, çünkü her birinden para kazanıyor sınıf öğretmenleri. Branş öğretmeni ücretsiz koro, çalgı, vb vermek istese de veremiyor, verdirilmiyor. Çünkü saat 15.00-17.00 arası paralı etüt saatleridir.

“İlköğretim Okulları Haftalık Ders Çizelgesi/ Açıklamalar, Madde12: Takviye ve Etüt Çalışmaları için süre ayrılıp ayrılmayacağına, ayrılacaksa hangi ders/dersler için kullanılacağına şube öğretmenleri karar verir. Öğretmen isterse, verilen süreyi öğretim yılının farklı zamanlarında/dönemlerinde farklı dersler için de kullanabilir.”

Bu maddenin uygulaması fiilen etüt yapılması şeklinde kullanılmaktadır. Para deyince akan sular duruyor. Okullar para kazanma yerine adım adım dönüştürülüyor, bu iş hafta sonundan hafta içine, yani mesai saatlerine taşınmıştır. “Tam Gün Öğrenme” adı altında yapıldı bu.

Bu şirket mantığıdır, okullar şirketleştiriliyor. Veli piyasadır, talep varsa ders var... Talep yaratmakta piyasa canavarının üstüne yoktur.

Bu yıl okul aile birliğinin para toplama, bankaya yatırma, çekme ve harcama konularında yetkileri artırıldı. Okul müdürlerinin yetkileri azaltıldı, sadece denetleme yetkisi bırakıldı. Veliler giderek eğitimde eğitilmiş uzmanlardan daha yetkili hale getiriliyor.

Okulun temizlik, elektrik, su, telefon doğalgaz, kırtasiye masrafları tamamen okula devredilmişti. Şimdi etüt için para toplama geldi. Böylece devlet okulları yarı özel hale getiriliyor. İngiltere örneği tamamlanmak üzere. Demek ki ön adımlardan biri ilköğretimin tam güne çıkartılmasıydı.

Öte yandan seçmeli derslere bölünen sanat ve spor derslerinin kaldırılması gelecek yıla ertendi.

“Madde 16: Çizelgenin 6,7,8.sınıflara ait olan kısmı 2006-2007 öğretim yılından itibaren 6.sınıftan başlamak üzere kademeli olarak uygulanacaktır.”

Resim dersinin adı değiştirildi, ancak şimdilik içeriği değiştirilemedi. Çünkü bunun programı henüz yapılamadı. İlk iş olarak Eğitim Fakültelerindeki resim bölümlerinin adının

değiştirilmesi ve oradan bu müfredata uygun eleman yetiştirilmesi gerekiyordu buna isim değiştirmek suretiyle başlanılmıştır.

“Madde 17: Zorunlu dersler arasında yer alan “Görsel Sanatlar” dersinde “Resim-İş” dersi programı uygulanacaktır.”

Bu yıla mahsus olmak üzere 3 saat seçilmek zorunda olan bir ders var; İş Eğitimi Dersi. Seneye kalkacak. Yerine gelecek yıl 3 saat daha seçmeli ders geliyor demektir.

“Geçici madde-1) 2005-2006 Öğretim Yılına mahsus olmak üzere 4 ve 5. sınıflarda “İş Eğitimi Dersi” seçmeli ders saatleri içinde, haftada üçer saat zorunlu ders olarak okutulacaktır.”

Müzik öğretmenleri arasında, derslerinin kaldırılmadığı, bu sürecin durdurulduğu kanısı yaygındır. Bu kanı geçici bir durumdur; kaldırmaya doğru adımların atıldığını görmek gerekir. Tam gün eğitimle getirilen ücretli etüt saatlerinin bir sonraki adımında bu vardır. Örneğin şu anda kurulan eğitici kulüplerin çalışma saatleri çizelgede neden yoktur, bunu sormak lazım.

İsteyen çocuk etüt olarak müzik alır denildiğinde bu fiilen mümkün olamayacaktır. Bu pürüzleri kendilerince gidermenin yollarını TTK’nın Amerikalı uzmanları biliyor elbette, ancak biz bilmiyoruz. Her şeyi anlaşılacak kadar açık yaparlarsa zaten görecekları tepkiden korkarlar.

Adımlardan biri liselerde atıldı; müzik dersleri ilköğretimde bu yıllık yerinde kaldı ama lisede bitirildi. Liselerden hiç tepki gelmediğini, bu nedenle önce oradan başladıklarını düşünebiliriz, ancak çok sinsice planlı gittikleri de ortada.

Resim dersi yerine konulan Görsel Sanatlar’ın ne olduğunu eğitimciler bile bilmiyorlar. Görsel sanatlar asla resim dersinin karşılığı değildir, elektro müzik ne kadar müzik dersinin karşılığı ise görsel sanatlar da o kadardır. Temel eğitim dersi hiç değildir. Belki güzel sanatlar lisesinin içinde bir ders olarak okutulabilir, o kadar.

Bir başka ve çok daha önemlisi 10 aylık sözleşmeli öğretmenlik; yüzlerce yıllık emek mücadelesi eksiye düşürüldü. Çalışanların en zavallısı öğretmen oluverdi.

Okul aile birliğinin para toplama, bankaya yatırma, çekme ve harcama konularında yetkileri artırıldı. Okul müdürlerinin yetkileri azaltıldı, sadece denetleme yetkisi bırakıldı. Veliler giderek eğitimde eğitilmiş uzmanlardan daha yetkili hale getirildi.

Velilerin ödemediği bir tek öğretmen maaşları kalmıştır. Okulun temizlik, elektrik, su, telefon doğalgaz, kırtasiye masrafları tamamen velilere devredildi. Böylece **devlet okulları yarı özel hale getirildi.**

1.9.2005

Atatürk’ün Ölümü Sirozdan Değil!

Hafta sonu Ulusal Eğitim Derneğinde Ceyhan Mumcu’yu dinledim. Konu AB’nin Kemalizme bakışıydı.

Konuşmasına Attila İlhan’ı anarak başladı. Onun aydınlanma etkinliklerine editörlük yaptığından söz etti. “Parola vatan, işareti namus” sözünü yeniden gündeme getirişini anlattı.

Bu söz İzmir’de şehitlik anıtının taşında Arapça harflerle yazılmış biz sözdü. Attila İlhan o yazının tozlarını parmaklarıyla silmiş, yeniden gündeme taşımıştı.

Konuşmasının sonunda sorular-yanıtlar bölümüne geçildi. Ceyhan Mumcu'ya Attila İlhan'ın bir dergide yayınlanan kendisiyle yapılan röportajda "Atatürk'ün nasıl öldüğü araştırılmalıdır" dediğini anımsattım. "Bu sözünü onun vasiyeti kabul etmek gerekir. Sizin bu konuda bir bilginiz var mı?" diye sordum. Aldığım yanıtı okurlarımla paylaşmak istiyorum.

Bir deniz tabip albayın bu konuda yaptığı doktora tezi vardır. Orada Atatürk'e yanlış tedavi uygulandığı anlatılmaktadır. Atatürk sanıldığı gibi siroz hastası değildi. Atatürk'e sıtma tedavisi yapılmış, aşırı "kinin" yüklenmiş ve karaciğeri bu yüzden iflas etmiş, siroza dönüşmüştü. Tedaviyi yapan doktor mason locası üstadı azamlarından doktor Mim Kemal'dir.

Durumu iyice fenalaştıktan sonra Celâl Bayar'ın ısrarı ile dışarıdan bir doktor getirilir. Yanlış tedavi yapıldığını, karaciğerinin bu yüzden iflas ettiğini rapor eden bu yabancı doktordur.

İstirahat için 2 ay kadar kaldığı Savarona'da nemli sıcağın durumu daha da kötüleşmiş, son günlerinde Dolmabahçe Sarayı'na götürülmüştü.

Peki, nasıl oldu da sirozdan öldüğü açıklandı ve bütün yazılı kaynaklara da böyle girdi?

Büyük Millet Meclisinde ölüm raporu gündeme getirildi. (Mason locaları 1935'de kapatılmasına rağmen Mecliste hala mason milletvekilleri vardı.) "Efendim, gençlerimize terbiye olur, onun alkol ve sigaradan öldüğünü duyuralım..." denir ve kabul edilir. Arkasından Yeşilay icad edilir, tarih kitaplarına da böyle girer...

Ceyhan Mumcu'dan bunları duyduktan sonra ne yapmam gerekir diye düşündüm. İlk işim bu bilgiyi okurlarımla paylaşmak.

Şimdi bu bilgiler elimizde ve biz çocuklarımızı terbiye edeceğiz diye, yüce önderimizin hakkındaki bu yalanla O'nu halkımızın gözünde küçültmeye devam edecek miyiz?

En çok satılmakta olan "Şu Çılgın Türkler" kitabı belli ki bir boşluğu dolduruyor. Demek ki; halkımız şiddetle kendi tarihiyle ilgili doğru bilgilere ulaşma ihtiyacı duyuyor.

Neyse ki Türk ulusu ATATÜRK'ünü hâlâ çok seviyor, hiçbir yalan O'nu gözden düşüremiyor!

16.10.2005

Devletleştirilen Özel Vatan Mühendislik

1970'lerde Vatan Mühendislik adında bir özel yüksek okul vardı İstanbul'da. Bu okul devletleştirilsin diye kendi öğrencileri bir mücadele başlattılar ve başardılar. Bu bir tarihtir ve tek örnektir, gençlerimize anlatılmalıdır.

Rizeli Aziz Tatoğlu, Özel Kadıköy Mühendislik'te o dönem öğrenci derneği başkanıydı. Dernekte okulu devletleştirmenin yolları konuşulmaktadır. Çünkü birinci sorun okul taksitlerinin yüksek olması, ikincisi devlet okullarının daha iyi eğitim olanaklarına sahip olması.

!968 kuşağının yükselttiği mücadelenin içinde "özel okula hayır" sloganı da vardı. Bu ruhla özel okul öğrencisi ile devlet okulundaki öğrenci miting alanlarında buluşmaktaydı. Birlikte "Bağımsız Türkiye, Yankee Go Home!" diye haykırılıyor, birlikte TUSLOG binalarının önünde ABD askerlerine sıkılmış yumruklar gösteriliyor, ABD askeri araçları taşlanıyor, Amerikan 6.Filosunun askerleri Dolmabahçe'den denize atılıyordu. Vatan Mühendislik öğrencilerinin vatan için meydanlarda olduğu günlerdi yani.

Nasıl yaptılar da okullarını devletleştirdiler?

Okul taksitlerini birleştirdiler, 11 milyon civarında bir para topladılar. Bu paranın yaklaşık 9 milyonuyla Özel Vatan Mühendislik okulunu sahibinden satın aldılar. Üstüne paraları

bile artmış olmasına dikkat, sadece bir yıllık taksitten daha aزیyla okulu satın alıyorlar! Kadıköy Mühendislikten kayıtlarını alıp Vatan Mühendisliğe kayıtlarını yaptırıyorlar.

Sonra ilgili devlet makamına gidip OKULU DEVLETE HEDİYE EDİYORLAR. Başlarında Aziz Tatoğlu adında bir çılgın genç.

Şimdi nerden nereye diyeceksiniz. Özelleştirme serüveninde bugün ulusal direnç noktalarının kırılması için öylesine acımasız bir yola girildi ki, farkında varmadan kendimiz özelleştirmeyi tercih etmek durumunda bırakılıyor. Ölümü gösterip sıtmaya razı ediliyoruz.

Son günlerde yaşanan acıklı oyunun arkasında özelleştirmeye geçiş taktikleri yatmaktadır. Önümüzdeki günler daha acılı olacağına benzer. Çünkü istedikleri kadar özel okul yaratamadılar ve bu yüzden bir türlü eğitimde Amerikan modelini oturtamıyorlar. Velileri devlet okullarından kaçtırtmak ve kurtuluşu özel okulda göstermek için her yol mübah görünüyor.

Basit bir örnek vereyim. Adı önemli değil, bir ilköğretim okulunun bahçesine elinde bira şişeleriyle dışardan gençler giriyor, okul yönetimi bu gençleri uzaklaştırması için polisi arıyor. Polisin yanıtı; “Özel güvenlik şirketiniz yok mu, onları çağırın!”

Şimdi bunda ne var diyeceksiniz? Kaç devlet okulunun özel güvenlik şirketi var da... (Kaçta kaç bilinmez ama özel güvenlik şirketlerinde emekli polisler çalışmaktadır.)

Beni ilgilendiren yanı şı ki, kendi görevini para piyasasını ayarlamakla sınırlandıran bir yeni devlet şekliyle karşı karşıyayız. Regülatör devlet tanımını kullanıyorlar. Bu yeni (ilkel) devlet çocuklarını “paran varsa kendi güvenliğini kendin sağla” noktasına doğru sürüklüyor ve bu uğurda çocuklarımıza, ki onlar geleceğimizdir, çok acımasız davranabiliyor.

Malatya faciasından sonra eski devlet bakanı İmren Aykut canlı yayında “Devlet çocuk bakmaz” dedi. İşte bunu söylemek içindi hepsi. Bir durumu analiz etmek için olayın arkasından devlet yetkililerinin ne dediğine bakmak yeterli.

Şimdi yeni devletin eğitim politikası şı: Devlet okulları daha iyi eğitim vermiyor, çocuklarınızın güvenliğini bile sağlamıyor, ya özel okullara gönderin ya da okulunuzu parça parça özelleştirin.

Yani, paran kadar güvenlik, paran kadar eğitim! İşte yeni devlet ve yeni eğitim.

Otuz beş yıl önce Vatan Mühendisliği devletleştiren çılgın gençler bir tarih yazdılar.

Onları bir daha saygıyla selâmlıyorum.

5.11.2005

Dün gece Atatürk'ü ilk kez rüyamda gördüm. Bunun bir rüya olduğunu biliyordum ve uyandığımda hâlâ heyecanlıydım. O'nun sirozdan ölmediğini öğrendikten sonra okuduğum bir kitabın etkisinde kalmış olmalıyım.

Uygulanan yanlış tedavi yüzünden karaciğeri mahvolmuş. Öylesine kaşıntı çekiyormuş ki derin kaşıntı çizikleri yara olmuş ve bu yaralara sadece dışarıdan merhem sürüyorlarmış, doktorları "Bir şeyiniz yok, geçer" diye geçiştiriyorlarmış. Karaciğeri siroza çevirinceye kadar hep savsaklamışlar tedaviyi.

Bu tedaviye itirazı olan doktorlar da varmış ama onları kimse dikkate almamış. Kendisine siroz tanısı konduktan sonra O'nu 6 ay önce muayene eden doktorlardan biri "6 ay önce böyle bir belirti yoktu" diye bunu çevresindekilere söylediler.

Hastalık ilerleyince Atatürk tıp ansiklopedilerinden araştırarak kendisinin siroz olduğunu doktorlarından önce anlamış, bunu Afet İnan'a söylemiş. Hatay sorununu halledinceye kadar durumunu dışarıya bildirmelerini istememiş.

Bir gün yaveri Kılıç Ali'ye "Annene sor bakalım, böyle durumlarda nasıl ilaç yapardı?" demiş. Bir çok yerden ona otlardan yapılmış ilaçlar gönderilmiş. Karnında biriken suyu almak çok ıstıraplı hale gelmiş, son günlerinde boynuna kadar su içindeymiş.

İşte okuduğum kitaptan böyle bölümlerin öylesine etkisinde kalmışım ki O'nu rüyamda gördüm. Kitap, Dr.Eren Akçiçek'in "Atatürk'ün Sağlığı, Hastalıkları ve Ölümü" (Haziran 2005, İzmir) başlıklı doktora tezi. Çok yeni bir kitap.

Rüyamda O'nu nasıl gördüğüme gelince: Çocukluğumda eski evimizde Atatürk resmini kömürle zeminine çizdiğim beton çıkma balkonda asker giysili birileriyle birlikte Atatürk oturuyor, karşılıklı konuşuyorlardı. Ben de çocuk halimle etraflarında dolanıyordum, arada göz göze geliyoruz ve o şiirlerdeki gibi mavi gözleri çakmak çakmak parlıyordu. Beni aralarında oturmaya davet etti, karşısına aldı. "Ne diyorsun, senin fikrin ne?" diye sordu. Konu bugün Türkiye'nin nasıl selamete varacağı üzerine. Ona Ordu'nun halkın güvenini kaybetmekte olduğunu söyledim. Beni sandalyede dik oturarak dikkatle dinliyordu. Bacaklarını hiç hareket ettirmediklerini fark ettim, kaşıntılardan ne kadar acıyordur şimdi diye düşündüm. "Devam et" dedi gülerek. "Ordu'nun içinde şeriatçılar vardı, onları ayıkladılar ama masonları ayıklamadılar. Kenan Evren paşa döneminde ordu içinde neler yapıldığı karanlıkta kaldı" dedim. Etrafındakilere "Bakın çocuklar daha açık söylüyor düşündüklerini" dedi. "Kenan Evren döneminde halkın orduya güveni sarsılmıştı. Şimdi de bir paşa bir çeşit konuşuyor, öteki paşa bir çeşit konuşuyor, aralarında birlik yok. Sanki aralarında rol paylaşmış gibi, her iki tarafı da gözeterek çocuk piyesi oynuyor, bizi oyalıyorlar. Henüz paşa olmamış bir asker Kemal ortaya çıkmalı sizin gibi, Hügo Çavez gibi" dedim. Bu sırada rahmetli babam hasta yattığı odasının penceresinden bizi dinliyordu, beni çağırdı. Yanına gittim ve "İyi değilim, beni hastaneye götürün" dedi. Çok uzun araç konvoyu olan bir yolda arabamız sıkıştı, yolda uyumuş bir çocuk vardı, kimse onu oradan kaldırmamış, araçlar sıkışmıştı. Hasta babamla beraber inip çocuğu kenara kaldırdık ve yol açıldı. Rüyam burada bitti. Hem Atatürk'ü hem Atatürk'ü çok seven babamı birlikte gördüğüm bir rüya idi.

Ne denir, hayırlara...

6.11.2005

« DECENTRALİSATION » Geliyor!

16.11.2005 Çarşamba akşamüstü NTV'de Milli Eğitim Bakanı H. Çelik ile bir kaç gazeteci konuşuyordu. Gazeteciler de soru sormayı bilmeyen gazetecilerden... Ya da dekoru tamamlasınlar diye, bakan bey konuşacak kamuoyuna da; soracakları sorular ellerine verilmiş gibi duruyorlardı. Oysa gazeteci demek soru sormanın eğitimini almış kişi demektir; bakanın söylediklerinde kapalı kalan yerleri açacak soru sormaları gerekirdi.

Çelik, yeni harften öğrenme üzerine sorulan soruya "onu geçtik, o tamam, şimdi bir grupla çalışıyoruz, 13/29 sistemi getiriyoruz, 13 Başlık 29 kriter yani" dedi. Bu sözler havada kalıverdi. Gazeteciler çalıştığı grubun kimler olduğunu bile sormadı, içinde bir tane bile Türk olmayan bir grup olduğunu bilmeyen yok oysa ... Bildiğimiz yabancı SPAN Eğitim Danışmanlık Şirketi bu. Amerikancı Piyasaya Göre Eğitim Modeline geçiş aşamasını programlayan şirketi.

Bu şirketin elemanlarının Danimarka'dan gelmiş olmaları onların emperyalist bir şirket olmalarına ve Amerika'dan dünyaya gönderilen paket programları uygulamakta olmalarına kamuflaj olamaz. İsimlerini bir daha veriyorum; Johan Gademan, Paul Vermoulen, Theo Savelkouls, Marjan Vernooy.

Bu ne demek, ne demek istedi sizce? Gazeteciler de sormadı, oradan türban sorusuna atladılar. Zaten suni gündem yaratmada tek malzemeleri türban. Üstünü kapatmak istedikleri bir şey varsa hemen türban... Yönetici sunucu "bunu geçelim" dedi.

Bakan Çelik dedi ki: "Okul yönetimlerine yenilik getiriyoruz, hızla DESENTRALİZASYONA GİDİYORUZ!". Şok yaşadım, ÜLKEMİN EĞİTİM BAKANI bilmediğimiz bir dilde konuşuyor.

Böyle anlaşılmaz konuşmak çok iyi bir şey söylüyormuş gibi, iyi laf ediyormuş gibi göstermektir. Gerçekte ise halktan sakladığı bir şey var demektir. Daha sonra sözlüğe baktım:

Sentralizasyon: Merkeze yaklaştırma.

Desentralizasyon: Merkezden uzaklaştırma

Yani yerel yönetimlere devir için hızlandıklarını bitirmek üzere olduklarını söylüyor... İş kamuoyuna açıklamaya sıra gelmiş ki bu program düzenlendi. Hani anımsayacaksınız, SPAN Danışmanlarının kitapçığında yapılacak işler maddesinde "İyi bir medya basın kampanyası" vardı. Bu kapsamda bir programdı bu.

Cumhurbaşkanı tarafından geri çevrilen Yerel Yönetimler Kanun Tasarısı parça parça delinmekte, devir hazırlıkları sürdürülmekte demektir.

Demek ki "Decentralisation" geliyor. Bunu böyle söylerken yasayı halktan değil, onu geri çeviren Cumhurbaşkanımızdan saklıyordu.

Yerel yönetimlerin mali olarak doğrudan Dünya Bankasına bağlandığı süreçte okulların mali olarak Dünya Bankasına bağlanması büyük tehlikeleri içerir. Masal gibi ama, eğer düşündükleri gerçekleşirse, belediyeler borçlarını ödeyemediğinde haciz konacağını var sayalım, okullara haciz demektir. Okullardan suça bulaşan çocukları Amerikan Ordusuna para karşılığı devşirmeye kadar varabilir bu.

Sadece Tevhid-i Tedrisat'ın, yani Eğitimde Birlik ilkesinin bitirilmesi değildir bunun sonu!

7.11.2005

Milli Eğitim Bakanlığı Kendini Lağvediyor!

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik NTV'de "Her şey tamam, hızla DESENTRALİZASYONA gidiyoruz!", yani "artık merkezimizi dağıtıyoruz" dedi. (16 Kasım 2005 Çarşamba)

Yani okullar yerel yönetimlere ve özel şirketlere devrediliyor!

Yani merkez, kendini etkisiz konuma düşürüp sorumluluğu yerel yönetimlere devrediyor!

Yerel yönetim; var olan sorunlarla baş edemeyecek, eğitimde bölgesel eşitsizlik derinleşecektir!

Yerel yönetim; geri kalmış bölgelerdeki etnik ve dinsel güç odaklarının etkisinde kalacak, mazlumun daha mazlum olduğu bir yapı oluşacaktır.

Yerel yönetim; merkezden bulamadıkları desteği dışarıda arayacaktır!

Yerel yönetim; iç çatışmalara zemin hazırlamak üzere dışarıdan kontrol edilebilecektir!

Yerel yönetimler, sorumluluklarını üzerinden atarak kendi kontrol gücünü zayıflatmış halde olan merkezi yönetimden kopma eğilimine girecek ve bir tek eksikleri kalacaktır: Başka bir bayrak! Çünkü; yörenin eğitim seviyesi, dine bakışı, siyasi tavrı ile birleştiğinde farklı beklentiler oluşacaktır!

Milli Eğitim Bakanlığı, bu düzenlemeyi tamamı yabancılardan oluşan bir grupta yapmıştır. Yabancıların düzenlediği eğitim modeli ile sürüklendiğimiz yer onlar için bir cennet, bizim içinse bir uçurumdur!

Milli Eğitim bakanlığı kendini fiilen lağvederken;

Eğitimde birliğimiz bitiyor!

Ulusal Birliğimiz ve Milli devletimiz bitiyor!

Okullar yerel yönetimlere devredilemez!

Eğitimde Yerelleşmeye ve Özelleşmeye HAYIR!

19.11.2005

24 Kasım Öğretmenler Günü

Tüm meslektaşlarımla Öğretmenler Günü'nü yürekten kutluyorum.

24 Kasım sabahı Ankara Radyosundaki "Günaydın Türkiye"(07.05) programında benimle bir sohbet yayınlanacak. Benim için bundan güzel hediye olamazdı.

Programda elbetteki yaşadığımız özel gündeme, müzik derslerinin kaldırılmasına sözü getireceğim. Çünkü; 1924'de Mustafa Kemal'in kurduğu müzik öğretmen okulunun mezunları bugün işsiz bırakılma noktasındadır. Çünkü; halk çocukları müzik eğitiminden mahrum bırakılma noktasındadır.

Ne güzel tesadüftür ki, on yıl önce 1995'de yine Ankara radyosunda 24 Kasım Öğretmenler günüyle ilgili bir sohbet için konuk edilmişim. O zaman 26 yıllık müzik öğretmeni olmanın heyecanıyla konuşmuştum, şimdi 36 yıllık. Ve bu kez içimdeki sızıyla, endişeyle...

Her 24 Kasım'da Başöğretmen Atatürk'e şükran dileklerimi dile getiririm. Eğer böyle bir okul açmasaydı ve benim gibi halk çocukları için parasız yatılı okullar kurmasaydı ben ne olarak kalırdım diye hep düşünmüşümdür. 1923'de düşmanı kovup ertesi yıl Ankara Mamak'ta bir gecekondu da Musiki Muallim Mektebini açıyor, Senfoni orkestrasını İstanbul'dan Ankara'ya taşıyor ve orkestranın müzisyenlerini bu okula öğretmenlik yaptırıyor! Yanındaki bir diğer gecekondu da Hukuk Fakültesini kuruyor! Yani okullar açan bir devrim lideriydi o.

Ben, Rize'nin bir kenar mahallesinden çıkıp Ankara'da okuyan, kitaplar yazan, dünya konferanslarına giden, radyo programları yapan, üniversitelerde ders veren bir eğitimci olacak mıydım? Atatürk'e nasıl şükran duymayayım!

Bu hafta derslerime "Başöğretmen Atatürk" diye başlıyorum ve "Atatürk Müzik Öğretmen Okulunda" diye bir drama başlatıyorum:

Bir gün kendi kurmuş olduğu Müzik Öğretmen Okulu'nu ziyarete gider. Henüz ortaokul çağındaki çocuklardır öğrenciler, tıpkı karşımdaki çocuklar gibi. Ellerinde modern müzik aletleriyle O'na bir konser verirler. Öğrenciler düşsel çalgılarını çalarlar. Öğrencilerle birlikte 10.Yıl Marşını tam dört kıtasıyla söyler. Sonra onlara "Manastır'ın Ortasında" türküsünü öğretir; bir kendisi bir çocuklar söyler. Çocukluğunun en sevdiği türkülerindendir, Manastır'da askeri okula gitmiştir. Türküyü çocuklar notaya alır, notası tamamen yazılana kadar tekrar tekrar söyler, çocuklara yardımcı olur.

Sonra bunun gibi türkülerini notaya almalarını ve bu ezgileri evrensel müzik kurallarına göre yeniden işlemelerini ister, kendi müziğimizi evrensel müzik düzeyine çıkartmalarını ister. Türk kalarak çağdaşlaşmaktır istediği.

Bu türkünün ikinci müzik cümlesinde iki ve üç sesli kanon yapılabilmektedir. Ayrıca bitiş motifiyle dem tutulduğunda iki sesli olabilmektedir, bu teknikleri deneriz. Böylece drama içerisinde Atatürk'ten derlemiş olduğumuz tek sesli türküyü çoksesli evrensel müzik haline getiririz.

O'nun kurduğu cumhuriyet bir halk demokrasisiydi, köylü milletin efendisi olacaktı, eğitilmiş kültürlü bir halk ancak bu cumhuriyete sahip çıkabilirdi; "Cumhuriyetin temeli kültürdür" dedi. Halk cumhuriyetinde halkın yücelmesi ve kendinin efendisi olması şarttı, müzik ve resim dersi bunda en önemli hazırlayıcıydı.

Başöğretmen Atatürk, müzik öğretmenlerinin ve tüm öğretmenlerin sonsuza kadar en büyük öğretmeni olarak kalacaktır.

24.11.2005

Nev York Mektubu

Amerika’da yaşayan ve oğlu halk okulunda 6. sınıfta okumakta olan Dr.A.H. hanımdan bana oradaki okulların durumunu yazmasını rica etmiştim. Gönderdiği ilk mektubunu okurlarımla paylaşmak istiyorum. Klavye farkı nedeniyle oluşan yazı bozukluğunu düzeltmeden aynen alıyorum. Yorumsuz.

“ABD’de eğitimin nasıl bir cikmaza getirilip, orada bırakıldığı, eğitimsizliğin sağlanıp sürdürülmesi açısından ne cabalar harcandığı, okulların artık ‘yaptıklarının sonuçlarına katlanacaksın’ mantigiyle hapishane endustrisine devsirme yuvaları haline getirilmekte olduğu, öğrencilere(yas 6-18) disiplin kodu imzalatılarak manevi baskı yapıldığı... ile başlayıp, öğretmen ücretleri, öğretmenlerin “mudur basıma bugün de bir iş acmadan bir gün daha doldurayım” mantık ve ruh haliyle okula gelmeleri, okul aile birliklerinin birer para bulma makinesi haline getirildiğı, okulların göbeklerinden siyasete bağılı olduklarını mı anlatayım? Nereden başlayayım.”

“Ben oğlum doğduğunda hekimliğe ara verdim. Su an oğlum 6. sınıfta. Bunca yıldır okullarla, okul yönetimleri ile çok içiceyim, belediye encumeninde okulların içinde bulunduğu acinasi haller için bolgemi temsilen tanıklık bile ettim.”

“ABD genelinde, N.York özelinde yerel yetime bağılı ilk ve orta öğretim okulları (belediyeye bağılıdır burada okullar, public schools) askeriye ve hapishane endustrisine çocuk devsirme yuvalarına donusturulmuştur. Bush’un Irak savaşı başlangıç dönemlerinde geçirdiğı bir kanun gereğı (No Child Left Behind Act - Hicbir Çocuk Arkada Bırakılmayacak Yasası) tüm yerel yönetim okulları öğrencilerinin isim, soyadı, etnik kökeni, aile yapısı (anne baba ayrı mı gibi) ders durumu, ilgi alanları bilgilerini federal devlete bildirmek zorundadır. Okullar orduya devsirme toplayan subaylara acik tutulmak zorundadır. Elbette okul müdürlerinin bu yasaya karşı çıkma hakkı da vardır; ne de olsa, ABD özgür bir hukuk (!) ülkesidir. Sadece bu yasaya uymayan müdürler, okullarının federal eğitim bütçesinden alacakları paradan vazgeçmek zorundadır. Sozun kısası, zengin okullar, kendi yağlarıyla kavrulmayı goze alıyorlarsa, bu yasanın hükümlerine uymak zorunda değiller. Müdürler, her ne kadar bu bilgileri toplasalar da, şahsi bilgiyi velinin izni olmadan federal devlete bildirememektedir. Fakat burada işlem tersine yurutulmaktadır. Yerel yönetim okuluna kayıt yaptıran velinin No Child Left Behind Act’in getirdiğı yükümlulukleri bildiğı varsayılmaktadır. O nedenle, bu bilgilerin federal devlete gönderileceğı zaman kendilerine bir onaylamama yazısı gönderilmekte, çocuklarının şahsi bilgilerinin okul dışına aktarılmasını istemeyen aileler, bu onaylamama evrakını imzalamak zorundadır. Bu evrak ‘en kısa zamanda okula geri gönderilmediğı takdirde’ öğrenci hakkındaki bilgiler gerekli yerlere ulaştırılmaktadır. Tahmin edilebileceğı üzere birçok evrak velilerin eline geçmeden yok (!) olmaktadır, veya bilgisayar oyunlarında adam öldürmeye alışmış gençler (14-17 yaş) askerliği bir macera olarak görüp, oyunun gerçeğine bulanmak istediklerinden ailelerine ulaştırmamaktadırlar. Böylece aileye kısa zaman sonra devsirme subayları tarafından ziyaretler başlamaktadır.

Oğrencilerin hapishane endustrisine kazandırılmaları (!) da bir baska iletiye kalsın.

Türkiye’de okullarda silahlı özel güvenlik birimlerinin yaratılması çok düşündürücü bir konu. Çok yuzlu, kapalı bir kutu. Bastığın mayın gibi, üzerine adimini attın mı, alamazsın bacagini.

Sağlıkla, güler yüzle. Dr. A. H.

30.11.2005

**Kimlik Bilgilerinizi Asla İnternete Girmeyin,
Girdirmeyin!**

Derse girdiğim sınıflarda öğrencilerimin defterlerine şunu yazdırdım.

Kimlik bilgilerinizi (TC kimlik numarası, anne-baba adı, vb), kan grubunuzu, ders durumunuzu, aile durumunuzu (boşanmış aile, çok kardeşli, yoksul, öksüz, vb), hobilerinizi ASLA İNTERNETE GİRMEYİN, GİRDİRMEYİN!

Yakında okullarımızı belediyelere devredecekler, belediyeler mali olarak Dünya Bankasına bağlanacak, o zaman okullarımız otomatik olarak Amerika'ya mali olarak bağlanacak. Çünkü belediyelerin harcamalarını denetleme yetkisi dışarıya veriliyor. Amerika bir anlaşma daha yapıp bizdeki okullardan da devşirmeye başlayabilir.

Bir sınıfta şöyle bilgiler eklendi:

- "İnternette savaş oyunu oynadım, sonunda bana 'tebrik ederiz, bize adresinizi yazın, kan grubunuzu yazın, size hediye gönderelim' yazısı çıktı. Yazmadım."

- "İnternette ağabeyim oynadı, ona 'banka numaranızı verin, adresinizi verin' dediler. Komşumuz böyle adres verdi evine haciz geldi."

- "Akramam Amerika'da mastır öğrencisi, ona '30 bin dolar peşin verelim askere gel' dediler."

Bu bilgilerden sonra çocuklara internet oyunları oynamamalarını, tuzaklarla dolu olduğunu uyarmaya devam ettim. Search listesinden kendisine ulaşılan, banka hesap numarasını isteyenler bile olmuş.

Çocuklara hapishane endüstrisini anlattım, merak ettiler. Suça bulaşmamalarını öğütledim, "Amerika'da yerel mahkemenin okul çağındaki çocuğun askeri kampa veya hapishaneye konulmasına karar verme yetkisi var, bu yasa bize de getirilebilir" şeklinde

uyardım. Bir öğrencim "Bizde de ıslahevlerinin kaldırıldığı ve 10 yaşından itibaren çocukların hapse atılabileceği yasası yeni çıktı" dedi. İnanması zor ama, çocuktan al haberi, ya aslı varsa?

Amerika'da özel hapishaneler var; patron bir hapishaneyi satın alıyor, atölyesini kuruyor, müdürün, gardiyanın ve bekçinin parasını ödüyor, içeride mal üretiyor. Ne kadar mahkum çocuk girerse o kadar ucuza üretiyor malını. Yani ne kadar suçlu çocuk o kadar ucuz üretim. Bilgisayar parçaları, ayakkabı gibi bir çok mal artık oralarda yapılıyor; yeni kölelik sistemi. "Bizde de var, tanıtımları yapılmaya başladı" diye ekliyor çocuklar.

Piyasa canavarına teslim edilen okullarımız bu mu olacak? Ya hapishaneye ya savaşa devşirilmek çocuklarımızın kaderi olamaz.

Geçen yıl ve önceki yıl öğrencilerin ders durumlarını TC kimlik numarasını bir çok okul internete girdi, MEB öyle istedi. Şimdi uyarıyorum; veliler çocuklarının bilgilerini internete vermek istemediklerini okul idaresine resmen bildirmelidirler. Bizzat okula giderek buna izin vermediklerini beyan etmelidirler.

Tuzak geliyor, yakında belediyelere devredildiğinde istemediğimiz birileri çocuklarımızın hakkında her şeyi elde edebileceklerdir.

Başarısız çocuklar (ki başarısızlık için her şey hazırlanmıştır) disiplinsizlik (ki öğretmenin rolü sıfırlanarak çocuk kontrolsüz bırakılmaktadır, suç işlemeye yatkın yaştaki bu çocuklar için okul dışından tuzaklar hazırdır), yoksul veya çok kardeşliler, parçalanmış aile çocukları özellikle devşirilmeye aday çocuklar olacaktır.

Çocuklar bizim geleceğimizdir, Amerika'daki gibi tohumuna para vermediği dünyanın bir yerlerinden göçüp gelmiş sahipsiz muamalesine tabi tutulamazlar.

Çocuklarını devlet eliyle piyasa canavarına terk eden bir millet olmak bize yakışmaz!

15.12.2005

Okullarda Silahlı Özel Güvenlik Birimi!

DEVREN TESLİM Mİ?

Basında devam eden kimlik konusunun özetini verip geçmek zorundayız. "Nüfus cüzdanlarımıza etnik kökenimizi yazmak" için konu gündeme taşınmıştır bunun için düğmeye basılmıştır; küresel efendiler "şimdi bunu konuş" demiştir.

Ben size okullara gönderilen yeni bir yazıdan söz edeyim de bakın eğitimin gündeminde şimdi ne var:

Milli Eğitim Bakanlığı, kendisine bağlı kurum ve kuruluşlarda "Özel Güvenlik Birimi" kurmak veya "Özel Güvenlik şirketlerinden hizmet almak" isteyenler valiliğe başvursun, ne kadar personel, silah ve teçhizat bulunduracaklarına dair istek yapsın, onay alsın ... diyen resmi yazıdır söz konusu.

Çözelim bu nedir:

- 1.Devletin güvenlik güçleri saf dışı bırakılmak istenmektedir.
- 2.Belli illerde valilik belli kurumlara silah yığınağı yaptırabilecektir.
- 3.Yerel yönetimleri (bakan H.Çelik DESENTRALİZASYONA hızla geçiyoruz demişti bir hafta önce) devreye sokmaya başladıklarında birilerinin ayrılma isteği depreşecektir ve ellerinde silahları olacaktır.

4. Resmi güvenlik güçleriyle özel güvenlik güçleri arasında çatışmalara ortam hazırlanmaktadır.

5. Belirli yerlerde okuldaki silah ve teçhizat gençlerin eline verilerek sokağa salınmalarına provokasyon yapılabilecek, buna zemin hazırlanacaktır.

6. Okulun/dairenin vb kurumun Özel Güvenlik Biriminde çalışan insan hangi eğitimden geçmiş elemandır, hangi vasıflarıyla orada bulunan eleman olacaktır? Üstelik bu eğitimsiz erkekler kız-erkek çocuklarımızın arasında tam gün bulunacaktır!

CİA'nın Halepçe'ye bomba atıp kendisine doğru KURTARICISIYMIŞ GİBİ KAÇIRTIP HİRİSTİYAN ETTİĞİ DİLİNİ ÖĞRETTİĞİ ve AJAN ETTİĞİNE NEREDE İŞ VERECEK ZANNEDİYORUZ!

Ya da, devlet maaşından daha yüksek ücretler veren kurumlar olacak ve devletin okutup yetiştirdiği polis memuru para için özel güvenlik birimine geçecektir.

Ya da, dağdan inip siyasallaşacak birilerine iş imkanı nerede yaratılacak başka?

Açıkça içerden işgale doğru götürülüyoruz ve hem polis teşkilatımızın hem askerimizin eli kolu "Ya AB-D sizde demokrasi yok derse" noktasında bağlanmış haldedir.

DEVREN TESLİM ediliyoruz. KOPAR ZİNCİRLERİNİ ey halkım! Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz kalmadı.

Aklı başında veliler, okullarının dış duvarını acilen yükseltsin, kapı girişlerini içerden kumandayla açılır hale getirsin (apartmanlar, siteler artık böyle yapıyor). Hem öğretmenlerin hem öğrencilerin can güvenliği için, yalvarıyorum.

Sorunun nereye varacağını kestiremeyen, para bulmakla kendini sınırlandırmış müdür ve öğretmenlerle olmuyor, velilerse tam aymazlık içinde.

Birkaç çocuğumuz daha paranın tanrılarına kurban verilecek gibi görünüyor, "bakın biz size özel güvenlik kurun demiyor muyuz" diyecekler.

Umut insanda, "Çaresizsen Çare Sensin" kitabından bir tutam umut gönderiyorum . Ya da Norveç Atasözünü göndereyim:

Mustafa Kemal Gibi Düşün!

2.12. 2005

Buyruk; "Van Üniversitesi Yıkıla!"

Belli ki Van'ın tüm bölgeye hizmet veren kültür şehri haline getirilmesini istemeyenler var. Atatürk'ün doğumunun 100. yılında adı verilen ve Atatürk'ün vasiyetiyle kurulmuş bir üniversitenin yaşamasını istemeyen emperyalistlerden başka kim olabilir? Doğu bölgemizde haritalar çizenler Diyarbakır'dan başka merkez istemiyorlar...

Küresel efendilerimiz böyle buyurdular; " Van Üniversitesi yıkıla!"

Bakınız ne diyor bir tanesi; "Kuzey Irakta bulunan Süleymaniye Üniversitesine gidiyor gençlerimiz diye ne kıızıyorsunuz, Ankara üniversitelerine gidemedikleri için oraya gönderiyoruz."

Nasıl, açıkça belli olmuyor mu gençlerin nereye yönlendirilmek için VAN üniversitesinin çöktürmek istendiği. Hesap ABD'de yapılmış, belli olmuyor mu?

Şimdi basından öğreniyoruz ki Van Tıp Fakültesinden 8 profesör ayrıldı. Bekleyin daha arkası gelecektir, düğmeye basılmıştır. (*)

Bu tabloyu başka fotoğraf kareleriyle tamamlamak da mümkün:

1. Güney Doğu Anadolu'da maden araştırma kurumunun veya özel Türk şirketlerinin gönderdiği kaç mühendis arazide ölü bulunmuştur?

2. Urfa Ceylânınar modern tarım çiftliğinin araçları neden yakılmış parçalanmıştır? Bu çiftlikte çalışanlar güney doğulu değil miydi, bu çiftlikten onlar ekmek yemiyor muydu? Bu çiftliğin yok edilmesi "bakın güney doğuya tarım hizmeti verilmiyor" dedirtmek için PKK'ye aynı merkezden verilmiş direktif olmuyor mu?

3. Kuzey Irak'ta kurulmakta olan kukla feodal hatta siyonist Kürt aşiret devletinin parlatılması, çekim merkezi yapılması için Türkiye Kürtlerinin yoksullaştırılması, cahilleştirilmesi, tarikat/ cemaat / aşiret ilkel ilişkileri içinde tutulması gerekiyordu. Bunun için de aşiret beylerinin de TBMM de koltuk sahibi olması, yeraltı dünyasının doğululardan olması gerekiyordu. Bunlar yapılmadı mı?

4. PKK'lilerin bir tane ağanın evine bomba attıklarını veya "ağalığa son" diyen (ki demokrasi isteyen ilk sloganının bu olması beklenirdi eğer samimi olsaydı) bir tek slogan attıklarını veya Amerikan üslerine/askerine bir tek silah sıktıklarını (PKK adındaki gibi samimi komünist olsaydı önce antiemperyalist olması gerekirdi) görmedik. Bu kareler boş karelerdir, içi boş olarak tarihe yazılacaktır.

Yaşananların tümünü algılamak için, bütün bu fotoğrafların Sayın Yücel Aşkın'ın hapishane odasındaki fotoğrafının yanına yerleştirilmesi gerekmektedir.

"Yoksul ve cahil bırak ki üzerinde her türlü oyunu oynayabilesin" düsturuyla yol alıyor ABD'yi yöneten ve tüm dünyayı kendine köle yapmak isteyen masonik-siyonist örgütlenme içindeki paranın efendileri.

Şükür ki Sayın Yücel Aşkın'a ve bize vurulan zincirleri medeniyete vurulmuş zincir olarak görenlerimiz çoğalıyor.

Kopar zincirlerini ey halkım, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyin kalmadı!

Hazin olan şudur ki, beyninden zincirlenmiş olanlar bunu çok geç fark edeceklerdir.

(*) Bu yazıdan kısa bir süre sonra, CHP Milletvekili Prof.Dr.Mehmet Neşşar yaptığı basın açıklamasında (12.12.2005) Van'dan ayrılan ve Ankara Atatürk Hastanesinde göreve başlayan klinik şeflerini isim listesiyle birlikte açıkladı.

8.12.2005

Beyin Cimnastiği Yapabilmek

30 Haziran 2004/Ankara tarihli, Temel Eğitime Destek Programı başlıklı, SPAN Danışmanları (Paul Vermoulen, Johan Gademan, Theo Savelkouls, Marjan Vernooy) imzalı Talim ve Terbiye Kurulu başkanlığı tarafından bastırılmış olan bir kitapçıkta 47. sayfada bu kitapçığı basanlara ve tercümanlara teşekkür edilmektedir.

Kitapçığın 4.sayfasında Yeni Eğitim Programının gerekçeleri içerisinde "Değişime Duyulan İhtiyaç" başlığı altında şunlar söylenmektedir:

3.paragraf:

"Dünyada bilginin önemi sürekli artmaktadır, bilgi kavramı değişmektedir, dolayısıyla BİLİM anlayışı da değişmektedir. Demokrasi ve yönetim anlayışları ve metodları da bu değişimden etkilenmektedir. Teknoloji sürekli ilerleme halindedir ve buna paralel olarak GLOBALLEŞMENİN getirdikleriyle birlikte, ENDÜSTRİ TOPLUMLARINDAN BİLGİ TOPLUMLARINA DOĞRU DEĞİŞİMLE İLGİLİ GÜÇLÜKLER yaşanmaktadır.

Yukarıdaki paragrafta büyük harflerle belirginleştirdiğim ifadeler üzerinde düşünmek isteyenler olacaktır.

Küreselleşmenin eğitim modeline hangi gerekçeyle geçirildiğimizi ve bu değişimin bize kimler tarafından yaptırıldığının belgesidir bu. İsteyen arkadaşlara Piyasaya Göre Eğitim Modeline Geçiriliyoruz başlıklı yazımı gönderebilirim.

Sadece şunu düşünmekle de başlayabiliriz: “Endüstri toplumu bitti” demek, üretim ve tasarımın bitmesi demektir, bu da insanoğlunu hazırı tüketen yapar ki istenilen odur, zihinsel gelişim durdurulmaktadır. Bu kabul edilebilir bir şey değildir.

Amerika’da 30 yıldan beri uygulanan bu modelle, resim, müzik, beden eğitimi ve drama dersleri kaldırılmış (sadece parasını verenler kulüp faaliyeti olarak koç tutarak almaktadır), şimdi Amerikan halk okulları asker devşirme ve hapishane endüstrisine çocuk devşirme yuvası haline getirilmiştir.

Sorun hem ulusal hem evrenseldir. Ütopyası olan arkadaşlarıma zihin cimnastiği olarak sunuyorum.

“Değişimle ilgili yaşanan güçlükler(!)” ifadesinin açılımını Talim ve Terbiye Kurulu başkanı Ziya Selçuk’un ağzından bilmek isterseniz, diyor ki; “Küresel savrulmaya kapılmayan uluslar yok olurlar, küresel savrulmanın önündeki en büyük engel ulusal direnç noktalarıdır! Yeni eğitim programının önündeki engel bu direnç noktalarıdır.”

Eğitimi özelleştirmenin önündeki engel neymiş anladınız mı?

Ulusal sözcüğünden bu kadar rahatsız olanların önce bu rahatsızlıktan kurtulmaları gerekir, yoksa küresel savrulmaya karşı vücutlarında antikor oluşamaz, beyin cimnastiği yapamazlar.

15.12.2005

Ailesiyle Birlikte Kayıp Çocuklar

Ankara’da 4 çocuk resmi yazıyla aranıyor. Ailesiyle birlikte kayıp bu dört çocuğun ikisi Yenimahalle ilçesinden, diğer ikisinin ilçesi yazıda belirtilmemiş.

9 Kasım 2005’de okullara ve Ankara Devlet Tiyatroları, opera, bale dahil resmi kurumlara ulaşan, 25.10.2005 tarihli Ankara Valiliği Milli Eğitim Müdürlüğü yazısı şöyle:

“Aşağıda kimlik bilgileri belirtilen öğrencilerin okulunuzda öğrenim görüp görmediğinin tespit edilerek devam ediyorsa ikamet adresi varsa ev telefonları ve eğitim gördüğü okulun tam adı ve açık adresinin müdürlüğümüze bildirilmesi...”

*Baba adı Hilmi, ana adı Nermin, **Süheyda Cansu TUHAN** (1992 doğ.) ve **Mustafa Selim TUHAN** (1994 doğ.).”*

Yine 9 Kasım 2005 tarihinde okullara ulaşan, 28.10.2005 tarihli Valilik yazısında ifade şöyle:

*“Yenimahalle İlçe Emniyet Müdürlüğüince adres tespiti istenen Gürbüz TURAN’ın oğulları **Turgut TURAN** ve **Tuğrul TURAN**’ın okulunuza devam edip etmediğinin tespit edilerek müdürlüğümüze bildirilmesi...”*

Benzer şekilde kayıp çocukların İstanbul’da çok daha fazla olduğunu haberlerde duyuyoruz.

Okula kaydını yaptırmış ve okula hiç gitmemiş çocukların nerede oldukları bulunamıyor. Demek ki okul çağında çocuklar ailesiyle birlikte kayıp olmuşlar. Kayıp çocukların sokak çocuğu olmadıkları belli. Üstelik kayıpların ortak özellikleri var, okula kayıt ve sonra yoklar.

Aklıma geleni sizinle paylaşmak istiyorum. Çocuklar ve aileleri Kuzey Irak'ta aranmalıdır. Neden mi?

1.Irak seçimleri sırasında kuzeyde nüfusun şişirilmesini isteyen Barzani her türlü kolaylığı veriyor olabilir.

Kuzey Irak'ın cazibe merkezi yapılması, ülkemizin güney doğusunun ise yoksullaştırılması hususu daha önce "Buyruk Van Üniversitesi Yıkıla" başlıklı yazımda konu edilmişti.

2.Orada yeni petrol kuyuları açılıyor (Duhuk'ta açıldı) ve iş garantisi veriliyor olabilir.

Bizde ise açılan kuyuların üzeri betonlanıyor. Hopa'da denize kurulan sonda kazaen(!) yıkılıyor. Maden araştırmacılarımız Hakkari'de arazide ölü bulunuyor. Bu noktada sevgili Necip Hablemitoğlu'nu saygıyla anıyorum; "Madenlerimizi bize işletmiyorlar!" demişti. İki gün önce (18 Aralık 2005) kaybedişimizin üçüncü yılında mezarı başında onu anarken hiç unutamadığım bu sözünü yineledim.

3.Kerkük Petrol İşletmelerinde çalışmakta olan Türkmenler işten çıkartılıyor ve bu kadrolar birilerine devrediliyor. (Bunu Kerküklü Türkmen tanıdığı olan herkes bilir.)

Ülkemizde yeni bir kayıp türü doğmaktadır; kişi burada yok görünüp ama bir yerde yaşıyor olabilir.

Bana 2. paylaşım savaşındaki kayıp Yahudileri anımsattı; Polonya'da esir alınmış götürülmüş ve ölmüş görünüyor ama Kudüs topraklarında yaşıyor. ("İstanbul limanında bir gemi dolusu Yahudi esir" resimli haberini anımsayanlar vardır, resimden anlaşılmaktaydı ki limanlarımızdan geçirilip taşınıyorlardı.)

Bu noktada gelecek sorulara peşin yanıt vereyim; o savaşta öldürülenler kutsal toprak hikayesine kanmayan, savaşa karşı olan, Siyonist Yahudi devletinin kurulması sonucunda Araplarla uzun yıllar sürecekardeş kavgasını önceden görüp "hayır" diyen (Naturei Karta /Bozulmamış Yahudiler derneğinin Londra basın açıklaması için bkz. Yılmaz Dikbaş, kalinka com.tr sitesi) ve komünist Yahudiler öldürülmüştür. Öldürülen binlerce Çingene kayıtlarda Yahudi olarak görülmektedir. Bugün Almanya, Çingenelere hiçbir tazminat ödemezken, savaş yıllarında var olmayan İsrail devletine tazminat ödemektedir. Yine bugün Almanya, öldürdüğü Yahudi sayısı kadar nüfusa iş ve ev vermek zorunda bırakılmış, bu maddeye dayalı olarak Rusya'dan kaçınıcı göbek ninesinin Yahudi olduğunu ispatlayanlar Almanya'ya yerleştirilmektedir.

Endişem odur ki, şimdi kayıp ailelerin sayısı artar ve nerde oldukları bulunmazsa yarın bize soykırım yaptınız diye dayatır bu emperyalistler.

Acil uyarı: Türk Milli İstihbaratı hızla devreye sokulmalıdır. Kayıp çocukları ve ailelerini tanıyanlarla, eski komşularıyla vb arama işlemleri derinleştirilmelidir.

20.12.2005

Lozan Yine Delindi; "Yabancı Özel Okula İzin!"

27 Aralık 2005 tarihli gazeteler yabancılara özel okul açma izni verildiğini yazdı. İnanılır gibi değil!

Hani 250 tane yabancı okulu kapatmıştık ve sadece 3 tanesine devam etme hakkı vermiştik Lozan'da. Tarsus Amerikan, İzmir Kız Amerikan ve İstanbul Robert kolejleri kalmıştı sadece. Bir tane daha açılmayacağı karar altına alınmıştı hani!

Cumhuriyetimizin kuruluşunda bu kadar önemliydi bu okulları kapatmak. Çünkü kolej adıyla çalışan yabancı özel okullar, resmen ajan ve Hristiyan yetiştirme yuvaları idi.

Ne yazık ki, Tarih ders kitaplarımıza girmemiş bunlar. Yoksa böyle geri aynı noktaya getirilebilir miydik? Boşuna mı verdik kurtuluş savaşını?

Osmanlı'nın son döneminde 250 taneydiler. Örümcek ağı gibi sarmışlardı Anadolu'yu. "Türkiye'de Yabancı Okullar" başlığıyla Eğitim Ansiklopedisine ve "Türkiye Cumhuriyeti Eğitim Tarihi" kitabına konu oldular. Sadece Elazığ'da 8 yabancı okul vardı: 2 Amerikan, 1 İngiliz, 1 Alman, 1 Avusturya, 1 İtalyan, 2 Fransız.

Sanılmasın ki yabancılar gelip yeni okul açacaklar; hayır öyle olmayacak. KİT'lerde yaşadığımız gibi hazır okulları satın alacaklar. Bu kadar çok özel okul boşuna devlet eliyle palazlandırılmadı. Yani hepimizin parasıyla, 5 yıl vergiden muaf, hazineden arsa, işçisinin sigortası devletten ... Devlet okullarında okumuş öğretmenleri transfer ederek... Şimdi ecnebler verir iki katı fiyatı, satın alır; içinde öğrencisi hazır, bilgisayar, laboratuvarı, binası, toprağı bahçesi hazır...

Ne diye kuruluşuyla uğraşsın ki yabancı; Yap-İşlet-Yabancıya Devret modeline 1980 neo liberal asker/sivil yönetiminde geçirilmedik mi?

Geriye dönüp sormak isterim; Köy Enstitüleri kapatılırken neredeydi bu okullardan yetişen aydınlar ?

Şimdi, eğitim sektörleştirilirken, yabancılara devredilirken, hatta Lozan delinirken nerde devlet okullarından yetişen aydınlar?

Özellikle Köy Enstitüleri için bu kadar konferans düzenleyen vakıflar dernekler neredeler, şu anda onların sesini yükseltmesi gerekir. Anlıyorum ki; Köy Enstitülerini bugün anmanın hiçbir riski yok, bugün onu herkes savunabilir. Ya bugün elindeki alınırken ne yapıyorlar? Bugünü korumak ve savunmak öyle kolay değildir, risklidir; antiemperyalist/sömürgeciliğe karşı olmayı gerektirir!

Köy Enstitüleri kapatıldığında başlamıştı geriye dönüş, karşı devrim yani. Toprak dağıtımını gerçekleştirmeden geriye dönüş tehlikesi vardı. Toprak ağalarını ve tarikat beylerini parlamentoya taşıyan çok partili demokrasi yalanına inandırıldığımızda (1946) başladı devrimden sapmamız. Amerikalı danışmanlar her bakanlıktaydı. 1948'de Mason locaları açıldı, Halk Evlerinin malları onlara geri verildi. Mason localarının açılmasına da direnen kimse olmamış gibiydi.

Aynı yıllarda bir çok şey daha geriye doğru değiştirildi; "Laiklik, dinin devlet ve siyasetten ayrı tutulmasıdır" tanımı gitti, "Laiklik, dinin devlet işlerinden ayrılmasıdır" tanımı geldi ve böylece tarikatlara siyasi partilere girmenin yolu açıldı.

Nato'ya girildi; Türk askeri Kore'ye Amerikanın emrine verildi. Kore taburunu geri çekmek için 10 yıl geçmesi gerekti, ancak o taburu geri çeken Org.Cemal Gürsel ihtimaldir ki bu kararını canıyla ödedi.

Amerikayla ikili anlaşmalar, askeri üsler, 103 tane Amerikan tesisi, vb.

Bu değişiklikler demokrasi adı altında yapılırken (bugün de aynı maskeyle geliyor)Köy Enstitülü aydınlar sıra bize gelir diyemediler mi? Direnen olmadığını düşünmek istemiyorum. Neden koruyamadık, kimse direnmeden mi verildi bu kaleler?

Bugün de tüm eğitim kurumlarımız, eğitim programlarımız yabancılaştırılıyor ve eğitim toptan sektörleştiriliyor. Sektörleştirmenin yabancıya devretmek olduğunu anlamak için kaç üniversite bitirmiş olmak gerekir?

Bugün eğitim fakültelerinde bulunan ve Köy Enstitüleri üzerine sayısız makale yazıp bunlarla kariyer yapmış olan öğretim üyelerine ve öğretmenlerimizdir sözüm. Köy Enstitülerini bugün anmanın hiç bir riski yok, sakıncasız dilediğimiz kadar anabiliriz. Fakat, aynı çorap bugün halkçı, devletçi, sosyal Türk Milli Eğitiminin başına örülmektedir ve ben anlamıyorum, neden bu kadar suskunluğunuz?

Yarın sizin öğrencileriniz, "Neydi o eski sosyal devlet yılları, herkese parasız eşit eğitim vardı, ne mühendisler doktorlar yetiştirdik o yoksul halimizle, NASA'da 50 fizik mühendisimiz, Amerika'da her hastanede ameliyat doktorlarımız vardı, İngiliz zenginleri göz ameliyatına İstanbul'a gelirdi, dünyada 2000'den fazla bilim adamımız çalışırdı, bunları yetiştiren öğretmenler de Türk okullarında yetişmişti" diye anma günleri yapar mı?

Bakınız, 31 Aralık 2005 tarihli Cumhuriyet Bilim teknikte "Zümrütten Akisler" köşesinde Prof.Celal Şengör (İTÜ) , Cambridge Üniversitesinden dünya çapında ünlü yerbilimci arkadaşının ona, "On yıl içinde eğitim düzeyini üç kez düşürmek zorunda kaldık, bunun sonucu üniversiteler yeni düşünceler üreten uygarlık fabrikaları yerine sıradan meslek okulları haline dönüştü" dediğini anlatıyor.

Sayın Şengör'den devam edelim: "Batı dünyası giderek bilimsel eğitimden kopmaktadır. Özellikle ABD, aralarında zencilerin önemli yer tuttuğu alt sınıfların başarı grafiğini yükseltmenin yolunu, başarının tanımını düşürmekte bulmuştur. ("Az olan iyidir" M.M.)... Bu ay başında ABD'nin en iyi üniversitelerinden birindeki meslektaşlarımla konuşurken, İTÜ'de karşılaştığımız temel ortaöğretim zafiyeti sorununun aynen ABD'de olduğunu gördüm. ABD'de özellikle son başkan (Bush) döneminde ortaya eğitimden başka her şeye benzeyen zırva bir öğretim programı çıkmıştır."

Sayın Şengör'ün “zırva” dediği program, bizim Talim ve Terbiye Kurulumuz tarafından bu yıl uygulamaya başlanan, çoklu zekâcı öğretim üyelerinin savunduğu, eğitimi sektörleştirme sonucunu getiren bir programdır. (Son hazırlıkları tamamlandıktan sonra paketlenip belediyelerin kucağına konulacaktır.)

Eğitimin sektörleştirilmesinin sonuçları ABD’de 20 yılda bu korkunç ve geri dönülmesi çok zor noktaya varmışken, bir de onların özel okullarını burada açmalarına direnmemek bize yakışmaz.

Uyan ey Türk öğretmeni ve Türk öğretim üyesi; Köy Enstitüleri bitirilirken uyutuldu, direnmedin, şimdi elindeki halkçı-devletçi-sosyal Türk ulusal eğitim programın da gidiyor!

Ve Lozan deliniyor.

Görülmektedir ki eğitimi sektörleştirmenin diğer adıyla özelleştirmenin sonu okulları YABANCIYA DEVRETMEKTİR!

2.1.2006

Halkımıza Arz Olunur

İLKÖĞRETİMDE 4. SINIFTAN İTİBAREN DERS SEÇME BAŞLARSA;
MÜZİK, RESİM ve BEDEN EĞİTİMİ DERSLERİ KALDIRILIRSA;
BU DERSLER PARÇALANARAK BİREYSEL ETKİNLİK HALİNE GETİRİLİRSE;
SEÇMELİ ve PARALI DERS OLURSA;
ÜSTELİK BİLGİSAYARI SEÇEN ÇOCUK BU DERSLERİ ALAMAYACAĞI;
İLKÖĞRETİM FİİLEN 3 YILA İNDİ DEMEKTİR!

DİN KÜLTÜRÜ DERSİ PARÇALANARAK KALDIRILACAK VE KÜLTÜREL DEĞERLER /HALK KÜLTÜRÜ DERSİ ADIYLA YABANCI DİN VE MEZHEPLER de seçmeli olarak okutulacaksa;

Eğitimde birliğimiz tehdit altında demektir.

Temel eğitim zorunlu dersleriyle bir bütündür. Derslerin parçalanması ve seçmeli hale getirilmesi sakıncalıdır; temel eğitim her çocuğun yasal hakkıdır.

Yeni ilköğretim programı Türk Milli Eğitim Temel Kanununa aykırıdır.

Ayrıca; Türkçe ders saati 4 saate indirilip Yabancı Dil ders saatiyle eşitleniyor ve ilk 5 sınıfta dilbilgisi konuları kaldırılıyor;

Türkçe okuma-yazma harften, İngilizce cümleden başlatılıyor;

Türkçemiz tehdit altında demektir.

Matematik dersinden havuz hesapları kaldırılarak doğa ile matematiğin mantık bağı koparılıyor;

Türk çocukları artık doktor-mühendis-bilim adamı olmayacak demektir.

Liselerde sertifikalı diplomalık yoluyla öğrenciler okul dışına itiliyorsa, “üniversite sınavı kaldırılıyor” adı altında sadece kolej mezunlarına üniversite yolu açılıyorsa, Türk Dili ve Edebiyatı dersi parçalanarak kaldırılıyorsa;

Gençlerimiz 4 yıllık lise ile oyalanıyor demektir.

Okula devam zorunluluğu velinin isteğine bırakılıyorsa;

Temel eğitim zorunlu olmaktan çıktı demektir.

Okulda içi boşaltılan dersler etüt adı altında bir daha veriliyor ve parası çocuktan alınıyorsa;

Eğitim sektörleşti demektir.

Çocuklarımızın özel kimlik bilgileri, kan grubu, aile durumları ve ders durumları internete giriliyorsa;

Çocuklarımız ulusötesi piyasa canavarına sunuluyor demektir.

Tüm bu program değişikliği SPAN adlı yabancı eğitim şirketine yaptırılıyorsa durum çok daha vahim demektir; **eğitimimiz emperyalist kuşatma altındadır.**

5 Eylül 2005’den itibaren tüm okullarda uygulanmaya başlanan Eğitimde Değişim Programı, küreselleşen emperyalizmin programıdır;

ACİLEN DURDURULMALIDIR!

Kaynakça:

- 1.Alman Eğitim Sisteminin Çöküş Nedenleri, Der Spiegel, Almanya 2002
- 2.Eğitim Prensipleri, G.Sakman, S.Sakman, New York 1995
- 3.PISA 2004 Raporu (basından)
- 4.Temel Eğitime Destek Programı, SPAN Danışmanları
P.Vermoulen, M.Vernooy, J. Gademan, Theo Savelkous, Ankara 2004
5. Tehlikedeki Ulus, D.P.Gardner, ABD Eğitim Bakanlığı, Washington 1983

Ek:

- 1-SPAN Şirketi ve Talim ve Terbiye Kurulu tarafından önerilen ilköğretim ders çizelgesi.
- 2-Müzik, Resim-İş, Beden Eğitimi ve Din Kültürü derslerini “özel bilgi ve beceri dersi” olarak tanımlayan belge.
- 3-İlköğretim Okullarının AB projelerine katılmasını teşvik eden 2 belge.

DERSLER	UYGULAMADAKİ ÇİZELGE								TALİM VE TERBİYE KURULU BAŞKANLIĞININ ÖNERİSİ								İLKÖĞRETİM GENEL MÜDÜRLÜĞÜNÜN ÖNERİSİ							
	SINIFLAR								SINIFLAR								SINIFLAR							
Türkçe	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8
Matematik																								
Hayat Bilgisi																								
Fen ve Teknoloji																								
Sosyal Bilgiler																								
Valandepik ve İnsan Hakları																								
T.C. İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük																								
Yabancı Dil																								
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi																								
Resim-İş																								
Müzik																								
Beden Eğitimi																								
İş Eğitimi (Teknoloji Eğit.)																								
Trafik ve İlk Yardım Eğit.																								
Bireysel ve Top. Etkinlikler																								
Seçmeli Dersler																								
Rehberlik/Kolaylaştırıcı Çalışmalar																								
Bilgisayar																								
Sanat Etkinlikleri (Drama, Tiyatro, Halk oyunları, Enstrüman, Resim, Fotoğrafçılık, Heykel vb.)																								
Spor Etkinlikleri (Görsel, Futbol, Basketbol, Satranç vb.)																								
Biyografi																								
Gelişimsel																								
Halk Kültürü/Kültürel Değerler																								
Tarım/Hayvancılık Uygulamaları																								
Felsefe																								
Toplum Hizmeti (Ders Dışı)																								
TOPLAM	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30

21 Mart 2005, Emin Sağlamcı i.c. Demetevler-Ankara, Müzik Pilot Okulu

T.C. ANKARA VALİLİĞİ
MILLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

BÖLÜM:PROJELER VE KOORDİNASYON
SAYI : B.08.4.MEM.4.06.00.42-310.1/261/10375
KONU : İlköğretim okulları 4 ve 5.Sınıflardaki Dersler

04/11/2004

YENİMAHALLE KAYMAKAMLIĞINA
(İlçe Millî Eğitim Müdürlüğüne)

İLGİ: a) İlköğretim Kurumları Yönetmeliği;
b) M.E.B. İlköğretim Genel Müdürlüğünün 21.09.2004 gün ve 9825 sayılı yazısı.

İlköğretim okullarının 4 ve 5. sınıflarında okutulan özel bilgi, beceri ve yetenek içeren **Beden Eğitimi, Resim-İş, Müzik, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi, Yabancı Dil, İş Eğitimi** ve **Bilgisayar** derslerinin henüz öğrenimlerini tamamlamayan öğrencilerin bu derslerdeki başarılarını artırarakları düğünceinden hareketle ilçe (a) yönetmeliğinin 64.maddesinin 4.fikrân düzenlenmiştir.

Bilgisayar, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi, Beden Eğitimi, Müzik, Resim-İş ve İş Eğitimi derslerinin alanında uzmanlaşmış öğretmenler tarafından verilmesi eğitimin niteliğinin artırılmasına neden olacak düzenlenmiş ve Ankara ilinde pilot uygulama yapılacağına ilişkin ilçe (b) sayılı Bakanlığımızın yazısı ekte gönderilmektedir.

Bakanlığımız yazısının ilçeimize incelenecek, ilçeimizde problem yaşanmayacak okullarda uygulamanın başlatılması, uygulanıp uygulanmadığı okulların 25.11.2004 tarihine kadar Müdürlüğümüze bildirilmesi ve uygulamadan sonra hazırlanacak raporların 1.yarı yıl ve 2.Yarı yıl sonunda gönderilmesi gerekmektedir.

Bilgilerinizi ve gereğini rica ederim.

Yılmaz
Cemal AKBIYIK
Vali a.
Millî Eğitim Müdür Yardımcısı

Ek : 2 Bak.Yz.

KAYIT
İLGİ MÜDÜRLÜĞÜ MÜDÜRLÜĞÜ

Adres : İl Millî Eğitim Müdürlüğü D Blok Beşevler / ANKARA
E-posta :
Tlx : (312) 322 94 15

T.C.
ANKARA VALİLİĞİ
Milli Eğitim Müdürlüğü

BÖLÜM: PROJE VE KOORDİNASYON
SAYI : B.08.4.MEM.4.06.00.42-31974/2005
KONU: SOCRATES Programı

21.04.2005

YENİMAHALLE KAYMAKAMLIĞINA
İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne

Bilindiği üzere Avrupa Topluluğu Komisyonu ile Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti arasında 15.04.2004 tarihinde imzalanmış Mumbaki Zaptı ile ülkemiz 01.04.2004 tarihinden itibaren Avrupa Birliği Eğitim Programları (Socrates (Genel Eğitim), Leonardo da Vinci, (Mesleki Eğitim), Youth (Gençlik))ndan bu eğitim programlarına katılan Avrupa Birliği'nin 25 üye devleti, EFTA/EEA ülkeleri (İrlanda, Liechtenstein, Norveç), aday ülkeler (Bulgaristan, Romanya, Türkiye) ile birlikte üyeliyle yararlanma fırsatını elde etmiştir.

Socrates (Genel Eğitim) programının altı faaliyet türlerinden olan MINERVA, GRUNDTVIG ve EURYDICE faaliyetlerinin kapsamı, kimlerin yararlanabileceği, başvuruların ne şekilde yapılacağına yönelik bilgiler özetlenerek ekte gönderilmektedir.

Bu faaliyetlerden yararlanabilmek için daha detaylı bilgi almak isteyen yararlanıcılar ekte gönderilen bilgiler içerisinde yer alan internet sitelerinden gerekli araştırması yapabilirler.

Avrupa Birliği'ne üyelik yolunda önemli adım ve atılımların gerçekleştirildiği günümüzde bu programlardan azami şekilde yararlanmak ülkemiz adına büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle, program kapsamındaki faaliyetlerden önemli ölçüde yararlanabilmek için kurum ve bağlı kuruluşlarımızın gerekli titizlikle gösterilmesi ve mutlaka en az bir faaliyete yer almadan hususunda bilgilerinizi ve gereğini rica ederim.

Ek: 1- Bilgi ve Destek (3 sayfa)
2- Bakanlık emri (2 sayfa)

DAĞITIM:
GEZİTİM:
24 İlçe Milli Eğitim
Müdürlüğüne

T.C.	
YENİMAHALLE KAYMAKAMLIĞI	
MILLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ	
KURUM	YENİMAHALLE
SAYI	24
TARİH	21.04.2005
MÜHÜR	

Yeniye ECE:
Vall a.
Vall Yardımcısı

T.C.
YENİMAHALLE KAYMAKAMLIĞI
İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

BÖLÜM : Proje ve Koordinasyon
SAYI : B.08.4.MEM.4.06.00.42-319/3594
KONU : SOCRATES Programı

21.04.2005

OKUL VE KURUM MÜDÜRLÜKLERİNE

İLGİ : 21.02.2005 tarih ve 742000 sayılı yazı.

Avrupa Birliği Eğitim Programları (Socrates (Genel Eğitim), Leonardo da Vinci (Mesleki Eğitim) Youth (Gençlik)) na ilişkin ilçe yazı ve ekleri ilhize gönderilmektedir.

Bilgilerinizi ve konu hakkında gerekli titizlikle gösterilerek mutlaka en az bir faaliyete yer almadan hususunda, gereğini rica ederim.

M. S. GÖRÜMÜS
Müdür
Şube Müdürü

30.03.2005
İlçe ve Şube Müdürleri
Yeniye ECE
21.04.2005
21.04.2005

İlçe Müdürü
Necide Ayarlar

Özgeçmiş:

MAHİYE MORGÜL (Rize, 1950)

Müzik ve Drama Eğitimcisi. Anaokulundan üniversiteye kadar her kademede toplam 36 yıl çalıştı. Dramayı bir yöntem olarak kullandığı atölye çalışmalarını ulusal ve uluslararası kongrelerde sundu.

TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası) ek davasında yargılandı, Yıldırım Bölge Kadınlar Koğuşunda bir yıl tutuklu kaldı (1971).

TRT Ankara Radyosunda “Seslerin Dünyası” ve “Do-Re-Mi” programlarını hazırladı ve sundu (1997-2005).

Zümrüt Rize Gazetesinin köşe yazarı olan Morgül’ün, Bilim ve Ütopya, Öğretmen Dünyası, Cumhuriyet Bilim Teknik, Çoluk Çocuk, abece, Tan, Damar, Edebiyat ve Eleştiri, Orkestra gibi dergilerde onlarca yazısı yayımlandı.

Eğitim Kitapları: Yaratıcı Drama ile Oynayarak Yaşayarak Öğren (1995), Müzik Çalışalım (1997), Oyunlu Şarkılar (1998), Eğitimde Yaratıcı Dramaya Merhaba (1999), Müzik Nasıl Öğretilir (2001), İlk Çocuklukta Müzik Nasıl Öğretilir (2005).

MAHİYE MORGÜL

MİLLİ EĞİTİMDE EMPERYALİST KUŞATMA

Türk Milli Eğitimine Amerikan Kuşatması • Türk Milli Eğitimine Avrupa Kuşatması • AB Ülkelerinde Benzer Sorunlar • Temel Eğitime Destek Raporu • Eğitim Konferanslarında ve Kurslarda Yabancılar • Oynatılan Çiviler • ABD’de En İtibarsız Meslek Öğretmenlik • ABD’de Temel Eğitim Zorunlu Değil • Türk Milli Eğitimin Amaçları • Resim-İş, Müzik, Beden Eğitimi Dersleri Kaldırılıyor • Din Kültürü Dersi Parçalanarak Kaldırılıyor • PİYASAYA GÖRE EĞİTİM MODELİ • Talep Varsa Ders Var • Parçalanmış Zihin • Dağılmış Beş Duyu • Akıl Dışlanıyor • Mesleki Bütünlük Parçalanıyor • Öğretmenliğin Değeri Düşürülüyor • Okullar Boşaltılıyor • İçi Boş Müfredat • Temel Eğitim Fiilen 3 Yıl Oluyor • İlköğretim Zorunlu Olmaktan Çıkartılıyor • Öğrenme Stilleri • Öğrenci Merkezli Dersler • Geriye Dönüş Sinyalleri • PISA 2004 RAPORU • Raporun Basında Yer Alma Şekli • ABD’de Yaşanan Süreç • Almanya’da Süreç İşliyor • Türkiye’de Süreç • PISA Raporları • PİYASAYA GÖRE EĞİTİM MODELİNİN SÖYLEMİ • Kavramsal Araçları • İtibarlı “Hak” Kavramları • İtibarsızlaştırılmış Kavramlar • İçeriği Değiştirilen Kavramlar • Yanılsatma Kavramları • Eğitimde Değişim Programının Gerçek Nedeni • ZİHNİN DOĞASI • Zihinsel Güçlerimiz • Eğitimin İnsan Doğasına Uygunluğu • Dengeli Beslenme • Dengeli Eğitim • Hareket-Ritim-Denge • Temel Derslerin Doğayla ve Zihnin Doğasıyla Bağlantısı • Zihnin Doğası Nasıl Bozulur • Sanatta Küresel Kirlenme / Postmodern Sanat • Dünya Müzik Eğitimcileri Konferansından • 10.Yıl Marşı’nda Tahrifat • Abidin Dino’nun Gerilla Desenleri • Altındağ Devlet Tiyatrosunda Yunan Bayraklı Oyun • Birlikte Şarkı Söylemeye Son mu? • Sesimi Duyan Yok mu? • 19 Mayıs ve Müzik Öğretmenleri • Anya Manya Mamanya • Çalgı Seçmek Hevesiyle • Müzik Öğretmenleri Ne Olacak • TRT Kanalları Satışa Hazırlanıyor • Sayın Denktaş’la ODTÜ’de Buluşma • Müzik ve Resim Öğretim Üyelerine • “Bir Eğitimci” ye Yanıt • 1933 Üniversite Arındırmasından Bugüne • Drama Pedagojisi ve “Öğrenme Stilleri” • Anadolu’da Ulusal Bahar Başladı • Harb Akademilerinde Sempozyum • Bilkent Hazırlık Okulları İçin Yasa Değişikliği • Sivil İtaatsizliğe Alıştırılıyor • İçi Boş Okullar Dönemi Başlıyor • Özelleştirme Devletsizleştirmedir • AB Kürtleri de İşletiyor • Batı’nın “Bana Kaç” Tuzağı • Okullarda Tam Gün Öğretimin Öteki Yüzü • Atatürk’ün Ölümü Sirozdan Değil! • Devletleştirilen Özel Vatan Mühendislik • Decentralisation Geliyor • Milli Eğitim Bakanlığı Kendini Lağvediyor! • 24 Kasım Öğretmenler Günü • New York Mektubu • Kimlik Bilgilerinizi Asla İnternete Girmeyin, Girdirmeyin! • Okullarda Silahlı Özel Güvenlik Birimi! • Buyruk; “Van Üniversitesi Yıkıla!” • Beyin Cimnastiği Yapabilmek • Ailesiyle Birlikte Kayıp Çocuklar • Lozan Yine Delindi: “Yabancı Özel Okula İzin”

ISBN 975841080-6

9 789758 410804

otopsi